

Universala Kongreso de Libera Penso

Pro iniciato de CILALP

OSLO, la 10-an de aŭgusto 2011

Alvoko por la Internacia Asocio de Libera Penso

La 4-an de julio 2005 en Parizo, okaze de la Internacia Kongreso de la IHEU, okazis Universala Kongreso, laŭ iniciato de la Franca Federacio de Libera Penso, en kiu 250 partoprenantoj el 29 landoj debatis la necesan agadon de Libera Penso. .

Veninte el ĉiuj kontinentoj, ili sentis, ke ni devas kolektive ĉesigi la disvastigon de asocioj, kiuj tra la mondo kaj landoj pretendas esti Libera Penso kaj ateismo.

Efektive, la esenca lukto por la disiĝo de religioj kaj Ŝ tatoj, se ĝi estas ĉiam nacia en sia formo, nekontesteble alprenas internacian karakteron per la politikaj principoj kaj filozofioj kiujn ĝi prezentas.

La batalo por la triumfo de absoluta libereco de konscienco ne povas esti farita kiam en la institucia postulo por la plena apartigo de la publika sfero kaj religioj. Tiu ĉi filozofia movado havis sian fonton en la klerismo kiu lumigis la mondon.

En pli ol du jarcentoj, Disiĝo komenciĝis de Usono de Nordameriko por disvasti al Meksiko, Francio, la eksa Sovetunio, Turkio kaj multaj aliaj landoj kiel Hispanio en 1931. Malproksime de malfortigi, malgraŭ multaj sortoŝ anĝoj, ĉi tiu historia movado de emancipiĝo. de konscienco kaj popoloj nur daŭ ras. Lastatempe, estis la vico de Nepalo kaj Bolivio fari ĉi tiun liberigan geston.

Estis inspirite de ĉi tiu zorgo, ke la 250 partoprenantoj de la Monda Kongreso de Libera Penso 2005 antaŭ enigis la kreadon de la Internacia Kunliga Komitato de Ateistoj kaj Liberpensuloj (CILALP).

Ekde tiu ĉi dato, CILALP komencis agi. Diskutoj okazis, precipe per la interreto. CILALP renkontis dufoje la 4-an de junio 2008 en Washington DC, tiam en Londono la 7-an de junio 2009.

Dufoje, la diversaj partoprenantoj en tiuj ĉi renkontiĝoj konfirmis sian interkonsenton meti la fundamentojn de la Konstitucio de nova Internacia Asocio de Libera Penso. Ili sentis, ke la plej favora tempo kaj loko por tio estas, sendube, la venonta internacia kongreso de la Internacia Humanisma kaj Sekulara Unio (IHEU) en aŭ gusto 2011, en Oslo, Norvegio.

Jen kial, kun ĉi tiu renovigita mandato, la subskribintoj de ĉi tiu alvoko alparolas ĉiujn fratinajn asociojn tra la mondo por moviĝi decideme al ĉi tiu etapo.

La subskribintoj petas ilin esprimi siajn sentojn pri ĉi tiuj malsamaj demandoj:

- 1- Ĉu vi interesiĝas pri la Konstitucio de Internacia Asocio de Liberpenso?
- 2- Ĉu vi konsentas aliĝi al la Monda Kongreso de Libera Penso, kiu devas meti la fundamentojn de ĝia konstitucio en aŭ gusto 2011 en Norvegio?
- 3- Ĉu vi ŝ atus aktive partopreni en la Prepara Komitato por ĉi tiu Universala Kongreso?
- 4- Ĉu vi volas regule informiĝi pri la progreso de la laboro?

Unuaj subskribintoj: -

Besson Philippe, Franca Liberpenso -

Blondel Marc, Franca Liberpenso, - Boroiu

Nicolae, Asocio por Emancipiĝo de Laboristoj de Rumanio - Eyschen Christian, Franca

Liberpenso - Goeringer Conrad, Usonaj

Ateistoj, Usono.

- Gousseva Julia, Praxis Education and Research Center, Rusio -

Hodgkinson Jean, liberpensulo el Toronto, Ontario, Kanado.

- Lafouge Jacques, Franca Liberpenso -

Lepeix Roger, Franca Liberpenso - Liddle

Terry, Freethought History Research Group, Britio.

- Mc Arthur Ed, Freethought History Research Group, Britio.

- Moll Shirley, Ateisto Minesoto, Usono -

Ozon-Iancu, Asocio por la Emancipiĝo de Laboristoj de Rumanio - Petersen Steve,

Ateisto Minesoto, Usono - Tudor Marian,

Asocio por la Emancipiĝo de Laboristoj de Rumanio - Wood Keith Porteous, Nacia

Sekulara Societo, Britio.

Rezolucio de subteno por la starigo de internacia asocio de libera penso

Ni, Ateismaj Liberpensuloj, bonvenigas kaj subtenas la kreadon de internacia asocio de libera penso por antaŭ enigi sekularismon, liberecon de konscio kaj kritikan pensadon kaj kontraŭ stari obskurantismon tra la tuta planedo. Laŭ niaj principoj deklaritaj en la Ateisma Manifesto de nia asocio, ni pledas por filozofia materiismo, kiu implicas ateismon, same kiel la forlason de ajna religio aŭ supernatura kredo kaj de ajna ideologio rilata al ĝi. Ni kredas, ke homa kompato kaj empatio estas decidaj por plibonigi la homan kondiĉon. Ni pretas labori kunlabore kun iu ajn organizaĵo kun celoj kongruaj kun la niaj, tio estas, kiu pledas por laikismo kaj kiu kontraŭas la denigradon de nekredantoj kaj ateisma aktivado. Tiucele ni sugestas, ke la nomo de la nova asocio inkludu la vorton "ateisto", ne timante ĉi tiun vorton ĉar, finfine, ateismo estas la neevitebla sekvo de la libera penso.

Inaŭ gura parolado de Marc BLONDEL, Prezidanto de
la Nacia Federacio de Franca Libera Penso.

Gesinjoroj,

Civitanoj, kamaradoj kaj amikoj,

Fratoj kaj fratinoj, kunuloj kaj kunuloj,

Estas al mi, en mia kapablo kiel Prezidanto de la Nacia Federacio de Franca Liberpensulo, kiu estas la estinto de tiu ĉi kunveno, prezidi nian laboron. Mi konscias pri la respondeco, kiu falas al mi kaj la konfido, je kiu miaj kamaradoj, honoru min.

Prelude al la komuna laboro, kiun ni faros, mi volas antaŭ ĉio saluti kaj marki nian solidarecon kun la norvega popolo kaj la asocio de laicoj antaŭ la terura sufero, kiun ili suferas; ĉu la konduto de individuo estas diktita de faŝisma politika engaĝiĝo aŭ ĉu ĝi estas la laboro de frenezulo, la fakto restas, ke familioj funebras sian mortinton kaj tiel pruvigas, ke demokratio kaj libereco povas esti uzataj por celoj.

delira, des pli motivo por kampanji por la ĝeneraligo de libereco de konscienco kaj racio.

Gesinjoroj, pro respekto al la malaperintaj, mi proponas minuton da silento...

Mi tiam ŝatus danki al la norvegaj aŭtoritatoj, kiujn ni konsultis antaŭ ĉi tiu kunveno, kaj pro ilia deziro ne cedi al sekurecaj premoj kaj pro tio, ke ili akceptis, sen perceptebla modifo, ke la IHEU kaj ni povus okazigi kongreson. Kaj, fine, mi ŝatus danki kaj certigi la IHEU pri nia rekono por la facilecoj kiujn ĝi donis al ni por okazigi kunvenon paralele kun sia propra organizo.

Tio kondukas min klarigi elementon de nia pensado, ni celas krei internacian asocion de libera penso kiu estus parto de la IHEU. Ne estas, mi volus oficiale atentigi, konkuri kun la IHEU nek organizi, interne, fluon, kies celo, akceptita aŭ ne, estus kontroli la konduton de la ĝenerala linio de la IHEU. , kiu kondukas min fari iom da historio - por iuj estos ripeto, por aliaj malkovroj kaj informoj -.

Estas utile memori, ke libera penso ekzistas de tre longa tempo; ekzemple, ni povas taksigi ke la grekaj skeptikuloj estis la antaŭuloj de ĝi. Fakte la libera penso, mi ne diras movadon, sed la fakton pensi en plena libereco, estas ĉe la origino de la racio, multe antaŭ la monoteismaj religioj, kiujn ni konas kaj batalas hodiaŭ en mia lando pro ilia obskurantismo kaj ilia dogmatismo. Tiuj ĉi malrapidiĝis kaj ankoraŭ malrapidigis esploradon, analizon kaj pripensadon.

Libera penso organizita kiel movado datiĝas de la okazaĵoj de 1848 kaj la internacia konstitucio de libera penso de 1880.

Kaj estis en septembro 1904, ke kongreso kunvenigis pli ol 3 000 partoprenantojn, listigitajn kiel liberpensulojn, ateistojn kaj aliajn liberajn spiritojn, kiuj venis el pli ol 30 landoj el ĉiuj kontinentoj. La debatoj estis pasiaj, entuziasmaj, fruktodonaj, multaj elektitaj reprezentantoj de la popolo ĉeestis kaj partoprenis en la laboro, la diskutoj temis pri la apartigo de Eklezio kaj ŝtato kaj pri la rolo de la scienco en la socio.

Sed la plej konvinka kaj koncepta rezulto estis la voĉdono pri teksto difinanta kio estas libera penso, plej malfacila ekzerco kontraŭ iu malkaŝitajn verojn kaj dogmojn sen dikti la konduton de homoj, individuoj, disvolvi kritikan pensadon kaj analizon respektante la pensojn de aliaj, reciproka respekto.

La sekvan jaron, en 1905, okazis kongreso en Parizo, ĝi estis paralela, en Francio, al la adopto de la leĝo de la 9-a de decembro 1905 kiu, konforme al la disigo de Eklezioj kaj Ŝtato, proklamis kiel konstitucian principon, ke la Respubliko certigas liberecon de konscio, tio estas la egalecon de rajtoj de civitanoj.

Historio, la engaĝiĝo, precipe de la laboristaj klasoj, en la diversaj mondkonfliktoj, la evoluo, precipe de la koloniigo, la retiro de la identeco, precipe sur la nacia nivelo, kaŭzis neglekti tiun aspekton de rilatoj kaj frateco inter landoj. . .

La antaŭaj vidoj de konverĝo, dezirataj de niaj pliaĝuloj, garantio de pacismo, respekto kaj kompreno estas do neglektitaj.

Tamen, en 2001, manifesto estis publikigita kaj subskribita fare de ateismaj kaj liberpensantaj organizoj sur same flankoj de Atlantiko.

Estis en 2005, dum la IHEU-kongreso en Parizo, ke kongreso kunvenis kaj kreis internacian ligan komitaton de ateistoj kaj liberpensuloj. Liberpensuloj el 23 landoj tiel rekonektis kun la kongresoj de 1904 kaj 1905 kaj metis la bazojn por internacia grupiĝo des pli esenca, se, ke, sur ekonomia aŭ eĉ politika nivelo, tutmondiĝo okazas kaj la risko de streĉiĝoj kaj konfliktoj en neniun manieron ekskludita.

Tiu ĉi CILAP kunvenis plurfoje, dum IHEU-renkontiĝoj. Efektive, CILALP konsideras, ke la IHEU celas kunigi ĉiujn humanistojn, inkluzive de ateistoj kaj liberpensuloj, kiuj konsideras sin kiel la plej decidita flugilo.

Liberpensuloj estas por egalaj rajtoj por ĉiuj civitanoj en ĉiu lando, per difino tio kondamnas komunumismon ĉar kie socio estas dividita en komunumojn, la rajtoj estas malsamaj inter komunumoj kaj kun tiuj kiuj ne rekonas sin en neniun el ili.

La disigo de Eklezioj kaj Ŝtato estas la necesa kondiĉo por libereco de konscio kaj egalrajtigoj de civitanoj, tio implicas la ekstermado de ĉia religia aŭ ideologia endoktrinigo en publika edukado kaj, kune, la rifuzon de publika financado por la instruado de ateismo kaj, de kompreneble, religiaj dogmoj.

Konklude, kiel heredantoj de la menciitaj mondkongresoj, liberpensuloj ne postulas strikte la rajton esti ateisto aŭ liberpensulo, sed la emancipiĝon de la homaro el ĉia premo, religia, politika, ekonomia, arma aŭ rasa.

Nia celo ne estas akiri lokon por liberpensuloj kaj ateistoj, sed ĉefe ŝanĝi socion de ĝiaj subpremoj. Tamen, ili ne formas politikan partion kaj ne havas, kolektive, socioformon por proponi eĉ se, individue, ili povas havi siajn proprajn engaĝiĝojn.

Ankaŭ hodiaŭ ni deziras kunigi ateistojn kaj liberpensulojn en la tuta mondo kaj informi unu la alian pri la situacio surloke, libereco de konscio kaj disigo de Eklezioj kaj Ŝtato, de Nordameriko kaj de la Sudo, Eŭropo, Afriko, Azio. . Pri tiu ĉi temo, diversaj kontribuoj estos prezentitaj.

Ni proponis kaj konsultos la partoprenantojn pri malneto de manifesto por libereco de konscio, kiu jam ricevis signifan nombron da ratifikoj de liberaj viroj kaj virinoj, kiuj, farante tion, intencas publike engaĝiĝi al nia kolektiva agado.

Niaj interŝanĝoj klarigos niajn celojn kaj oficiale lanĉos la Internacian Asocion de Libera Penso kaj starigos niajn rilatojn kaj kunlaboron kun aliaj internaciaj organizaĵoj, inkluzive de la IHEU, kaj ĝian juran formon.

Fine, ni alprenos la administrajn dispoziciojn necesajn por regula funkciado: statutoj – administrantoj.

Vi rimarkos, ke ni klopodis doni informojn; granda parto de la planitaj intervenoj estis tradukitaj en la francan, anglan kaj hispanan. La teksto de la manifesto ankaŭ estas publikigita en malsamaj lingvoj.

Mi petas vin profiti ajnan liberan tempon por legi ĉi tiujn tekstojn, ĉar samtempa interpretado ne eblis pro financaj kialoj.

Ni havas multe da laboro por fari, nia horaro estas okupata kaj ni havas nur unu tagon.

Komprenoble mi klopodos konsenti viajn petojn por paroli, sed mi jam permesas al mi, precipe al miaj francaj kamaradoj, peti vin ne troigi, la grava afero restas la interŝanĝo de informoj kaj, pri ĉi tiu punkto ĝi estas. al mi klarigi, ke en Francio, malgraŭ la disiĝo de Eklezioj kaj Ŝtato, la leĝo de 1905, ni estas devigataj, ĉiutage, kontraŭ batali la entrudiĝon de Eklezioj en la mondo-politiko kaj ŝtatan administrado.

Cetere, nome de la libera penso, mi defiis skribi la Prezidenton de la Respubliko, s-ro Sarkozy, pri ĉi tiu demando kaj malgraŭ la balota periodo, li, por la momento, ne degnis respondi.

Ĉu mi konfesus al vi, ke mi atendas la manifeston pri libereco de konscienco por renovigi mian peton, kiu valoros klarigon.

Sonja Eggerickx

Prezidanto de la IHEU

Karaj amikoj,

Kiel Prezidanto de IHEU, mi ĝojas bonvenigi vin al Oslo. Estos grava semajno, riĉa je eventoj por Liberpensuloj, Humanistoj, Sekularistoj,...

Ja: hodiaŭ komenciĝas trejna programo por administrantoj de IHEU-membro-asocioj. Krome, ĉi tie, laŭ iniciato de CILALP (Internacia Ligkomitato de Ateistoj kaj Liberpensuloj) komenciĝos la Monda Kongreso de la Fundamento de Libera Penso.

La politiko de la Plenuma Komitato de IHEU ĉiam estis, ke ideale Liberpensantaj Membro-Organizaĵoj realigus siajn kampanjojn, siajn projektojn ene de la IHEU prefere ol starigi alian organizon. Tamen, la organizo estas starigota. Se la IHEU vere faris interkonsenton kun ŝi, tiu ĉi interkonsento devus esti kunlabori prefere ol diskuti pri Historio. Ni povus havi a

malsama historia analizo, kelkaj membroj de la Plenuma Komitato opiniis, ke la IHEU estas la posteulo de la Internacia Unio de Libera Penso kaj ke ne estas en la intereso de la IHEU formi alian organizon. Aliaj opiniis ke la IHEU devus gastigi la AILP post kiam ĝi estis formita. Sed estis konstatite ke la AILP ne konkurus kun la IHEU.

La faktoj estas kiaj ili estas kaj ne ĉiam estas facile diri, kiu estas la plej bona solvo. Estas unu afero, kiun ni ne povas forgesi: se ni volas atingi rezulton, ni ne devas agi kiel konkurantoj.

Ni diskutis vian dokumenton sed ni volas klarigi kelkajn punktojn. Estas ja malfacile diskuti pri kunlaboro antaŭ ol vidi la statutojn, antaŭ ol scii kiu aliĝis kaj kompreneble scii kia organizo ĝi estus.

Tamen ni estas konvinkitaj, ke post ĉi tiu tago, estos pli facile difini kiel kunlabori.

Mi deziras al vi fruktodonan tagon kaj mi sincere esperas, ke multaj el vi estos niaj gastoj ĉe nia Kongreso pri Humanismo kaj Paco, en ĉi tiu urbo, kie miloj da homoj digne reagis post la kruelaĵoj faritaj de fundamentistoj... ..

La batalo por la apartigo de Eklezioj kaj Ŝtatoj en la mondo

Kontribuo de Jacques Lafouge (Francio)

Ĉiuj politikaj aŭ toroj asertis, ke la celo de iu politika socio estas la feliĉo de la homoj. Tiu ĉi feliĉo konsistas ne nur en la plena kontentigo de la naturaj bezonoj de civitanoj sed multe pli en Libereco en ĉiuj ĝiaj formoj, kaj antaŭ ĉio libereco de konscienco, tio estas la libereco kredi je ia dieco aŭ ne kredi je ajna.

Sed naskiĝos ritoj, poste dogmoj kaj fine pastraro, kiu iom post iom fariĝos la deviga peranto inter homoj kaj la supozata(j) dio(j).

Pastroj, magiistoj, ŝtatoj kaj aliaj religiaj eminentuloj kunfandiĝos kun la politika potenco (reĝa, imperia, oligarkia aŭ aristokrata); ĉiu trovante en la loko kaj en la funkcio de la alia la pravigo de sia propra potenco.

Alivorte, religiaj institucioj provos ekzerci aŭ toritaton super viroj kaj virinoj, kontrolante ilian ekonomian, socian, moralan kaj seksan konduton.

Tion ili atingos des pli bone, se ili ambaŭ demetos la regulojn de la vivo en la socio kaj dependos de la politika povo en la loko.

El ĉi tiu vidpunkto, la monarkioj de dia rajto estis devigataj al la Eklezioj supozeble doninte al ili teran potencon sub la preteksto de dia volo aŭ sanktoleado. En la sama tempo, tiuj monarkioj iĝis ilia sekulara brako en la subpremo de herezoj (foje eĉ en kontraŭdiro kun tempa potenco mem kiel montrite per la ekzemploj de Filipo la Bela, Henriko la 8-a de Anglio aŭ imperiestro Henriko la 4-a surgenuiĝanta ĉe Canossa).

Sammaniere, diktatorecoj kaj precipe tiuj de la 20-a jarcento profitis el la subteno de la Eklezioj kaj precipe de la Katolika Eklezio.

Kio do estas la problemoj?

Por provi solvi ĝin, ni unue ekzamenos kiel disiĝo estas necesa.

Poste, du emblemaj ekzemploj: Francio kaj Usono.

Fine, ni demandos al ni mem la demandon, ĉu disiĝo ekzistas en la mondo.

La problemoj venas de la deziro de la Eklezioj, de ĉiuj Eklezioj, trudi kondutojn kaj kredojn al ĉiuj, malobservante la rajtojn de individuoj. La Eklezioj volas regi la vivon de la urbo ĉar ili proponas kompletajn religiajn, politikajn kaj jurajn sistemojn, ĉi tiuj sistemoj, laŭ naturo aŭ toritataj, estas kontraŭaj al Homaj Rajtoj.

La konflikto inter civilaj kaj religiaj potencoj venas rekte al ni el la pripensoj de filozofoj

Grekoj 500 jarojn a.K. Evidente, individua libereco devas trapasi la apartigon de

Eklezioj kaj la Ŝtato.

Ĉu tio estis nova ideo?

Apartigo estas kaj malnova ideo kaj moderna postulo, kiu venas de la opozicio de civitanoj al la freneza deziro de religioj kuniĝi, kunfandi spiritan kaj tempan.

Du emblemaj ekzemploj: Francio kaj Usono

Elekti la ekzemplon de ĉi tiuj du landoj perfekte ilustras la problemon de disiĝo.

Unu, Francio, atingis disiĝon por ekskludi la Ekleziojn el la politika vivo laŭ la principo: la Eklezioj hejme, la Ŝtato hejme. La alia, Usono de Ameriko, por malhelpi la Ŝtaton enmiksiĝi en la vivon de la religioj.

En Francio, estis en la 18-a jarcento ke la decida turnopunkto estis prenita. Kondamnante la postulon de la Katolika Eklezio supozati aŭ gvidi politikan potencon, la filozofoj de la klerismo malfermis la pordon al kio fariĝos sekularismo.

Eksgedziĝo devis esti formaligita dum la Franca Revolucio per tekstoj:

- Dekreto de 3 Ventôse Jaro III: "La Respubliko uzas neniun religion." Tiu ĉi dekreto nur ripetis la kondiĉojn de la Konstitucio de 5 Fructidor Jaro III (la 22-an de aŭgusto 1795), Art. 254:

"Neniu povas esti malhelpita ekzerci, konforme al la Leĝo, la adoron, kiun ili elektis. Neniu povas esti devigita kontribui al la elspezoj de religio. La Respubliko dungas neniun el ili."

- Leĝo de 7 Vendémiaire Jaro IV: malpermeso de eksteraj manifestiĝoj de religio.

En spirito jam estis la leĝo de 1905 pri apartigo de Eklezio kaj Ŝtato.

La apartigo de Preĝejo kaj Ŝtato ankaŭ figuris en 1869 en la Belleville-programo de la Respublikanoj kaj estis la Komunumo kiu la 3-an de aprilo 1871 decidis pri la apartigo de Preĝejo kaj Ŝtato. "Konsiderante ke la unua el la principoj de la Franca Respubliko estas Libereco; konsiderante ke konscienclibereco estas la unua el liberecoj; konsiderante ke la religia buĝeto estas kontraŭa al la principo, ĉar ĝi impotas civitanojn kontraŭ ilia kredo; konsiderante fakte ke la pastraro estis kunkulpa en la krimoj de reĝeco kontraŭ Libereco; Dekretoj: La Eklezio estas apartigita de la Ŝtato. La kultadbuĝeto estas eliminata."

La 4-an de septembro 1905, Emile Combes deklaris ke la Leĝo de Apartigo estis neevitebla.

La leĝprojekto estis prezentita la 9-an de februaro 1905 kaj ĝi estis definitive adoptita la 9-an de decembro 1905. Ĝi fiksas du esencajn principojn:

Artikolo 1: "La Respubliko certigas liberecon de konscio. Ĝi garantias la liberan ekzercon de religio..."

Artikolo 2: "La Respubliko ne agnoskas, dungas aŭ subvencias ajnan religion."

La disigo estis do farita. Sed la Respubliko neniam estis tute laika: - partoj de la nacia teritorio neniam konis la disigon de Eklezio kaj Ŝtato: Alzaco-Mozelo, Gujano, Saint-Pierre kaj Miquelon. - la evoluo de la leĝaro konstante iris en la direkto de redukto de laikaj dispozicioj. Tiel la Ŝtata Konsilio, institucio devenanta de Napoleono la 1-a, ĵus prenis jurajn decidojn, kiuj kontraŭas la leĝon pri disigo, precipe en la kampo de publika financado de religioj.

Grava batalo komenciĝas en Francio pri ĉi tiu afero por konservi laikecon sur ĝiaj juraj bazoj.

La problemo por ni ne estas nur Penslibereco, la problemo estas la prizorgado en sia tuta rigoro de la artikolo 2 de la Leĝo de 1905: "La Respubliko ne rekonas, ne dungas, ne subvencias ajnan religion".

Kaj ĉi tie okazas atakoj kontraŭ la principo de disigo.

Por ni liberpensuloj neniam temis ataki religiajn kredojn, sed limigi ilin al la privata sfero. Ĉu estas libera kredi aŭ ne kredi, ni estas por absoluta respekto al libereco de konscienco.

Tial ni batalas kontraŭ la ĉeesto de religioj en la publika havaĵo, sed ni postulas la liberecon de ĉiuj en la privata domajno. Jen la signifo de nia pozicio kontraŭ leĝo subpremanta la plenan vualon aŭ la burkon en la strato. La strato ne estas publika institucio

kiel administrado. Ĉu devas esti libera moviĝi en plena libereco de vesto.

En la areo de disigo, Usono de Ameriko sekvis alian vojon, ĉar, koncerne ĉi tiun relative novan landon, temas, de sia naskiĝo, pri protekti la Ekleziojn de la Ŝtato.

Ŝajnus apriorie, ke Usono de Ameriko evoluas en kompleksa religia universo. Surfaca ekzameno malkaŝas, ke la vivo de la nacio estas banita en religio.

La Konstitucio de 1787 ne rilatas al Dio kaj se en la Deklaro de Sendependeco de 1776, oni aludas al la Kreinto, kiu similas al la Granda Arkitekto de la Universo, ĝi estas nocio kiu sendube devenas de la klerismo. Ne sciante kiu estas ĉi tiu kreinto, ĉiu povas imagi lin laŭ sia maniero, kio evidente kondukas al libereco de konscio.

James Burgh skribis: "Regantoj havas neniujn religiajn postulojn por devigi."

Jefferson kaj Madison asertis liberecon de konscio kaj la neŭtralecon de la Ŝtato kun konsidero al religioj. La Unua Amendo al la Usona Konstitucio malpermesas la starigon de ŝtata religio kaj garantias religian liberecon: "La Kongreso devas fari neniun leĝon pri

la starigon de religio aŭ malpermesante ĝian liberan ekzercon.

Tio rezultigis el ekvilibro inter la deziroj de civitanoj kaj politika potenco. Neniu volis, ke la federacia ŝtato eniru la religian domajnon. Kaj ankaŭ la federacia ŝtato ne volis ĝin.

Tiel naskiĝis, en 1802, en fama letero al la baptista parokanaro de Danbury Connecticut, la esprimo de prezidanto Thomas Jefferson de la "muro de apartigo inter Eklezio kaj ŝtato".

En 1947, kasacia kortumo juĝisto Hugo Black diris: "Ĉu tiu muro estos konservita alta kaj nepenetrebla."

Ni donu nun la parolon al la aktivulo por la Disigo de Eklezio kaj ŝtato, nia amiko Robert Boston, kiu deklaris en Parizo la 10-an de decembro 2010 en la internacia IRELK-konferenco: „Tio ĉi ĉiam ofendis iujn usonanojn. Ili atakis la Konstitucion post kiam ĝi estis ratifita, kaj ili atakis la Bill of Rights 10 jarojn poste, en la sama maniero.

Ili kredis, ke nia nacio ne povus pluvivi, se ni ne eksplicite bazus nian registaron sur kristanismo.

En la moderna epoko, fortoj kiuj serĉas ligi sian religion al registaro estas plej aktivaj dum periodoj de granda socialŝanĝo. Ameriko fariĝis kulture (se ne laŭ leĝe) pli sekulara. La nombro da usonanoj, kiuj raportis iri al preĝejo, konstante malpliĝis. Homoj komencis esplori spiritecon ekster la limoj de preĝejoj.

Pli kaj pli da homoj fariĝis publike skeptikaj pri organizita religio.

Ĉu ĉi multe koncernis la Religian Rajton – kaj ilia respondo estis ataki la sekularajn fundamentojn de nia lando. Se ĝi sukcesos, parto de la tagordo estos morala en naturo, sed la Religia Rajto atentis plurajn aferojn.

Ŝi intencas ŝanĝi nian nacion en la sekvaj manieroj: Publikaj lernejoj, gejrtoj, aborto kaj kontraŭ koncipado, impostoj kaj financado al parokanaroj kaj iliaj lernejoj, socia sekureco, la ĉeesto de simboloj de kuniĝo de la Eklezio kaj la ŝtato. Ili volas, ke la Dek Ordonoj, kiujn ili konsideras la fonto de ĉiu leĝo, estu elmontrita en tribunaloj, lernejoj kaj registaraj konstruaĵoj. Ŝi laboras por certigi ke la kruco, la plej elstara simbolo de kristanismo, estas starigita en publikaj lokoj. Por krei la impreson, malgraŭ la Usona Konstitucio, ke kristanismo estas la fakta religio de Ameriko kaj ke tiuj kiuj rifuzas tion akceptu esti duaklasaj civitanoj.

Mi lasas tie miajn rimarkojn, ĉar mi scias, ke niaj amikoj Bobbie Kirkhart, iama prezidanto de la Ateisma Alianco kaj David Silverman, nacia prezidanto de Usonaj Ateistoj, estas kun ni kaj konsiderinde riĉigos ĉi tiujn malmultajn rimarkojn.

Mi salutas ilin kaj dankas ilin.

2005-2011: Ĉu disiĝo progresas en la mondo?

Ekde nia Universala Kongreso de Liberpensuloj kaj Ateistoj, la 4-an de julio 2005 en Parizo, la sama tago de la Sendependeca Tago, konstituanta CILALP, kio okazis?

Inter teokratiaj ŝtatoj ni citos Iranon.

La Konstitucio de la Islama Respubliko de Irano, ĉapitro 1 - artikolo 12 kaj sekvaj, precizigas tion: "La oficiala religio de Irano estas Islamo kaj la dogmo tiu de la Twelver Jafarrite-sekto neŝanĝebla por eterneco. Aliaj islamaj dogmoj, inkluzive de Hanafi, Shafia, Maliki, Hanbali kaj Zeidite, profitas el totala respekto. Iranaj zoroastrianoj, hebreoj kaj kristanoj estas la nuraj agnoskitaj religiemaj malplimulto kiuj, ene de la limoj de la leĝo, estas liberaj plenumi

iliajn religiajn ritojn kaj agi koncerne ilian personan statuson kaj ilian religian instruon, laŭ sia liturgio."

Ni aldonas al artikolo 21: "La kontrolo de opinioj estas malpermesita kaj neniu povas esti atakita kaj riproĉita pro siaj opinioj."

Tamen, kaj precipe en artikoloj 24, 26, 27, 28 estas precizigita ke se gazetara libereco ekzistas se ĝi ne iras kontraŭ la preskriboj de Islamo, la leĝo establas sian interpreton...

Ni do estas antaŭ tute religia ŝtato, en kiu la libereco de civitanoj estas limigita de absoluta obeo al la preskriboj de Islamo.

Preskaŭ la situacio povas esti konsiderata identa en Grekio kaj Pollando.

La Ortodoksa Eklezio estas ĉiopova en Grekio. Ĝi havas ian eksterteritoriecon sur la monto Athos kaj ĝis antaŭ nelonge la religio aperis sur identigaj kartoj.

La situacio estas tre sama en Pollando kie la katolika eklezio daŭre volas interveni en ŝtataj aferoj, en la publika domeno kaj regi la intimajn vivojn de civitanoj. Ni nun konstatas la rezolutan agadon de certa nombro da raciismaj kaj liberpensantaj asocioj por ĉesigi tiun ĉi subpremon.

Menciindaj estas ankaŭ Saud-Arabio, Sudano kaj verŝajne Afganio, kiom ni nun povas juĝi.

En Libano, dufoje la 27-an de februaro kaj la 6-an de marto 2011, kelkmil homoj manifestaciis en Bejruto. "Sekularismo estas la solvo", ĉu ni povus legi sur granda standardo montrita dum la manifestacio, organizita laŭ la alvoko de la kampanjo por "la falo de la konfesa reĝimo en Libano" lanĉita, laŭ ilia gazetara komuniko, de la "fortoj kaj grupoj de junuloj kaj aktivuloj.

Memoru, ke la libana sistemo estas kompleksa miksaĵo de potenco-dividado bazita sur komunumaj kvotoj. Tiel, la prezidanto devas esti maronita kristano, la ĉefministro sunaisto, la prezidanto de parlamento ŝijaisto, ktp.

"Ni ne volas, ke religio miksiĝu kun politiko, ni volas la apartigon de religio kaj ŝtato", klarigis manifestanto.

La dua kategorio koncernas ŝtatojn, kiuj, sen esti konstitucie en reĝimo de disiĝo, spertas kreskantan sekularigon: - Venezuelo, kies Konstitucio ne estas laika sed kiu tendencas al neŭtrala eduka

sistemo sen religia influo. En julio 2010, prezidanto Chavez petis revizion de la konkordato kun la Vatikano.

- Ekvadoro havas novan konstitucion kie la vorto "laika" troviĝas dufoje sed kiu ankaŭ rilatas al Dio kaj Pachamama, patrino tero. La influo de la katolika eklezio kaj evangeliaj sektoroj restas forta tie.

-Peruo troviĝas en meza situacio, ĉar la Konstitucio de 1979 rekomendas disiĝon sen ke ĝi estus nuntempe efika.

-Ĉilio spertas movadon al disiĝo, kiu ĝis nun estis efike malsukcesigita de la Katolika Eklezio kiu lastatempe postulis ke ekssoldatoj kondamnitaj pro malobservoj de homaj rajtoj estu pardonitaj.

- Ekde la 27-a de novembro 2010, Islando havas Konstitucian Asembleon celantan reformi la landon. Aldone al ŝtatoj kaj la disiĝo de potencoj, ekzistas forta premo por la apartigo de Eklezioj kaj ŝtato.

- Pro la malkresko de la kristanismo en Aŭstralio kaj Nov-Zelando, ĉi tiuj du landoj iras al tre progresinta sekularigo kiu jam metas en la koron de la politika debato la apartigon de Eklezioj kaj ŝtato de konstitucia, financa kaj simbola. Niaj amikoj ĉe ANZSA, precipe nia kamarado Max Wallace, ne ŝajnas penon pri tio

senco.

-En Hispanujo la Dua Respubliko adoptis laikan konstitucion en 1931.

Post la Franco-diktaturo, la Monarkio permesis al la Katolika Eklezio, ĉiopova dum 40 jaroj, konservi konsiderindan nombron da privilegioj en impostaj aferoj, en la rekompenco de ministroj pri religio, en edukado. La Hispana ŝtato subskribis Konkordaton kun Vatikano kaj ankaŭ interkonsenton kun reprezentantoj de Islamo. Krome, li pasigis leĝojn pri samseksema geedziĝo, kontraŭ koncipado kaj aborto, kiuj kontraŭas la dogmojn de ĉi tiuj du religioj.

- Britio havas la reĝimon de ŝtata religio akompanata de certa toleremo al aliaj religioj.

Dum intervjuo donita al la revuo La Raison (n° 550, aprilo 2010) okaze de la vizito de la Papo en septembro 2010, Terry Sanderson, prezidanto de la Nacia Sekulara Societo, revenis al diversaj aspektoj de la batalo por disestablo de la Anglikano. Preĝejo: "La abolicio de la blasfemaj leĝoj estis grandega sukceso por la NSS. Tiuj protektis la doktrinon mem de la Anglikana Eklezio kaj kiam ili estis abolicitaj (en majo 2008 post pli ol 140 jaroj da ekzisto) – ni faris plian paŝon al nia fina celo kiu estas la malestablo de la Anglikana Eklezio. (...)»

Sed eĉ hodiaŭ, la lastatempaj debatoj pri ebla reformo de la Lordĉambro (nuntempe 26 anglaj episkopoj ankoraŭ sidas ĝuste ĉe Westminster) montras ke ni estas malproksime de la marko...

La 28-an de septembro 2010, preskaŭ 20 000 homoj marŝis en Londono, okaze de la historia vizito de Benedikto la 16-a trans la Kanalo, kontraŭ publika financado de tiu ĉi vojaĝo.

Komentante la grandegan sukceson de ĉi tiu manifestacio, Terry Sanderson diris: "Ĉi tiu tago estas sendube turnopunkto por la laika movado en Britio (...)

Ni esperu, ke la kolero, kiun ni vidis hodiaŭ, tradukiĝos en pliigitan kaj plifortigitan sekularan movadon kaj ke la registaro vidos, ke ĉiu provo devigi religion en niajn vivojn estos feroce rezistita."

- La Irlando, ankoraŭ sub la regado de la klerikala Konstitucio de 1937 kunverkita de ĉefepiskopo McQuaid kaj Taoiseach Eamon de Valera, travivis politikan kaj moralan tertremojn en la lastaj jaroj: la skandalo de pedofilaj pastroj kaj la krizo de la katolika hierarkio. La demando pri "fino de la speciala rilato inter Eklezio kaj ŝtato" por uzi la vortojn de parlamentano Liz O'Donnell en Dál Éireann en 2005 kaj "de kampanjo por laika konstitucio kiu reprezentus la karakteron plurecan socion" kiel por laborista senatano Ivana. Bacik, en julio 2010 antaŭ la asocio Atheist Ireland, estas klare deklarita.

-Belgujo provis certigi sian internan pacon uzante la tiel nomatan kolonsistemon.

Ses religioj estas rekonitaj kaj traktataj egale el la vidpunkto de la avantaĝoj donitaj: pago fare de la ŝtato de salajroj, pensioj kaj socia protekto, loĝado por ministroj pri religio, prizorgado de lokaloj, kapelejoj, religia instruado enkondukita en lernejarajn programojn, elsendo de religiaj diservoj en radio kaj televido. Ni aldonu, ke ankaŭ belgaj laikaj organizaĵoj ricevas subvenciojn de la registaro.

-Kebekio, provinco integrita al la kanada federacia ŝtato, spertis pliiĝantan kaj daŭran sekularigon ekde la fino de la 1960-aj jaroj kaj la "Trankvila Revolucio", kiu subfosis la ĉefajn spurojn de la socia, morala kaj klerikala ordo de la korporacia reĝimo konata kiel; "La Granda Mallumo".

Dum 30 jaroj, per la rezoluta agado de asocioj kiel la MLQ, tre signifaj sekularaj gajnoj estas registritaj, akcelante la malkonfesionigon de la provinco.

Dum la klerikoj postulas, en la nomo de sankta multkulturismo, "raciajn aranĝojn" al la netuŝebla principo de sekularismo, miloj da civitanoj elparolis publike en la printempo de 2010 "por laika kaj plurisma Kebekio".

- Argentino spertas religia liberecon kun varia situacio. Prezidanto Menem kunlaboris kun la Romkatolika Eklezio. La nuna prezidanto Kirchner distanciĝis de ŝi dum daŭre pagis la seminarianojn.

- Fine, vivi en klimato de granda libereco, kiun la defendantoj de tiel nomata "malferma sekularismo" ŝatus, ke ni faru per disiĝo, kiu ne parolas sian nomon: Danio, Norvegio, Svedio, Finnlando.

Pri Svedio, ni donu la parolon al la tre klerikala "Atlaso de Religioj":

"La sveda procezo, tamen, ne estas kompleta, ĉar la reĝo kaj la reĝino ankoraŭ devas akcepti la luteran religion kaj la leĝo ankoraŭ precizigas, ke la sveda eklezio, kun ĉiuj atributoj de la antikva kaj respondeco pri siaj temploj kaj varoj, devas esti evangelia. luterano, kovru la tutan teritorion kaj restu demokratiaj, kio signifas, ke elektoj estas organizitaj por nomumi ĝiajn gvidantojn.

En Norvegio, paragrafo II de la konstitucio antaŭ e kondiĉis ke la Evangelia Lutera Preĝejo konsistigis la oficialan eklezion de la norvega ŝtato. La kompromiso, pri kiu konsentis politikistoj de la sep Storting-partioj, vidas ĉi tiun sekcion de la konstitucio nun legi: "La kernaj valoroj de nia nacio estas nia kristana kaj humanisma heredaĵo." La revizio de la Konstitucio devas okazi en 2012.

Fine, konstitucie laikaj ŝtatoj.

- Nuntempe, Barato estas lando spertanta disiĝon. Sed la ŝtato subtenas certajn religiojn laŭ la politikaj tendencoj en povo kun superproponado unu de la alia.

- Bolivio adoptis laikan konstitucion en 2009 per pli ol 60% de voĉoj: "Liberpenso bonvenigas ĉi tiun konstitucion kun emocio ĉar ĉi tiu nova konstitucio apartigas la Ekleziojn de la ŝtato. Bolivio do estos la unua ŝtato en Sudameriko kiu konstitucie adoptos sekularismon, ĉar Meksiko estas parto de Nordameriko. Bolivio malfermas la vojon al ĉiuj homoj de Latin-Ameriko.

(...) Ni devas konvinkiĝi pri la pezo de ĉi tiu mezuro en kontinento regata ekde 1492 de la Katolika Eklezio."

- Same, Portugalio havis laikan konstitucion en 1911, kun la falo de la monarkio. La korporacia diktaturo de Salazar subskribis Konkordaton kun la Vatikano en 1940, kaj en 1951 restarigis Katolikismon al sia konstitucia rango kiel ŝtata religio.

En 1976, la Konstituciiga Asembleo adoptis Konstitucion, kiu, kvankam ankoraŭ limigita, inkluzivis en siaj artikoloj: agrara reformo, publika, laika kaj deviga edukado, la apartigo de Eklezioj kaj ŝtato...

Artikolo 41 el la Portugala Konstitucio garantias "netuŝeblan liberecon de konscio, religio kaj kultado" kaj certigas ke "eklezioj kaj aliaj religiaj komunumoj estas apartigitaj de la ŝtato kaj liberaj organizi sin".

- Meksiko: en sia enkondukita raporto al la Monda Kongreso de Liberpensuloj kaj Ateistoj, en Parizo, la 4-an de julio 2005, Christian Eyschen notis: „Tio estis ligita al la 19-a jarcento per konkordato kun Vatikano. La katolika pastraro posedas grandegajn trajtojn kaj kontrolas la registaron kaj administraciojn. Sed en 1856, la Federacia Partio prenis potencon. Li efektivigis gravan agraran reformon, kiu vidis la posedadon de la Eklezio (triono de agrikultura tero!) transdonita al la kamparanoj. Kongregacioj estas malpermesitaj, religiaj konstruaĵoj estas naciigitaj, ĝi estas rompo kun Vatikano.

La 14-an de septembro 1874, la strikta kaj firma apartigo inter Eklezio kaj ŝtato estis voĉdonita. Aŭtoritatoj Civiluloj estas malpermesitaj partopreni en religiaj ceremonioj. Pastroj ne rajtas porti la sutanon ekster preĝejoj. Monaĥaj ordenoj estas malpermesitaj. Kiel poste en Francio, la disiĝo baziĝas sur tre profunda popola movado, kiu certigos, ke ĝi daŭras hodiaŭ, eĉ se ĝi estas signifa maniero pridubita.

En 2010, parlamentanoj voĉdonis por reformo por konservi la sekularan naturon de la meksika ŝtato.

- Ni ekzaminu la kazon de Turkio. Tipe, la deziro al sekularigado venas de supre, movita fare de Mustapha Kemal konata kiel Atatürk, apogita per relativa populara mobilizado. Ĝi lasta, preninte la potencon, forpelis la eŭropajn koloniistojn. Li tiam fondis tion, kion ni nomas "la moderna Respubliko". Li aboliciis la Kalifujon kaj devigis Turkion al la apartigo de la religia sfero kaj la ŝtato.

Publikaj lernejoj estas profunde sekularigitaj. Nuntempe, religiaj signoj kaj emblemoj daŭre estas malpermesitaj. En tiu ĉi movado de sekularigado, Islamo ne plu estis konsiderata kiel "ŝtata religio" en 1928. Ĝia Respublikana Popola Partio deklaris en sia programo en 1931: "Religiaj ideoj apartenantaj al la domajno de persona konscienco, la Partio konsideras, ke la ekskludo de religiaj konceptoj, el ŝtataj aferoj kaj politika vivo estas la ĉefa faktoro, kiu povas certigi la sukceson de nia nacio en sia vojo al progreso. Ni povas klare vidi, ke ĉi tiu demando estas ankoraŭ tre aktuala en ĉi tiu lando kaj la temo de ĉiuj debatoj kaj ĉiuj aferoj.

—En USSR, en 1917, la bolŝevikoj faris gravan agraran reformon por doni teron al la kamparanoj kaj sekve naciigis la posedadon de la pastraro. Ili sekularigas la ŝtaton, la administracion,

civila stato. La Ortodoksa Eklezio estas senigita de ĉiuj siaj privilegioj. La leĝo de la 23-a de januaro 1918 dekretas kaj organizas la disiĝon.

La Eklezio ne akceptos kaj tie ankaŭ, ligos sian sorton al la malnova reĝimo. Ŝi suferos la sekvojn. Sed ĉe Stalino ĝi fariĝis subpremo de la tuta socio kaj do ankaŭ de la pastraro. Ĝis 1941, kiam stalinisma potenco edziĝis kun la papoj. Post la kolapso de Sovetunio, la eklezio povis konservi siajn privilegiojn malobee al la apartigleĝo de 1918.

Inter la laikaj ŝtatoj kaj/aŭ spertantaj elementoj de disiĝo ni ankoraŭ povas citi: - Nepalon en 2008. - Angolo en januaro 2010 proklamis en la artikolo 10 de sia nova Konstitucio la apartigon de la Eklezioj kaj la ŝtato. Malio ankaŭ havus ĉi tiun specon de provizo.

Du svisaj kantonoj (Neŭ ŝtato: 1941 - Ĝenevo: 1881 kaj 1907), Japanio, Sud-Koreio, Vjetnamio, Uzbekio en 1992, Filipino en 1987.

Ni trovas ankaŭ en Sudameriko, Kolombio, kiu lastatempe deklaris la institucion de urbo sanktejo kontraŭ konstitucia.

Konkludo

Post ĉi tiu certe nekompleta kaj tro rapida ekzameno, ni povas tiri kelkajn konkludojn.

Disiĝo estas antaŭ ĉio politika ago. Ĝi estas ago de libereco, kiu respondas al la konsento de la popolo al deziro al kompleta sendependeco de la ŝtato rilate la religiojn.

Ĝi povas okazi kiam la pezo de la Eklezioj estas signifa. Kiam ĝi estas pli malpeza, kiel en la skandinavaj landoj, ni prefere ĉeestas neformalan sekularigon tiel, ke la loĝantaro deturnas sin de la religia fenomeno, kiu fariĝas simpla persona referenco.

Ĝi estas delikata ago, ĉar la Eklezioj neniam rezignacias al sia perdo de influo sur la civila socio. Ili ĉiam provas reakiri sian kontrolon super civitanoj kaj ilia ofensivo estas konstanta. Ĝi rilate, la ekzemplo de Francio estas ilustraj o.

Ĝi estas ago des pli delikata, ĉar politikaj gvidantoj metas sian influon je la servo de pridubi la disiĝon.

La Eklezioj "akceptas" "Sekularismon"... en la senco de toleremo favore al sia, tio estas de ilia reenkonduko en la publikan spacon, tio estas aparte rimarkinda inter la institucioj de la Eŭropa Unio.

La batalo por absoluta libereco de konscio estas tiu de la kompleta politika kaj ekonomia emancipiĝo de la Homaro.

Apartigo ne estas en si mem kontraŭ religia sed nepre estas kontraŭ klerikala.

Fine, ne povas ekzisti vera demokratio sen vera sekularismo. Tial la kreado de la AILP povas nur kontribui al plifortigo de disiĝo kie ĝi ekzistas kaj helpi starigi ĝin kie ĝi ne ekzistas.

Dankon pro via atento.

PREĜOJ EN KONSILIOJ

Kontribuite fare de Keith Porteous WOOD

(Nacia Sekulara Societo - Britio)

Konsilisto de loka aŭ toritato en malgranda ĉemara urbo plendis al ni pri preĝoj, kiuj estas en la tagordo ĉe urbestrado. Li sentis ke tio estis malkomforta, trovante ĝin kaj malkomforta kaj ŝoka atesti la preĝojn de liaj kolegoj alvokantaj pli altan potencon gvidi la konsideradon de la Konsilio. La nura ebla sed same malkomforta alternativo estis forlasi la ĉambron, sen invito de la Parolanto, dum tiuj ĉi preĝoj estis en progreso. Laŭ ilia scio, eblaj kandidatoj por la posteno de konsilisto malkuraĝiĝis kaj tio rezultas en transformado de ĉi tiu strukturo en maljuniĝantan kristanan klikon, malpli kaj malpli reprezentan de la loĝantaro, kiun ĝi laŭ supoze servas.

Ĉi tiu protesto estis pasi nerimarkita, kiel nur alia individua plendo sen ŝajnaj naciaj implicoj. Sed ĝi kaptis mian atenton kaj mi komencis esplori ĉu tiaj preĝoj ĉe Konsilioj estas disvastiĝinta fenomeno. Ni petis niajn membrojn kaj subtenantojn fari naciajn studojn. Kaj je nia miro, ŝajnis, ke la plimulto de konsilioj, je ĉiuj niveloj, plenumas ĉi tiajn preĝojn.

Niaj advokatoj estas konvinkitaj, ke ĉi tiu praktiko estas kontraŭ leĝa. Ni argumentas, ke ĉi tio estas malobservo de la Homaj Rajtoj-Leĝo, konsistigas kontraŭ leĝan religian diskriminacion, kaj ke gvidado de preĝoj ne estas en la kompetenteco de Konsilio.

Ĉiuj niaj provoj konvinki la Konsilion ekskludi ĉi tiujn praktikojn estis aŭ ignoritaj aŭ malakceptitaj. Kaj ĉi tio malgraŭ tio, ke ili antaŭe estis sciigitaj, ke tia praktiko estas laŭ leĝe dubinda.

La NSS-gvidado konsideris tion kiel grava afero de principo.

La ekzercado de publikaj respondecoj estas la lasta loko kie religio devus enmiksiĝi.

Tial ni petis al la Alta Kortumo konsideri ĉi tiun aferon. Tio akiris al ni profitan naciajn diskonigon sed niaj kontraŭuloj asertis ke ni ĉikanas malgrandan Konsilion. Kaj ĉi-okaze la gazetaro prezentis nin - bonvolu senkulpiĝi la bibliajn referencojn - kiel la Goliato. Sed ĉi tiu argumento ne plu validas.

Kristanoj amasiĝis ĉirkaŭ la Konsilio kaj akiris certigojn pri la kostoj de la proceduro, kiujn ni kredas estis finfine portitaj fare de la tre riĉa Kristana Instituto.

Kuraĝigitaj de sia nova subteno, la konsilistoj de ĉi tiu ĉemara urbo nomata Bideford, decidis ne rekonsideri kaj ĉesigi la preĝojn sed male konduki nin al tribunalo. La defendo malgravigis la ĝenon kaj malkomforton kiujn la preĝoj reprezentis por konsilistoj kiuj ne deziris submetiĝi al ili. La bazŝtono de ilia argumento estis ke la decido konservi la preĝojn estis farita demokratie fare de la konsilio, kaj ke ni estis simple doloraj malgajnintoj. Ĉi tiu argumento simple oportune malsukcesas diri ke la Konsilio devas respekti la leĝon kaj ke la fakto ke plimulto decidis ion kontraŭ leĝon ne igas ĝin laŭ leĝa.

Unu el la plej imagivaj defendlinioj de niaj kontraŭuloj estas, ke preĝoj helpas "antaŭ enigi bonfarton" kaj "senton de komunumo kaj socia kohezio". Kaj ili persistas en ĉi tiu aserto malgraŭ tio, ke ĉi tiu longdaŭra amara disputo pri preĝoj klare montras, ke tio ne estas la kazo. Voĉdonoj montris, ke la Konsilio estis tre serioze dividita pri tiu ĉi temo kaj ke nia Konsilisto ne estis la sola, kiu volis, ke tio ĉesu. Subtenantoj de la preĝo eĉ malaprobis "pacan oferton" de "nia" konsilisto proponante anstataŭe minuton da silento.

Eble estas ĉar ni neniam havis "totalan" revolucion, ke Britio estas la sola demokratio en la Okcidento, kiu permesas al pastraro sidi en la Parlamento. Kaj mi pensas, ke tial ankoraŭ estas preĝoj ĉe la komenco de ĉiu parlamenta sesio.

Tio estas des pli grava, ĉar niaj kontraŭuloj mencias preĝon en la Parlamento en sia atesto. Kvankam mi pensas, ke ili rimarkas, ke tio ne estas laŭ leĝe konvinka argumento. Parlamento ne estas submetita al la sama leĝaro kiel magistratoj. Estas preĝoj en la Parlamento dum 750 jaroj - longe antaŭ ol la modernaj konvencioj pri homaj rajtoj estis establitaj, konvencioj kiujn ni kredas ne respektataj.

La referenco farita de niaj kontraŭuloj al ĉi tiuj preĝoj en la Parlamento estas pli verŝajna provo igi juĝistojn senti sin kulpaj, koncerne la fakton, ke prenante flankon pri sentemaj aferoj, fari decidojn en nia favoro povus ekfunkciigi procezon por ĉesigi kun tradicioj, inkluzive de tiu de la demando de la Establigo de la Eklezio de Anglio, tiel ŝatata de kristanoj.

La Alta Kortumo permesis al la kazo daŭrigi kaj ni atendas la daton de la aŭdienco. Ni tenus vin informitaj.

VATIKANO KAJ SEKSA KRIMO KONTRAŬ INFANOJ

Sendube la grava loko okupata de la IHEU internacie devenas de la bonega laboro, kiun ĝi plenumas ĉe la Konsilio pri Homaj Rajtoj en Ĝenevo. Roy Brown, iam prezidanto de la IHEU - kiu ankaŭ estas honora membro de la Nacia Sekulara Societo - gvidis ĉi tiun delegacion al Ĝenevo dum jaroj. Ni ĉiuj ŝuldas al li grandegan ŝuldon. Mi estas fiera labori ene de ĉi tiu teamo sed ni havas enormajn kontraŭulojn. Ni ofte prenas tre potencajn fortojn en la mondo. Foje niaj kontraŭuloj estas membroj tatej de la Organizo de la Islama Konferenco.

Sed nuntempe mi koncentriĝas pri alia kontraŭulo, membroj tate nomata Sankta Seĝo.

Ĉi tio estas diplomacia ĵargonado por "Romia Katolika Eklezio". Ĝi havas sidlokon en la Unuiĝintaj Nacioj bazita sur ĝia ĉefsidejo estanta establita en Vatikano. Mi ne surprizos vin dirante al vi, ke opinioj diferencas, ĉu tiu ĉi malgranda enklavo en la urbo Romo konsistigas suverenan ŝtaton laŭ internacia leĝaro. Sed tio estas alia debato.

Tiu ĉi triunuo de identecoj (Romia Katolika Eklezio, Vatikano ŝtato kaj Sankta Seĝo) permesas al ĉi tiu lasta absoluta monarkio en Eŭropo ekzerci sian teruran potencon kun minimuma respondeco. Ĝi sendube havas unu el la plej ampleksaj retoj de ambasadoroj (nomitaj apostolaj nuncioj) tra la mondo.

Ĉar la surpriza skalo de la seksmisuzo krizo ene de la Katolika Eklezio iĝis pli evidenta, mi komencis studon de la historio de ĉi tiu krizo, la respondo de la Katolika Eklezio al ĝi, kaj sur kiaj sankcioj povus esti prenitaj por atingi justecon - laboro kiu estis klare neekzistantaj. Rapide, jen miaj konkludoj:

1. La problemoj ekestis de la originoj de la Eklezio sed ŝajnas atingi sian pinton en la dua duono de la dudeka jarcento;
2. la katolika hierarkio estis perfekte informita pri tio;
3. la katolika hierarkio kontribuis al la eternigo de tiuj seksaj krimoj kontraŭ infanoj movante konatajn krimintojn al novaj paroĥoj, per la kulturo de sekreteco, kiu protektas ilin kontraŭ civila justeco kaj - ĝis antaŭ nelonge - kontraŭ publika krio por ĉesigi ĉi tiujn mistraktadojn. .
4. La misuzo de la viktimoj estis pligravigita de la fakto, ke iliaj atestoj kaj denuncioj estis neitaj kaj malakceptitaj. Ĝis hodiaŭ, la Eklezio estis ege malrapida eviti aŭ minimumigi kompenson, ofte trudante silenton kiel kondiĉon por pago de kompenco.
5. La juĝa sistemo de la Eklezio - Kanona Juro - estas ne nur senefika sed ĝi subfosas civilan juron en ĉi tiu areo.

6. Priraportado de ĉi tiu seksa misuzo atingas la altaĵojn de la katolika hierarkio; la nuna papo estis nomumita en novembro 1981 prefekto de la kongregacio por la doktrino de la kredo.
Estas do neverŝajne, ke iu scias tiom pri infana seksa misuzo kiel li. Kaj estas ĝeneraligita interkonsento ke li serĉis eternigi sekretecon.
7. Kvankam estis afliktaj paroladoj de la Papo, la sinteno de la hierarkio estis limigi la damaĝon prefere ol ĉesigi tiujn, kiuj aŭ faris mem misuzojn aŭ amase kaŝis ilin.

Cardinal Law estis implikita en grandskala priraportado de fitraktado kiam li estis ĉefepiskopo de Boston, unu el la plej grandaj diocezoj en Usono. Kiam Juĝo estis serioze kritikita, la antaŭa papo senpripense insistis, ke li ne eksiĝu, sed eĉ la nuna papo devis cedi al publika premo - ion, kion ni malofte vidas. La eklezio rapide paraŝutis Juron en la Vatikanon, hazarde sekura de la amerikaj tribunaloj. Malproksime de esti riproĉita, la miskonduto de Law ŝajnas esti kaŭzinta signifan plibonigon en lia statuso. Li estis permesita liveri unu el la masoj ĉe papaj entombigoj, ekkontrolis de prestiĝa baziliko en Romo kaj estis permesita reteni sian sidlokon sur la Pontifika Konsilio por la Familio.

Miliardoj da dolaroj estis pagitaj kiel kompenso al Usono, miliardoj da eŭroj por eta Irlando. Tre grandaj skandaloj ekestis en granda nombro da eŭropaj landoj, ofte implikante la pinton de la Katolika Eklezio. Kardinalo Ĉefepiskopo Groer de Vieno, kiu estas taksita estinti propre implikita en 2,000 kazoj de seksmisuzo malgraŭ estado kondamnita multajn jarojn antaŭ sia morto, mortis kun la titolo de Kardinalo. Johano Paŭlo la 2-a ignoris ripetajn postulojn por Marcial Maciel esti tenita respondeca por ĝeneraligitaj fitraktadoj ene de la Legionaries of Christ-parokanaro, kiun li gvidis de Meksikurbo. Fine Benedikto la 16-a decidis forigi Maciel sed ni ne scias ĉu tio estas ĉar li estis ligita al ĉi tiu seksmisuzo-afero aŭ simple por alporti neregeblan organizon sub lian kontrolon.

Ŝajnas tre neverŝajne, ke ĉi tiuj misuzoj estis limigitaj al la limigita geografia areo, kiun ni konas ĝis nun. Estas konate, ke vagantaj pastroj el Britio estis pelataj al Afriko. Kaj ni ankaŭ scias, ke estas ankoraŭ multe por malkovri kiam temas pri Sudameriko kaj la Malproksima Oriento.

Kio do estis mia laboro?

Mi rapide malkovris, ke la Katolika Eklezio malfruis pli ol 10 jarojn pri siaj devigaj raportoj al la Komitatoj de Unuiĝintaj Nacioj.

Ĉi tio igis min ekzameni la Konvencion pri la Rajtoj de la Infano kaj ellabori liston de aliaj verŝajnaj malobservoj. Post kiam mi konstatis, ke ekzistas kelkaj, mi metis ĉion en raporton al la Unuiĝintaj Nacioj kaj parolis al la Konsilio pri Homaj Rajtoj de Unuiĝintaj Nacioj en 2009. Se Vatikano ignorus miajn atakojn, ĝi eble neniam estis raportita. Sed anstataŭe, ili respondis per eraraj argumentoj kaj aroganta defendo, kiuj kaptis la imagon de la mondaj amaskomunikiloj.

Iom pli frue ĉi-jare, mi skribis alian raporton irantan plu sed ĉi-foje mi povis citi la advokaton pri Homaj Rajtoj Geoffrey Robertson, kiu havas la titolon de Konsilisto de Reĝino, kiu validigis miajn protestojn pro malobservo de la Konvencio, kaj konkludis, ke 6 artikoloj havis estis malobservita. Kaj malgraŭ ilia aserto en 2009, ke la raportoj - multe postrestitaj - estis "finigitaj dum ni parolas", ili ankoraŭ ne estis publikigitaj.

Vatikano lernis el la terura leciono de 2009 kaj ĝiaj reprezentantoj restis silentaj en Ĝenevo kiam mi denove atakis ilian teruran rekordon. Sed io en la konduto de iliaj reprezentantoj igas min pensi, ke ili komprenis, ke ili ne povas daŭre eskapi.

Tiel kurioze, la pasintan monaton, sen ŝajna kialo, Vatikanaj oficistoj promesis, ke la raportoj - multe postrestitaj - baldaŭ estos publikigitaj. Kompreneble ili ankoraŭ ne estas tie, sed ŝajnas ke ĝi progresas. Mi pensas, ke ili scias, ke ni ne lasos ilin

ne plu eskapi. Mi povas certigi al vi kaj al ili, ke estas multe pli en la dukto.

Sed neniun nuntempa komento pri Vatikano kaj seksa misuzo estus kompleta sen konsideri la eksterordinaran sed utilan paroladon faritan de la ĉefministro de Irlando pri ĉi tiu temo la 20-an de julio en la parlamento.

Estis surprize por diri almenaŭ ĉar lia partio estas ligita al la Kristandemokratio kaj la Eŭropa Popola Partio kaj eble eĉ pli ĉar, rekonante sin kiel praktikanta katoliko, li elektis fari tion mem. Ni memoru ankaŭ, ke li parolis pri organizo kiu havas specialan statuson en la irlanda konstitucio kaj ke – ĉu ni ŝatas aŭ ne – la Sankta Seĝo estas traktata kiel suverena ŝtato.

La ĉefministro priskribis la lastan raporton pri infana seksa misuzo (en la Diocezo de Cloyne) kiel "korŝiran". Li ankaŭ denunciis "provon de la Sankta Seĝo malhelpi enketon en demokrata respubliko (Irlando) kiu okazis eĉ antaŭ tri jaroj, ne antaŭ tri jardekoj." Li bedaŭris "ĉi tiun intervenon de la Vatikano kiu kontribuas al subfosado de la kadroj kaj direktivoj de la irlanda ŝtato kaj la irlandaj episkopoj en aferoj de infanprotekto."

[La papa nuncio, kiu estas submetita al elpelo, asertis, ke ĉi tiu interveno ne povas esti interpretita kiel invito por kaŝi la fitraktadojn] "Ĉu la Vatikano prenas nin, la popolon de Irlando, por idiotoj?" aldonis la ĉefministro.

"Farante tion, la raporto Cloyne elmontras la misfunkcion, la malkonekton (de realoj), la elitismon, la narcismon, kiu regas la kulturon de Vatikano ĝis hodiaŭ," li diris. "Seksperforto kaj torturo de infanoj estis subtaksitaj aŭ " sukcesis "protekti la institucion, ĝian potencon kaj ĝian reputacion", li daŭrigis.

"La oficiala Eklezio misfamigis sin en ĉi tiu manipulado," li aldonis. Ĝi estas absolute naŭza kaj ĝi atingas novajn altajn nivelojn. La episkopo, kune kun Vatikano, ludis gravan rolon en plimalbonigado de infana seksmisuzo en Irlando.

"Ne estas indiko pri iu ajn intereso flanke de Vatikano pri la infanoj, kiuj estis viktimoj de ĉi tiu misuzo. Se vaticanaj aŭtoritatoj ne instigis episkopojn malobei la leĝon, ili instigis ilin meti la reputacion de la eklezio antaŭ protekto.

infanoj. Ili estis pli ĝenitaj de ĉi tiu fonto de embaraso ol de la damaĝo kaŭzita de ĉi tiu misuzo. En kiom da aliaj diocezoj la Vatikano intervenis same kiel en Cloyne?

Antaŭ iom da tempo, la tiama kardinalo Joseph Ratzinger deklaris: "La normoj de konduto de la civila socio aŭ la funkciado de demokratio ne povas esti aplikataj pure kaj simple al la Eklezio."

"Dum la Sankta Seĝo preparas tion, kion ĝi konsideras sian respondon al la raporto de Cloyne, mi volas klarigi, ke kiam temas pri la protekto de la infanoj de ĉi tiu lando, la normoj de konduto, kiujn la Eklezio konsideras taŭgaj por si mem, ne povas esti aplikataj al la funkciado de demokratio kaj civila socio en ĉi tiu respubliko, pure kaj simple ĉar infanoj devas veni antaŭ ĉio alia."

"Tiu, kiuj misuzis la infanojn, rajtis uzi sian statuson kiel pastraro por plenumi la plej terurajn krimojn kaj la gvidado de la Eklezio en la diocezo kaj en Romo montris senĝenan indiferentecon al sekureco kaj la rajtoj de la plej vundeblaj inter sia grego. Ĉi tio ne estis farita nur por eviti skandalon. Ĝi iras plu kaj implicas intencan rifuzon respekti bazajn moralajn kaj leĝajn respondecojn."

"Episkopo [de Cloyne] John Magee metis Kanonan Juron super la civila juro de nia lando. Ĉi tiu zorgaĵo rekte kaŭzis ke pli da infanoj estas mistraktataj per rifuzo sekvi laŭ leĝajn raportajn procedurojn kaj tiel kondukante al pli da infanoj esti elmontritaj."

Kaj la plej rimarkinda afero pri ĉio ĉi estas ke, kvankam tute misfamigita, la Episkopo de Cloyne estis la privata sekretario kaj konfidulo de tri papoj.

En la debato kiu sekvis la paroladon, estis eĉ pli severaj vortoj pri Vatikano kaj unu parlamentano, Mick Wallace, diris: "La registaro devas rekonsideri la rilaton inter ŝtato kaj eklezio. "La Eklezio havis tro grandan lokon en la strukturo de la ŝtato. Ju pli frue ili disiĝos, des pli bone estos por ambaŭ partioj." Li tiam diris al la BBC "La Vatikano

havas seriozajn provizaĵojn por malhelpi la indicon, la vero elveni al la lumo, la Eklezio pruvis ke ĝi estas kancero en irlanda socio."

Ŝajnus, ke nun ekzistas generacio de politikistoj en Irlando, kiuj estas pretaj fari tion, kio necesas por rompi la sufokon de la Eklezio: reverkado de la konstitucio por klarigi, ke Irlando estas sendependa, demokrata ŝtato, kiu ne dependas de ekstera teokratia institucio por establi siajn politikojn.

Post la parolado de Liz O'Donnell (Irlanda parlamentano) en 2005 dum la publikigo de la raporto Ferns, emfazante ke "la speciala rilato ekzistanta inter Eklezio kaj ŝtato devas fini", post la parolado de Ivana Bacik, irlanda senatano, antaŭ la generalo; asembleo de Ateisto Irlando en julio 2010 klarigante ke "estis tempo apartigi la Eklezion de la ŝtato", pli ol iam tiu demando estas ĉe la koro de la politika debato en Irlando.

Antonio Vergara – Ĉilio

Karaj amikoj de la AILP,

Ekde julio 2010, mi havas la plezuron labori en Sudameriko por promocii ĉi tiun Kongreson, laŭ speciala peto de Franca Libera Penso, petante liberpensulojn ilian opinion kaj subtenon al tiu ekscita projekto.

Kun profunda dankemo mi informas vin, ke pli ol cent viroj kaj virinoj el Sudameriko tute aliĝis al la projekto.

Grandaj publikaj eventoj estis organizitaj en Argentino, Ĉilio, Ekvadoro kaj Urugvajo dum la laborjaro.

Mi renkontas vin en ĉi tiu kunveno kiel reprezentanto de gravaj laikaj organizaĵoj kaj kulturaj centroj. Mi transdonas la saluton kaj subtenon de kvindek intelektuloj, instruistoj, gejunuloj, ĝenerale viroj kaj virinoj, kiuj volas partopreni en la kreado de AILP, kies nomoj kaj retadreso aperas ĉi-sube, krom diversaj salutoj kaj la proponoj kiuj akompanas ĝin.

Poste, mi sendos al la aranĝa sekretario la eldonaĵojn, kiuj estas evoluantaj en la menciitaj landoj.

Resume, la sekulara movado en Sudameriko estas plene engaĝita al la kreado de la Internacia Asocio, oni komprenas, ke tre gravas komuna agado de la libera penso, la disigo de Eklezio kaj Ŝtato kaj la intensa serĉado de la vero kaj universala frateco.

Fine mi informas vin, ke venis al ĉi tiu kunveno, krom la preleganto: la ĉilia ĵurnalistino Mónica C. Rodríguez el la Kulturaj Centroj "Valentin Letelier" kaj "Pythagoras" de Santiago, la advokato, S-ro Marcelo V. Llobet, Prezidanto de la Sekulara Instituto de Nuntempaj Studoj de Argentino, kaj Universitata Profesoro Alfredo Lastra Universitato de la Sekulara Instituto de Nuntempaj Studoj de Ĉilio.

Sudamerikaj membroj

(*) akompanate de skriba persona engaĝiĝo (***) Proponoj pri komunikajtoj por eldonado preparite en Santiago (****) Redaktis la libron "Vivanta Sekularismo".

Personaj Membroj:

Alfredo Jiménez Barros - Panamurbo. //
ajjimenez_barros@yahoo.com
Miguel León Prado - Karakaso - Venezuelo //
miguelpradoo@hotmail.com
Christian Gadea - Asunción del Paragvajo //
gadeasaquier@gmail.com

Ekvadoro

Asociación Ecuatoriana de Libre Pensamiento.

Jaime Muñoz Mantilla (*)
Richard Salazar Medina (*)
René Mougé Mosquera (*)

Centro Cultural Eugenio Espejo - QUITO.

Guillermo Fuchslocher Mantilla (*)
Alejandro Sigüenza Guzmán (***)
Francisco Jaramillo (***)

Centro Cultural GO Ecuatoriano.

Jorge Núñez Sánchez (***)
Ramón Torres Pazmiño (*)

ILEC - Ekvadoro.

Pablo Granja Ávalos (****)

Centro Laico Union Latinoamericana.

Fabian Amores

Centro Laico LAUTARO - Quito.

Jose Saez

Fundación Equinoccial - Kito

Jaime Egas Daza
Bolívar Bolaños Garaycoa
Gabriel Duque Barahona.

Ĉio

Latin-Amerika Asocio de Libera Penso -
(Trejnado)
Almoré Pinar
Antonieta Vergara Di Cosmo Carlos
Martí nez - loĝas en Barcelono (***)
César Verduga Véliz - loĝas en México DF (*)
Ernesto Peña y Lillo Baltierra - loĝas en Kito Ethel Pliscoff
(*)
Fernando Sánchez Durán (***)
Guillermo Bown Fernández (***)
Ignacio González Juan
Rocha Rodríguez Ricardo
Herrera - loĝas en Madrido. (***)
Magaly Miranda (*)
Paola Vergara Di Cosmo
Vittorio Ariete (***)
Santiago Escobar
Giovanni Parapini - loĝas en Roma

Centro Cultural Pitágoras - Santiago.
Sergio Troncoso
Santiago Jorquera - CC Pitagoro.
Silvia Videla - CC Pitagoro.

Secretarí a Internacional PRSD.
Alejandro Sule F.

Juan Mella Pino

Esplora Centro AURORA - Valparaíso.
Hiram Quiroga Fuentealba José
Carrasco Gutiérrez Francisco
Salas Samuel
Gutiérrez

Estudiantes Universitarios de Santiago.
Bernardo Nicolás Unda
Fernanda Rocha Rivera

Centro Cultural Valentín Letelier - Santiago.
Luz María Pizarro - CC Valentín Letelier.
Osvaldo Cáceres Pacheco - CC Valentín Letelier.
Karina Rebolledo - CC Valentín Letelier.
Gonzalo Rocha Rodríguez - CC Valentín Letelier.
Carlos Torres

Fraternidad Juvenil Alfa Pi Epsilon.
Florence Cillero
Juan Carlos Sharp
Nancy Alfaro Álvarez

La delegitoj kiuj reprezentas ilin:
Monica Rodríguez Encalada
Antonio Vergara Liro

Monica Cecilia Rodríguez E. - ĈLIO

Kultura Centro "Valentin Letelier". , Kultura centro "Pitagoro".

Karaj amikoj,

Mi dankas la inviton senditan al mi de la Prezidanto de la Kongreso de la Internacia Asocio de Libera Penso por ke, en la malferma kunsido, mi transdonu la mesaĝon de subteno de grava parto de virinoj kiuj loĝas en Latin-Ameriko.

Ne estas mistero, ke tiuj plej tuŝ itaj de la manko de penslibereco estas virinoj.

Religioj estis efika rimedo por sklavigi nin kaj malhelpi nin esti plenaj civitanoj, en posedo de ĉiuj niaj rajtoj.

En Latin-Ameriko, al la limiga potenco de la katolika religio ni devas aldoni la forton de la machismo kaj la malriĉeco, kiu ĉefe influas virinojn kaj transformas ilin en duaklasajn civitanojn.

Laŭ la mezuro, ke pli lastatempaj generacioj povis aliri superan edukadon kaj do pli liberan penson, ni vidas kiel, iom post iom, niaj filinoj kaj niaj nepinoj pli klare konscias pri la neceso liberigi siajn proprajn konvinkojn de la trudita jugo, de iliaj gepatroj, edzoj, fratoj, kaj precipe de la dogmoj de la Katolika Eklezio, ekzemple en Ĉilio, kaj kiu estas en malkresko antaŭ la nerezistebla potenco de libera kaj klera penso.

Tial mi alvokas inkluzivi en ĉi tiun gravan kunvenon proponon celantan akceli ĉi tiun procezon kaj helpi milionojn da virinoj, kiuj ankoraŭ vivas vualitaj de nescio kaj religiaj kredoj, kiuj subpremas kaj limigas sian pensliberecon, por ke ili atingu plenecon kiel homoj.

Mi alportas salutojn de multaj liberpensuloj el Ĉilio kaj mesaĝojn en kiuj ili subtenas la kreadon de ĉi tiu Asocio. Mi ankaŭ reprezentas la sekularajn organizojn en mia lando kiuj subtenas la AILP.

Miaflanke, mi kredas, rilate al tiu ĉi evento, la libera penso baziĝas sur individua libereco de konscio precipe minacata de la progresado de religia dogmo tra la mondo, kiu kondukas al fratricidaj kolizioj kaj ideologiaj diktatorecoj. Ĉi tio devigas min renkontiĝi kun vi por pripensi la celojn de la nuna vivo kaj subteni kaj kunigi nin organike por alfronti eraron kaj malveron.

Certe, ni devas respekti tiujn, kiuj havas aliajn kred-bazitajn filozofiajn ideojn aŭ kredojn aŭ kreistojn de aliaj vivoj. Tial ni devas esti respektataj kiel liberpensantaj civitanoj en ĉiuj landoj.

Mi komprenas, ke la fundamenta bazo estas la postulo pri kompleta apartigo de Eklezioj de Ŝtatoj. Notu ankaŭ, konsiderante nunajn sciencajn kaj kulturajn nivelojn, estas neakceptebla por civilizitaj landoj deklari devigajn religiajn alirojn kaj kredojn en siaj konstitucioj.

Mi ripetas, ni devas esti respektemaj pri tio, kion ĉiu individuo povas kredi. Ni deklaras nin liberpensuloj, serĉante sciencon antaŭ unua kaŭzo de la universo, filozofia serĉo, neatingebla al kompreno, por ajna ebla klarigo aŭ scio preter homa sperto. Tamen mi asertas, ke neniu homo en ĉi tiu mondo havas la respondojn kaj klarigojn al multaj demandoj, personaj kredoj, kiom ajn estimindaj, restas malproksime de la scienco kaj la vero.

Interesaj pensoj pri ĉi-supra temo estas tiuj de brita sciencisto Stefano Hawking kiu, en sia nova libro "The Grand Design (La Grandioza Dezajno)" deklaras ke la Praeksplodo estis a

neevitebla sekvo de fizikaj leĝoj kaj teorioj, kiuj fariĝis superfluj de Kreinto de la Universo.

Miaj amikoj ĉi tie, mi daŭ re pensos kaj mi ne lasos min esti influita de simplismaj argumentoj aŭ de la potencoj, kiuj daŭ re regas la homaron... Mi volas iri sur la vojon de libera penso kaj esti ĉe la estonteco kun vi. .

D-ro Alfredo Lastra - Ĉilio

Sekulara Instituto de Nuntempaj Studoj - (ILEC)

Sekularismo en la institucia vivo de Ĉilio.

La koncepto de la dia origino de potenco, la postulato de origino de ĉiuj religioj, estis definitive venkita sur la amerika kontinento en la unua duono de la 19-a jarcento. Tamen, la supereco de la civila povo en la decidoj de registaraj kaj publikaj institucioj ankoraŭ ne estas la evidenta realo akceptita de ĉiuj.

En la lukto por definitiva politika sendependeco de la hispana monarkio, la patriotoj devis alfronti du potencajn rivalojn, la hispanan monarkion kaj la romian eklezion.

Ĉi-lastaj uzis sian tutan influon kaj rimedojn por malhelpi la malfortiĝon de la bastiono de Katolikismo reprezentita de Hispanio. Papoj Pio la 7-a kaj Leono la 12-a eldonis du enciklikojn: "ETSI longissima Terrarum" kaj "ETSI Iam Diu", alvokante amerikajn katolikojn ne kunlabori kun tio, kion ili nomis "La Tiraneco de Démonoj" postulante submetiĝon al la hispanaj aŭ toritatoj reprezentitaj de "Nia kara". filo de Jesuo Kristo, Ferdinando, via Katolika Reĝo" por tute elradikigi kaj detruigi la murdemajn tumultojn kaj ribelan herbon, en klara referenco al la establita krimeco de framasonismo. Sekve, la unua konstitucia dokumento de la sendependa ĉilia registaro de José Miguel Carrera deklaris: "La katolika religio estas kaj estos tiu de Ĉilio" preterlasante la "romanon" koncepton pro tio, ke ne nur la apostola ĉefurbo rifuzis sendependecon, sed ankaŭ ke ĝi ankaŭ ne volis rekoni la novajn respublikojn, kio okazis lastatempe en 1831. Do ne mirinde, ke la registaro ordonis al la eklezia administracio, ke en la paroĥaj libroj oni enskribas kiel ĉiliajn kaj ne hispanajn ĉiujn naskitajn en la teritorio de Ĉilio.

La liberaligo de komerco, novaj gazetoj kaj gazetara libereco permesis la disvastiĝon de liberalaj kaj raciismaj ideoj kiuj rekomendis la apartigon de diaj de teraj problemoj, malgraŭ la politika dominado de konservativaj terposedantoj kunigitaj kun la romia eklezio.

La Supera Direktoro Ramon Freire, membro de la Lautaro Lodge, petis en 1824 la konfiskon de la posedaĵoj de la pastraro akirita danke al privilegioj donitaj de la monarkio, escepte de tiuj de la diservo de kultado, kaj kiuj poste estis redonitaj de Ministro Portales.

Grava faktoro en la disvastigo de laikismo en Ĉilio: la Literatura Societo de 1842 gvidata de du figuroj kiuj finfine komencis en la Framasonismo, José Victorino Lastarria kaj Francisco Bilbao Barquin, kiuj defendis la intelektan rompon kun klerikala Hispanio kaj konservativa en kreado de nova Usona kulturo.

Inter la plej sentitaj postulatoj de la emerĝanta liberalismo de Ĉilio, influita de la klerismo kaj la principoj de masonismo, estas la fino de klerikalismo komprenata kiel influo de la eklezio.

en la publika vivo per la ekzercado de povoj apartenantaj al la ŝtato. La hispana monarkio donis al la Romkatolika Eklezio privilegiojn kiuj estis konsideritaj tro malkonsekvencaj por la novaj respublikanaj aŭ toritatoj. La Libereco-Interpreta Leĝo de 1865

de religio permesis kultadon en privataj konstruaĵoj, al ĉiuj tiuj kiuj ne konfesas la katolikan religion, dum ankaŭ permesante al disidentoj krei kaj konservi privatlernejojn por instrui siajn infanojn laŭ la kredo de siaj gepatroj. La Krimkodo promulgita en 1874 kaj la organika leĝo de la tribunaloj zorgis pri la abolicio de eklezia juro kiu sendevigis la "kanonikan" de estado juĝita fare de burĝaj tribunaloj por ĉiuj burĝaj kaj krimprocezoj.

En tiu ĉi kunteksto de ideologia konfrontiĝo inter la monarkistoj kaj la restaĵoj de respublikaj ideoj, kreiĝis la kondiĉoj por la adopto, inter 1883 kaj 1884, de tiel nomataj laikaj leĝoj dum la registaro de la liberala prezidanto Domingo Santa María kun kiu la ŝtato supozis. la funkcioj ekzercitaj ĝis tiam de la romia eklezio.

La Leĝo pri Entombigo de Kadavroj de la 2-a de aŭgusto 1883, subskribita fare de José Manuel Balmaceda, Ministro por internaj aferoj kaj Prezidanto Domingo Santa María, malpermesis diskriminacion de religia kredo tiutempe kiam entombigo estis diskutita en Ĉilio ekde la frua post-sendependeco. jaroj, kie framasonismo ludis gvidan rolon, defendante la principojn de egaleco antaŭ la leĝo, nediskriminacio kaj toleremo. La romia eklezio, kiu administris

tombejoj, kaj kiu asertis decidi la vivon kaj morton de homoj, estis malfavora al la festado de religiaj ceremonioj fare de nekatolikoj. En 1854, la Patrio des disidents estis kreita sur unu flanko de la tombejo por tiuj kiuj ne konfesas la katolikan religion.

Por aliri ĝin, la tiama oficiala preĝejo havis muron altan 7 metrojn kaj longan 3 metrojn konstruitan por apartigi la terason de la resto de la tombejo, por ne polui kristanojn per "apostatoj, malvirtaj, diboĉuloj aŭ memmortiguloj", kio montras ke tio ne estis negrava problemo, ĉar ĝis tiam la disidentoj estis entombigitaj en rubejo sur la orienta flanko de Cerro Santa Lucia kaj ne estis indaj je sankta loko.

La 16-an de januaro 1884, la leĝo pri civila geedziĝo estis promulgita per kiu la romia eklezio perdis la potencon konsekri kaj registri geedziĝojn. Ekde tiam, geedziĝoj, kiuj ne estas prononcitaj laŭ la dispozicioj de la Civila Kodo, ne produktas jurajn efikojn kaj la partioj restis liberaj kaj ne submetitaj al la postuloj kaj formalaj kondiĉoj preskribitaj de la religio al kiu ili apartenis.

La kulmino estos la adopto de la leĝo pri civila stato de julio 1884, per kiu ĉi tiu ŝtata institucio respondecos pri la registrado de naskiĝoj, geedziĝoj kaj mortoj. Sekve, la romia eklezio jam ne plenumis la registradfunkcion kiun ĝi plenumis tra paroĥaj registroj.

La liberala prezidento Domingo Santa María, al kiu ni ŝuldas la sekularajn leĝojn, deklaris pri ili: "Sekulariginte la instituciojn de mia lando, iam mia patrujo dankos vin. En ĉi tio mi agis sen la malamo de la fanatikulo aŭ la malvastaj kriterioj de antiklerikala, mi vidis pli altan kaj pli larĝan. La grado de konscio kaj kulturo atingita de Ĉilio meritis, ke la konsciencoj de miaj samcivitanoj estu liberigitaj de mezepokaj antaŭjuĝoj. Mi batalis kontraŭ la eklezio kaj, pli ol la eklezio, kontraŭ la konservativa sekto, ĉar ĝi reprezentis en Ĉilio, la partion de bigotoj, la plej gravan malhelpon al la morala progreso de la lando."

La politikaj, sociaj, kulturaj kaj ekonomiaj ŝanĝoj en Ĉilio defiis la oligarkion donante novajn agantojn al la gvidado de la lando, kio ebligis al nova koalicio supozi gvidadon de la lando, novan realaĵon kiu estis reprezentita fare de la framasono Arturo Alessandri Palma kun tagordo de liberalaj reformoj kaj larĝa popola subteno. La nova Konstitucio de 1925, kiu gvidis ĉi tiujn novajn agantojn, rezultigis reprezentan reĝimon, de prezidenta tipo kaj la disigon de povoj, inkluzive de la apartigo de la eklezio.

romia ŝtato. Poste, la Respubliko Ĉilio ne plu havas oficialan religion dediĉantan libereco de religio.

La 14-an de oktobro 1999, Leĝo 19,638 estis publikigita en la Oficiala Gazeto kiu "establas normojn por la jura konstitucio de eklezioj kaj religiaj organizoj" nomata leĝo de kultado. Per ĉi tiu leĝo, la ŝtato garantias liberecon de religio kaj kredo, neniu devas esti diskriminaciata surbaze de bazo de liaj religiaj kredoj, ili ne povas esti alvokitaj por subpremi, limigi aŭ influi la egalecon sanktigitan en la Konstitucio kaj la leĝo. Tiamaniere la leĝo finas la diskriminacion de la roma eklezio kontraŭ aliaj religioj.

Tamen, malgraŭ la juraj evoluoj rilate al nekonfesio, eĉ en Ĉilio, praktike oni ne povas diri, ke la ŝtato estas neŭtrala rilate la religio kaj la ĉeesto, precipe de la roma eklezio, en la agadoj de la registaro kaj la buĝeto de la nacio ankoraŭ gravas. Religiaj simboloj en oficialaj okazaĵoj, kapelinstitucioj, oficialaj ŝtataj tatifestadoj kun religiaj ceremonioj,

oficialaj vizitoj de oficistoj de la ŝtato de Ĉilio, pli da pilgrimantoj ol reprezentantoj de ĉiuj ĉilianoj, atentigas nin pri la realo de la nekonfesio karaktero de la ŝtato de Ĉilio. La longa procezo por vere laika ŝtato en Ĉilio, iniciatita de la antaŭuloj de la

Respubliko, ankoraŭ havas longan vojon antaŭ ĝi kaj defiojn por venki.

D-ro Marcelo V. Llobet

Prezidanto de la Sekulara Instituto de Nuntempaj Studoj de Argentino

Sekularismo kaj libera penso

La vivo proponas al ni multajn agrablajn situaciojn. Unu el ili estis prepari laboron por kongreso de la kvalito, kiu kunigas nin.

Ĉi tio prezentas certajn malfacilaĵojn, la eseo devos esti kaj sufiĉa kaj ankaŭ servi kiel instigo por la aŭskultanto-leganto, kiu volas enprofundiĝi en la disvolvigitajn temojn. Ĉi tio implicas almenaŭ altan nivelon de sintezo kaj ja klarecon de prezento.

La problemoj tiel starigita, mi ŝatus pritrakti la taskon.

Apriore ni devas kompreni, ke sekularismo ne estas demando pure teoria, pli-malpli abstrakta kaj eble eĉ malaktuala. Male, sekularismo estas eminente politika nocio, en plena forto kaj kun grandega socia enhavo.

Sekularismo celas atingi malsamajn celojn, sed ĉiuj ligitaj al la gvidprincipo donita de sia origino: libera penso. Ni povas diri sen dubo, ke libera penso estas la ĝenero kaj laikismo ĝia specio. Komence necesas kompreni, ke evoluinta pensado estas tio, kio diferencigas la homon de ĉiuj aliaj bestospecioj, ni povas vidi la grandegan gravecon de tiu signifo pensado, precipe scienca pensado, efektivigita kun sufiĉa aŭ tonomio (Memdungito) rilate al la malsamaj formoj de submetiĝo al rezonado.

Tiu ĉi pensdependeco, kompreneble, estas relativa al la homa kondiĉo (socia, kultura, sano, aĝo, ktp.) kaj ĝi do ne estas absoluta, sed tiu ĉi relativeco ne devas kaj ne povas esti konsiderata decida, ĉiama kaj neŝanĝebla. Homoj, konscie aŭ nekonscie, baldaŭ aŭ malfrue, serĉas per diversaj vojoj liberigi siajn pripensojn kaj pensojn de la influo de siaj kondiĉoj, kiuj senigus ilin de prudentaj fundamentoj por siaj decidoj. Kaj per ĉi tiu serĉo, kaj la luktoj kiujn ĝi kreas, la historio ankaŭ fariĝis...

Sekularismo do aperas kiel politika neceso por socioj kiuj volas disvolviĝi respektante la liberan penson de siaj membroj kaj permesi al iliaj vivoj disvolviĝi en atmosfero de libereco kaj egaleco. Tiu ĉi principo de sekularismo inkluzivas la principon, laŭ kiu oni komprenas, ke la leĝo regas sociojn kaj klopodas egaligi ĉiujn membrojn antaŭ ĝi.

La laiko (greka vorto kun la signifo la komuna homo de la popolo) certigas, ke la sekularismo, kiel politika principo, tradukiĝas en inkluzivan socion, en kiu neniu estu ekskludita nek de supren aŭ malsupren kompare kun aliaj koncerne jurajn normojn. Ne kontenta pri tio, oni ankaŭ atendas, ke ĉi tiuj normoj baziĝos sur principoj bazitaj sur libereco, egaleco kaj socia inkludo. Li tiel celas certigi, ke socioj riĉigu sin per sia homogeneco, sed ankaŭ ne ilian diversecon kaj ke ĝi altigas la vivon de ĉiuj. Certe tiuj diferencoj, por ne detruiri ĉiaspecajn sociojn en kolizioj, devas esti harmoniigitaj per

fundamentaj valoroj: toleremo kaj frateco inter viroj.

Sekularismo do ankaŭ estas konkreta provo de la homo por forĝi sociojn, kiuj akceptas diferencojn inter siaj membroj, sed kunordigita, per taŭga leĝaro, en la akcepto de individuaj, kulturaj, seksaj, rasaj, ktp.

Por ke la sekularismo povu atingi siajn egalecajn celojn, kiel jam dirite, necesas, ke la penso, estu libera, estu senigita de la kondiĉoj, kiuj limigas kaj paralizas ĝin. Ĉi tio starigas la demandon pri dogmoj, kiuj, per siaj mem difinoj kaj sur scienca bazo, estas sufiĉe senmovaj kaj neŝanĝeblaj, tiel malhelpante ŝanĝiĝon kaj socian progreson.

Dogmoj povas esti tre validaj laŭ religiaj kaj individuaj kredoj sed ne devus esti tenataj kaj science kaj laŭleĝe sen riski nuligi ajnan ideon pri progreso kaj socia ŝanĝo. Ĉi tio estas ĉar ne eblas akcepti, laŭ la vortoj de Savater, ke konfesaj aŭ dogmaj rajtoj fariĝas sociaj devoj. Oni tiam povus scivoli, kio okazus se la 10 ordonoj (aŭ similaj religiaj normoj en fundamentismaj landoj) estus korpigitaj en pozitivan ŝtatan juron...

Per sekularismo, ni provas certigi, ke ĉiu povas konfesi la religion de sia elekto, sed kun la aparteco, ke tiu ĉi rajto korelativie implicas la rajton ne havi kredon.

Kaj kio estas la rolo de la ŝtato kiel la politika kaj jura reprezentanto de sia popolo antaŭ religiaj sektoj? Nenio pli kaj nenio malpli ol respekti kaj plenumi la leĝon egale, sen privilegioj iun ajn precipe, kaj agante kun sufiĉa sendependeco por efike garantii, ke neniu estas tuŝita de dogmaj kaj ekskluzivaj kondiĉoj.

Tial, inter aliaj kialoj, edukado devas esti laika, por eviti la kreadon de scienca penso kun dogmaj restaĵoj instruis tick, eĉ se ĝi estis por aliaj celoj, en la tempo de deviga instruado. Ne forgesu, ke en scienco ĉio estas provizora kaj submetata al daŭraj provoj kaj recenzoj.

Sekularismo ne serĉas konfrontiĝon kun religio dum ĝi estas mergita en la persona kaj eĉ socia domajno, sed sen pretendo generi dogmajn limojn kontraŭ ŝtatoj kaj ĉiuj ĝiaj loĝantoj. Ĉi tio ne povas okazi, se ŝtatoj alprenas sintenon de nepartieco respektema al tiuj kulturaj kaj sociaj fenomenoj, kiuj estas religioj. Ĉi tiu neŭtraleco signifas, ke ĉiuj religioj estas sur egala bazo kaj konforme al la leĝoj, ili havos ĉiun ŝancon disvolviĝi kaj la fideluloj havos

ĉiuj rajtoj plenumi religiajn postulojn kaj preskribojn. Kaj oni povus diri, sen esti nura vortludo, ke la ŝtato devas protekti la kredon, sed la kredo ne povas kaj ne devas fari la leĝojn.

Sed sekularismo ne limiĝas al sia rilato kun religio kaj edukado kiel oni ofte asertas. Ĝia amplekso estas multe pli larĝa kaj tiel ni povas vidi ke en aferoj de publika sano aŭ persona, socia kaj ĉiutaga vivo, problemoj kiuj ne povas esti traktitaj el religia dogma angulo sed per analizo kaj interfakaj studoj.

Estas klare, ke la lukto kontraŭ aĝado, problemoj pri familia planado, klonado, aborto, morti digne, respondeca patreco, infanoj sen gepatroj, estas temoj, kiujn oni ne devas tuŝi kun fermitaj konceptoj konfesaj kaj dogmataj, kiuj nur pligravigus la aperantajn problemojn.

Eblas ankaŭ aserti, kiel faras la Sekulara Agado-Centro de Belgio, ke sekularismo devenas el libera penso, kaj ĝia projekto ne estas nur intelekta emancipiĝo. Lia projekto ankaŭ implicas klaran socian kaj politikan emancipiĝon, kiu siavice devas kaŭzi intelektan emancipiĝon. Ĉi tio estas konektita.

Malriĉeco kaj marĝenigo estas la rektaj kaŭzoj de la socia ekskludo de tutaj sektoroj de la loĝantaro, ne nur pro ekonomia malforteco, kiu izoladas ilin de konsumo, socia vivo kaj intertrakteblaj intereso, sed ankaŭ ĉar en multaj kazoj, generas.

kondutismaj kaj psikologiaj problemoj kiuj plue pliigas ilian apartigon. Sekularismo, kiel profunde integra ideologio, rekte kontraŭ as politikojn kiuj generas malegalecojn kaj implikas kolektivan lukton por venki ilin.

Fine, resume, mi ŝatus aldoni al ĉi tiu verko, la dek sekularajn mezurojn.

1. Ke, kiel ni ofte asertis, la sekularismo ne estu prezentita nek kiel agresema nek kiel malamiko de la religio, ĉar tio signifas, ke temas pri sociaj kaj kulturaj faktoj, kiuj meritas nian respekton en la juraj limoj, kiuj devas esti konformaj;
2. Ke ĉiuj tiuj ĉi konfesoj, egale, estas ankaŭ fenomeno fremda al la administrado de la Ŝtato, ĉar ili respondas al la privata domajno de ĝiaj fideluloj, kiu devas esti protektita de la leĝo, kondiĉe ke ĝi ne superas; la limoj indikitaj de la pozitiva juro de ĉiu Ŝtato;
3. Ke la rajto konfesi religion, se ĝi ne estas kontraŭ a al la publika ordo kaj al la leĝoj de la Ŝtato, devas esti tiel kompleta kiel la rajto ne havi religion;
4. Ke sekularismo, kiel politika koncepto, celas la plenan integriĝon de la loĝantaro de ĉiu Ŝtato, sen ia ajn distingo, por vivi en toleremo kaj harmonio, riĉigi la socion per ĝiaj diferencoj;
5. Ke sekularismo ĉiam subtenis plenan respekton al libera penso kiel bazo por akcepto de la opinioj de aliuloj kaj, finfine, demokratio kiel vivmaniero; 6. Ke sekularismo, for de esti agresema malamiko, estas fundamenta valoro por la plena integriĝo de homoj certigante nediskriminacion pro rasaj, seksaj, ekonomiaj, seksaj aŭ religiaj kialoj;
7. Ke, en iu Ŝtato, kiam la internaj religiaj valoroj de ĉiu persono estas konfuzitaj kun la politikaj kaj juraj principoj de la socio, komenciĝas la malobservo de la individuaj rajtoj de civitanoj;
8. Necesas, laŭ la vortoj de Fernando Savater, sekularigita religio, nekongrua kun fundamentisma vizio, kiu tendencas transformi la dogmojn specifajn de unuj en sociajn obligaciojn por aliaj;
9. Ke religiaj kredoj estas akceptitaj de la socio kiel rajto de tiuj, kiuj konfesas, sed ne devoj kiuj povas esti truditaj al aliaj;
10. Ke la Ŝtato, kiel jura kaj politika reprezentanto de ĉiuj siaj loĝantoj, devas konservi neŭtralan kaj tolereman sintenon kontraŭ ĉiuj religioj, metante ilin sur egalan bazon, sed sen favori iun aparte. Ĉi tio estas maniero certigi egalecon, harmonion, socian pacon kaj demokration.

Fine, mian dankon al la Kongreso kaj iliaj aŭtoritatoj pro la ŝanco donita por esprimi tiujn konceptojn, kaj ankaŭ mian dankon al la Sekulara Instituto de Nuntempaj Studoj de Argentino kaj al ĝia duanivela ento la Federacio de Sekularaj Institucioj de Ameriko (FILA), kiu malavare kaj troige honoris min per ilia prezidanteco.

Marcello Llobet

Elbio Laxalte Elbio Terra Liberpensulo - Urugvajo

---

mesaĝo de savo

Karaj liberpensantaj amikoj,

Kun tiu ĉi saluto venas multaj usonaj liberpensuloj, kiuj entuziasme subtenis la alvokon por la kreado de la Internacia Asocio de Liberpensuloj.

Dum distanco kaj aliaj malfacilaĵoj ne faciligis nian ĉeeston, la organizantoj konas nian kompletan sindediĉon por servi ĉi tiun idealon. Do, de ĉi tiu distanco, ni varme subtenas ĉi tiun kompanion, ni esperas, ke ĝi vidos la lumon kaj ni ankaŭ kompromitas antaŭ enigi ĝin kaj antaŭ enigi ĝin laŭ nia eblo.

Ĉiuj aferoj postulas komencon kaj Oslo 2011, kiel Romo en 1904, restos limŝtono ĉar la profundo de historio metis homojn en la centron de siaj zorgoj kaj sia ago. El Urugvajo, el Latin-Ameriko, ni deziras al vi ĉion bonan, kaj ni diras, ke ni ĉeestas, kvankam ne per nia voĉo.

Libera penso havis gravan projekcion en Latin-Ameriko en la malfrua 19-a jarcento kaj fruan 20-an jarcenton, kaj kontribuis al la firmiĝo de respublikanaj kaj laikaj ideoj trans la kontinento. Nature, ĉi tio ne estis lineara procezo, kaj realaĵoj estas multoblaj kaj neegalaj. Sed estas nekontestebla, ke la projekcio de ĉi tiuj trajtoj kunigis la progreson de niaj landoj en demokratio, respublikan sentemon kun la socia apartigo de Eklezio kaj Ŝtato kiu prenis malsamajn dimensiojn depende de la situacio en ĉiu lando kun pli-malpli forto. Landoj kiel Meksiko kaj Urugvajo havis (kaj daŭre havas) fortan impreson kun signifa sekularigado kaj perdo de klerikala potenco. Leĝaro - bona

respektoj - havas pli-malpli malfortan tendencon al disiĝo de Eklezio kaj Ŝtato. Eĉ en landoj kie la katolika religio daŭras kiel la ŝtata religio, kelkaj venkoj estis akiritaj en laika signifo.

Pro multaj kialoj, nia politika kaj ekonomia malstabileco, ŝanĝoj en tutmondaj sistemoj forte influis la plimulton de niaj landoj kaj igis niajn historiojn svingi tien kaj reen, kiuj tre forte influis la persiston de la idealo de organizita libera penso. Libera Penso daŭre ekzistas kiel la ĉeesto de libereco de penso, sed ne kiel fluo strukturita por disvastigi tiujn idealojn en la socia kunteksto.

Samtempe, ekde kiam Vatikano ekis antaŭ kvaronjarcento, tutmonda evangeliza reago bazita sur dogmo, sed moderniganta ĝian diskurson, kaj modifante la enhavon de la konceptoj (ekzemple, ne formale malakceptante sekularismon, sed prediki "pozitivan" sekularismon), kiu laŭ lia opinio signifas novan liberecon por la oficiala reenkonduko de religia edukado en la klasĉambron. Krome, danke al la tutmondiĝo de potencaj amaskomunikiloj kaj ekonomiaj rimedoj, ni atestas la rapidan ekspansion de religia konservativismo de evangelia kaj pentekostala kaj aliaj fluoj el Usono kaj brazila origino, en multaj kazoj proksime ligitaj al la politika kaj/aŭ ekonomia potenco. .

Tiu ĉi nova realo plivastiĝas kaj konkretiĝas en multnombraj iniciatoj, ne tutmondaj, sed pli danĝeraj, ĉar ili progresas per etaj konkretaj paŝoj, en multoblaj dimensioj, kaj en la kampo de politiko, amaskomunikilaro aŭ en la socia kampo, sed de subtera aŭ kaŝita maniero, en multaj kazoj. Nur kelkaj ekzemploj:

En diversaj lokoj de nia kontinento, ne en tutaj landoj, sed en malgrandaj provincoj aŭ lokoj, kiuj eble ne altiros atenton, ili restarigas religian edukadon. Ekzemple, en la provinco Salta en norda Argentino, iniciato de

provinca registaro servas kiel ekzemplo kiu komencas esti imitata de aliaj provincoj en ĉi tiu lando.

La prezidanto de Paragvajo, episkopo Fernando Lugo, profitante sian prezidantecon de Mercosur (regiona integriga organizo kiu kunigas Argentinon, Brazilon, Paragvajon kaj Urugvajon) establis tion, kion li nomas la interreligia dialogo de MERCOSUR en 2009, laboras en la kvar landoj, kies tasko estas subteni la aŭtoritatojn en la starigo de naciaj politikoj de "religia libereco" en publika edukado kaj sociaj subvencioj por ilia laboro.

Nature, ne estis konsulto kun filozofiaj aŭ nereligiaj estaĵoj.
En Urugvajo, tiu iniciato por konfesia funkciado okazas en la parlamento mem, malobservante la neŭtralecon de la ŝtato en religiaj aferoj.

Alia atako de alia signo, sed religia finfine, la Salvadora Parlamento proponis la devigan legadon de 10 minutoj de fragmentoj el la Biblio en lernejoj, antaŭ instruaj agadoj. Kaj en Urugvajo, en landlima urbo kun Brazilo, estas oficiala provo starigi monumenton al la Biblio.

Je amaskomunikila nivelo, tio estas vera atako de religiaj grupoj. Religiaj radio-, radio kaj televidaj spotoj de sektoj, inundo de la radio kaj televida spektro tra multaj politikaj partioj kaj movadoj, kelkaj grandaj kun forta ĉeesto en la parlamento havas religian originon.

Kaj fine, la uzo de subpremo en Urugvajo, la Episkopa Konferenco publikigis gvidliniojn al katolikaj lernejoj dungitoj en la senco ke ili ne povas ekscedi aŭ esti samseksema, kio estas laŭ leĝe diskriminacia, sed neniu volas esti politike malĝusta kaj nenio estas farita en publika juro.

En Chubut, Argentino, rektoro malpermesis religiajn manifestaciojn ene de la muroj de la kolegio de grupoj de studentoj, kaj li estis sankciita fare de la administra aŭtoritato de edukado.

Nur ampleksa mobilizado de gepatroj kaj studentoj restarigis ĝin. En la lastaj tagoj, la rektoro de la Universitato Pontificia Bolivariana en Kolombio, Mons. Luis Fernando Rodriguez, decidis nuligi la akademian eventon, "La Debatoj de Justeco. Reflections Delayed", kiu celis festi 75 jarojn da kolegio. Laŭ la rektoro, la decido estis motivita de la fakto ke kvin el la prelegantoj havas klaran pozicion "kontraŭ la direktivoj de la Magistero de la Eklezio koncerne la defendon de la homa vivo en ĉiuj stadioj de ilia evoluo." Tiu decido provokis, inter aliaj, la tuja ekziĝo de la dekanato de la Fakultato de Juro kaj Politika Scienco, Maria Cristina Gomez, kiu konsistigas situacion de cenzuro en universitatoj.

En Urugvajo daŭras konflikto, ĉar la Katolika Eklezio kontraŭstaras pro tio, ke la sanaj institucioj de ĉi tiu lando aplikas la leĝon aprobitan de la parlamento pri reprodukta sano, kiu disponigas larĝan edukatan politikon en la materio, la liveron de kontraŭkoncipiloj, se li ne havas aliĝis al la malkrimigo de aborto, provizas konsiladon al virinoj pri aborto.

La eklezio antaŭenigas, kune kun Opus Dei-riklataj akademiuloj kaj parlamentanoj, agon de konscia objekto, ne nur por individuoj sed ankaŭ por institucioj, por eviti la ĝeneralajn devontigojn de la leĝo.

Ĝenerale, la ideologiaj kuirilaroj de konfesiismo, provas malhelpi la leĝigon de aborto kaj/aŭ la akcepto de ajna formo, inkluzive de terapia, opozicio al geedziĝo inter homoj de la sama sekso adopto de paroj de la sama sekso. Kaj tiel plu. Kaj ili postulas, per sistema kampanjo kaj lobiado pri politikoj, "religian liberecon", sed en Urugvajo ekzistas religia libereco ekde ĝia sendependiĝo.

Ĉi tiu jarcento tamen el la perspektivo de libera penso rezultas en vekigi. Aperanta, sed ĝi gajnas en intenseco. Apud certa malfido al politikaj figuroj, kiuj klinas al "politika ĝusteco", kiu ne estas etiko, valoroj kaj principoj kongruaj kun la ĝenerala intereso, sed ne perdante eblajn voĉojn, ĉiam pli multaj civitanoj elektas la liberan penson ĉar ili sentas alian manieron. plifortigi liberan socion, kaj ĉi tiu ankaŭ indas reliefigi, kun malmulte da influo al partia politiko, sed ampleksante homojn de malsamaj ideologiaj elektoj.

Grandega tasko estas ankaŭ rememori konceptojn, kiuj distordiĝas dum la tempo. Fluo, senscia aŭ interesita, disvastigas la ideon, ke esti liberpensulo signifas esti libera

pensi ion ajn. Ni devas meti aferojn en la loko, kaj ĝi sendube estos unu el la plej malfacilaj bataloj necesaj. Ne konfuzu liberecon de penso kaj esprimo, nome la liberecon pensi kion vi volas kaj esprimi ĝin en la jura kadro fiksita de ĉiu socio, estante liberpensulo, kiu estas specifa maniero esprimi sian pensliberecon, sed per metodo. , koncepto de matrico de penso.

Ĉi tiu pensmatrico devas esti regita de centra kaj humanisma ideo: la digno de homoj en ĉiuj kampoj. Tial, konforme al la Deklaracio de Romo de 1904, ni devas defendi la liberecon de penso kaj la laika, demokratia kaj socia idealo malakceptante kaj la religian impreson sur la publika spaco, la privilegion kaj la misuzon de la politiko kaj ekspluatado de viroj, virinoj, kaj infanoj en la ekonomia kampo.

Kompreneble, ĉi tio ankaŭ signifas ne kolekti el aliaj bataloj, kiuj havas altvaloran enhavon. Mi ne volas resti en ekzemploj, sed akompani la procezon de libereco kaj socia malfermiteco, la rajton de virinoj regi siajn korpojn, aŭ la rajtojn de civitanoj de samseksaj paroj havi rajtojn, la rajtojn de maljunuloj kaj infanoj. plena vivo La kialoj de la liberpensa batalo estas multnombraj. Aŭ denove, laboru kontraŭ korupto, amikeco aŭ la uzo de ŝtatpovo por mankateni esprimon, tiel oftan ĉe latinamerikaj populismoj en politikaj aferoj. Aŭ atentigi la ĉeeston de ekonomiaj mafioj malantaŭ aktualaj fenomenoj, kiel homa kaj drogokomercio, kiu atakas ĉefe virinojn kaj adoleskantojn, kaŭzante zante ruiniĝon kaj tragediajn sociajn kaj familiajn situaciojn.

Karaj amikoj, ni havas grandajn esperojn pri la liberpensa reviviĝo. Estas etika imperativo, en ĉi tiuj tempoj de malamo kaj malespero, ke klara lumo neniam ĉesis ĉeesti malgraŭ la obskuriĝo provis trudi de la dogma absolutismo de ĉiuj tempoj, la libera penso brilas en niaj horizontoj.

Kontraŭ ĉiaj misuzoj, kiuj prezentas sin en ĉi tiu dudekunu jarcento, malfermiĝas vojo de lumo. Estos granda humanisma batalo. Ni donu al li la forton de nia kuraĝo, sindediĉo kaj klareco de ideoj. Tiel estu.

Mi kisas vin ĉiujn, kaj kalkulas je ni.

Mesaĝoj de subteno el Sudameriko

I/ĈLLO – Cesar Verduga Velez –

Mi volas gratuli vin, same kiel mian malnovan amikon Antonio Vergara Lira kaj ĉiujn, kiuj organizas la Oslo-renkontiĝon por tiel grava iniciato kiel la kreo de la Internacia Asocio de Libera Penso. Antaŭ dek jaroj mi eldonis libron: „Regado. tutmondiĝo“, kaj en unu el la ĉapitroj mi atentigis, ke unu el la minacoj por la 21-a

jarcento kuŝas en tio, ke se la ekonomia kaj amaskomunikila potenco koncentriĝas en kelkaj manoj, kaj se ĝi kuniĝas en la potenco de la Eklezio, povas demeti kelkajn el la atingoj de la moderneco kaj la klerismo, kiuj estas la apartigo inter la privata kaj la publiko, kun la risko de referu daligo de modernaj socioj kondukante homojn vivi mezepokon akompanate de altaj teknologioj Ni scias, ke la historio estas ne neevitebla estonteco sed estonteco kiun la homoj formas. Por fari tion, kunigi liberpensulojn kaj konvinkitajn kaj batalemajn sekularistojn el la tuta mondo estas formo de rezistado al unu el la plagoj de nia tempo, kiu estas la plifortigo de la potenco de la eklezioj super ŝtatoj kaj societoj. El la konsideroj, kiujn mi ĵus prezentis, mi permesas al mi formale subteni la kreadon de la AILP kaj formale aliĝi al ĝi por aktive partopreni la projektojn, kiujn la Asocio realigos.

II/ Ekvadoro – Ramon Torres Pazmino – Ekvadora Kultura Centro

Mi konsideras nerefuteblan neceson plifortigi la principojn de nia centro per reasertado de la pensoj de niaj membroj, kiuj kun progresema pensmaniero kaj ideologia firmeco al la homo en sia tutaĵo, ĉiam defendis la praktikon de Sekularismo, apartigo de eklezio kaj ŝtato. kaj libereco de konscienco.

La ĉeesto de la AILP estas respondo al ĉi tiu bezono. Ĉirilate, la penso kaj agado de la ekvadora kulturcentro, kiun mi prezidas, estas tre ligitaj al la praktikado de ĉi tiuj principoj, kiuj devas esti nia konstanta celo movi kun granda impeto al pli justa, libera kaj unuiĝinta socio.

III/ Ĉilio – Guillermo Brown Fernandez – Latin-Amerika Asocio de Libera Penso.

Kompreneble mi interesiĝas partopreni en ĉi tiu mirinda projekto, kiun la amikoj de Francio proponas krei la Internacian Asocion de Libera Penso. La ideo estas eksterordinare bona, ĉar ĉiu lando en Eŭropo kaj Latin-Ameriko laboras en apartaj grupoj por diskonigi kaj proponi en siaj regionoj la altajn valorojn, kiujn la libereco de konscio reprezentas en la mondo.

Kunigitaj ni havos pli da forto por batali kontraŭ fanatikeco, trompo kaj altrudo de katolika dogmo kaj aliaj kredoj.

Kiel ni scias, Ĉilio enkondukis en la ŝtaton kaj la registaron senfinan nombron da ritoj kaj normoj truditaj de la Katolika Eklezio en la ĉiutaga vivo, protokolo kaj la agado de naciaj aŭ toritatoj.

Kaj kio pri ĉi tiuj reguloj en altlernejoj, universitatoj, administrado, hospitaloj... Mi persistas kaj subskribas.

IV/ PERU – Manuel PAZ y MINO - Perua Asocio de Ateistoj

Ni subtenas la iniciaton krei la AILP

V/ EKVADOR – Guillermo FUCHSLOCHER MANTILLA – Kultura Centro Eugenio Espejo

Mia kara Antonio,

Mi konsideras honoron la inviton, kiun vi faris al mi, kaj mi sendube akceptas asocii min, laŭ miaj eblecoj, al tiaspeca iniciato, iniciatita de tiaj prestiĝaj organizaĵoj, konsiderante ke nur sindikato proponas la eblon realigi la humanismajn projektojn, kiujn ni kundividadas, komencante de la starigo de Sekularismo, kiu en la kazo de Ekvadoro ekzistas nur surpapere sed ne reale. Unu el la fundamentaj faktoroj, kiuj instigas mian membrecon, estas ke vi engaĝiĝas al ĉi tiu klopodo.

Mi volas kunhavigi kun vi personan zorgon pri la luktoj por Sekularismo: multaj el ili restis sur la nivelo de la ideoj kaj celoj de la tempo de ilia naskiĝo kaj se efektive okazis gravaj evoluoj de penso kaj laika praktiko, ĝia komenca koncepto ne estis ĝisdatigita aŭ ĝi ne sufiĉe disvastiĝis la natura plivastigo de sia nivelo de zorgoj kaj agado.

La apero de liberalismo kiel revolucia doktrino estis karakterizita per la supereco de la valoro Libereco en diversaj kampoj: ekonomia (ekonomia liberalismo) kiel reago al la kontroloj de merkantilismo; politiko (politika liberalismo) kiel reago al monarĥiaj reĝimoj; kaj sekularismo (ideologia liberalismo) kiel reago kontraŭ la kontrolo de konsciencoj fare de la eklezioj. Sed malgraŭ tio ĝi ne estis reaktiva movado sed de proponoj, bazita sur la ideo de libereco kaj ĝia agado estis kontraŭ ĉi tiu, kio limigis ĝin. Sed dum la jarcentoj pasis, kvankam estas vere ke la eklezioj daŭre ekzercas ideologian kontrolon, ili

ne estas solaj fari tion, ĉar la politikaj kaj ekonomiaj potencoj komprenis antaŭlonge, ke la ekzercado de sia potenco kaj iliaj ambicioj estus faciligita kaj gajnus potencon, se ideologia kontrolo estus ekzercita por ilia profito.

Aliflanke, la ĉefa rimedo de ideologia kontrolo uzata de la eklezioj ĉe la naskiĝo de sekularismo estis la predikejo kaj la katedro; sed nun ĉi tiuj esence estas potenco

politika kaj ekonomia potenco, kiu regas nesuspektatajn amaskomunikilojn, kiuj permesas perfektan kaj konstantan cerbolavon.

Fronte al tio, la tasko de Sekularismo sendube daŭre kontraŭas la kontrolon de la konsciencoj ekzercitaj de la eklezioj kaj ĝian enpenetron en politikajn, ekonomiajn, edukajn kaj komunikajn rondojn por plifortigi ilian potencon. Sed limigi nin al tio montras la teorion kaj praktikan malriĉecon de Sekularismo, kiu nuntempe ankaŭ devas kontraŭstari tiujn, kiuj regas la sennombrajn amaskomunikilojn por sia propra politika kaj ekonomia profito kaj tiamaniere ili ekzercas kontrolon imponante ideologian kiu ankaŭ sukcesis grandparte homogenigi, kaj sur tutmonda nivelo, politikaj, ekonomiaj, etikaj kaj ankaŭ estetikaj valoroj.

El la ĵus dirite, la faktoroj konsiderendaj por la sekulara batalo, krom edukado por libereco kaj la bazoj de komunikado, estas du misfaroj: a) Multloke ne ekzistas laika aktivado ekde la unua kiu devus fari; ĝi, la masonistoj, ne estas plejparte liberpensuloj kaj estas forte influitaj en siaj ideoj kaj sia nuna praktiko de dogmaj religiaj konceptoj. b) En la plimulto de landoj ne ekzistas laika alternativo por la fundamentaj kaj emociaj momentoj de la vivo de la homoj, momentoj kiuj generas gravan senton de aparteno kaj aliĝo, kaj por kiuj ankoraŭ la masonistoj, liberpensuloj ktp uzas ministrojn. de diversaj religioj kaj religiaj ceremonioj: naskiĝo, momento kiam knaboj kaj knabinoj estas agnoskitaj kiel junaj plenkreskuloj, edziĝo, morto.

Mia kara Antonio, mi dankas vin, ke vi pensis pri mi por kunlabori en ĉi tiu entrepreno. Mi tre ĝojas, ke Jacques Lafouge okupiĝas pri partnera rolo. Mi petas vin saluti lin se vi havas la ŝancon renkonti lin kaj mi demandas vin kiel mi povas fari mian kontribuon al ĉi tiu firmao.

VI/ Mesaĝo de Liberpensuloj kaj Framasonoj de la Respubliko de Ekvadoro

La Supera Konsilio de la Ekvinokta Granda Loĝo de Ekvadoro ĝojas gratuli vin pro via efika laboro de disvastigo kaj defendo de Sekularismo, kiu aperas kiel brila lumturo, kiu gvidas la universalan socion al sia celo de Egaleco, Frateco kaj Libereco. En la historio de la homaro la Renesanco, kie homaranismo aperas kiel filozofia skolo, kondukos la homojn anstataŭ igi tiun ĉi humanismon por deismo, kiel la centron de siaj filozofiaj zorgoj. Ekde ĉi tiu momento estas la homo mem, aŭ ĉiuj el siaj kapabloj, kiu trudas filozofian kaj politikan evoluon kaj ĉefe raciismon kaj liberalismon bazitajn respektive sur racio kaj libereco.

Tamen, liberalismo estas nuntempe pli konata pro siaj politikaj kaj ekonomiaj aspektoj prefere ol sekularismo kiel humanisma manifestiĝo kiel humanisma kaj liberala manifestiĝo, kiu reprezentas la lukton por la libereco de la homo en siaj ideologiaj aspektoj. Sekularismo aperas kaj evoluas en historio dominata de religiaj konceptoj.

Sekularismo ne konsistigas movadon aŭ tendencon en reago kontraŭ religio. Ĝi estas eminente movado de agado kaj propono reliefiganta la valoron de libereco de penso kaj konscienco de homoj en sia diverseco. Ĝi iuj renkontas socion kie tiuj liberecoj estas malpermesitaj kaj ankaŭ renkontas tiujn kiuj ekzercas ideologian kontrolon, precipe la pastroj de malsamaj religioj.

Ni kredas, ke Sekularismo estas aktiva manifestiĝo de humanismo. Ĝi ne estas simpla defendo sed la aplikado de humanismaj principoj kie oni socie observas, ke ili mankas.

Ni konsideras Sekularismon nesolveble ligita al libereco, Egaleco, Frateco kaj precipe libereco de penso, egalaj ŝancoj por ĉiuj kaj frateco komprenata kiel aŭ tentika solidareco, kiu serĉas bonfarton por ĉiuj individuoj kaj grupoj kiuj formas la diversajn homajn sociojn.

Ni konfirmas al vi ĉi-okaze nian deziron formaligi kun vi fratan aliancon, kiu havos kiel ĉefan celon la defendon kaj disvastigon de Sekularismo konceptita en formo de digna vivo por ĉiuj homoj.

Jakobo Egas

INDIVIDUAJ MESAĜOJ

I/ VENEZUELO – Miguel LEON PRADO

Kara Antonio,

Dankon pro via atento en sendo de la Oslo 2011 dokumentoj, kiuj estas interesaj por pripensado.

Nuntempe, mi kredas, ni devas studi tion, kion oni faru en la 21-a jarcento. Ni devas pensi pri la Sekularismo de 2050 adaptante ĝin al la marŝo de la tempo.

La Klerismo estis referenco, ni ne povas halti tie.

Mi kredas, ke Oslo 2011 estas defio por senkonfesia kritika pensado. Ĝi tio devas esti eventuala evento kaj ne retrospektiva.

Devas esti tio kaj nur tio.

Por skribi ion interesan mi diros al vi, ke mi ne havas klarajn ideojn pri certaj aferoj

kaj ke mi ne volas fari kontribuon, kiu ne estas pli ol kutime.

Mi kredas ke kontribuoj devus esti kreaj kaj senrespektaj. Ne ripetemaj ĉar ĉi-kaze ni ne antaŭ eniros, ni restos en rutino kaj ni rondiros sen antaŭ eniri.

Via dumviva amiko

Miguel Leon Prado

II/ KOLOMBIO – Luis Penagos

Mi nomiĝas Luis Penagos el Barranquilla, Kolombio. Mi estas esploristo pri Sociaj Rilatoj kaj mi havas komentojn kaj skribaĵojn, kiujn mi deziras ellabori kun grupoj da homoj, kiuj liberigis sin de dioj kaj religioj, kiuj sufokis la konsciencon de la homo ekde la apero de la homa racio, kaj tio malgraŭ la evoluo de scio daŭre submetas niajn samideanojn al la samaj mitoj kaj fabloj pri elaĉeto, resurekto kaj aliaj stultajoj, kiujn proponas la dioj de ĉiuj religioj. Mi volas helpi ŝanĝi ĉi tiujn malantaŭajn kredojn kaj mi volas dividi kun vi liberpensulojn.

Ludoviko Penagos

III/ ĈILIO – Santiago Escobar Sepulveda

Kara amiko, mi dankas vin pro la invito partopreni en tia rimarkinda iniciato kaj mi akceptas tuj kun la plej granda entuziasmo. Mi restas je via dispono por kio ajn necesas. Por la momento mi atente legos la senditajn dokumentojn kaj, laŭ eble, mi faros ĉiujn komentojn, kiuj ŝajnas al mi trafaj.

IV/ ĈILIO – Vittorio Ariete

Kara amiko,

Jes al viaj tri demandoj. Kiel vi tiel bone diras, estas tre verŝajne ke miaj personaj projektoj (ĉefe Sumaqilu) lasos al mi malmulte da tempo por ĉi tiu dato. Sed la kaŭzo alvokita estas urĝa kaj ni vidos la plej bonan manieron partopreni kaj kunlabori en la promocio de la valoroj, kiujn ni tiom interesas reklami.

V/ Bolivio – Sukro – Fredy Torrico

Kara Antonio, mi

ĝojus aliĝi al la projekto Sekularismo, sed mi nun estas nomumita magistrato de la Leĝdona Konsilio de Sukro, en mia lando Bolivio. En februaro mi forlasis la diplomatian mision en Ĉilio por preni tiun novan postenon. Tamen mi estos disponebla por ajna nivelo de kunordigo kun vi.

Fredy Torrico

MINACOJ DE KREOJMO

Kontribuo de Charles SUSANNE (Belgujo)

Resume mi jam dirus, ke iuj ne plu vidas la batalon por sekularismo kiel ideologia batalo kontraŭ la Katolika Eklezio aŭ aliaj Eklezioj.

Estas tute eble, iuj diras, esti religia kaj laika. Ĝi estas politika kaj ne filozofia sekularismo. Post la furiozaj luktoj de la 1970-aj kaj 1980-aj jaroj por la malkrimigo de aborto, tiuj same ferocaj por forigi eŭtanazion de la punkodo, tiuj por doni al geaj rajton edziĝi, ni povas havi la impreson, ke la laikaj postuloj markas tempon aŭ eĉ ke ĉio. estas akirita kaj tamen...

Kaj tamen religioj volas influi la vivon de ĉiu civitano ne nur prenante etikajn poziciojn kaj pridubante tiujn akiritajn rajtojn, sed ankaŭ kontrolante politikon kaj edukadon. Ni ne devas iri ĝis Saud-Arabio, Irano... aŭ Usono... nur rigardu, kio okazas pli kaj pli en Eŭropo.

En okcidentaj socioj, religia plurismo estas la regulo. Tiu plureco povas konduki al malsamaj reagoj, tiuj de fundamentismo, kiu trovis sian originon en la 1920-aj jaroj en defendo de la fundamentoj de kristanaj religioj (akompanata de sento de timo fronte al moderneco, sekularigo, plurismo, materiismo), tiuj de la "Nova Epoko" kiu prenas kredojn el malsamaj religioj, kio faras ĝin speco de spirita "DIY", kredoj laŭ la karto, religia superbazaro (la serĉo de spirita bonfarto tra la paranormalo, astrologio, makrobiotiko, dancterapioj, amuletoj, meditadoj, ŝamanismo, ktp.) kaj tiuj de ateismo kiu kritike analizas religiajn sentojn kaj rekomendas radikalan sekularigon.

Tamen multaj tro rapidas kredi, ke la long-establita liberigo de la ŝtato de klerikala superrigardo estas akirita fakto. Ĝi ŝajnas ne vidi la ĉiam pli konservativajn poziciojn de la Vatikana Eklezio, sed ankaŭ tiujn de fundamentisma Islamo, evangeliataj eklezioj, sektoj kiel la Eklezio de Scientologio, kaj eĉ budhismo de la Dalai-lamao... Estas blindi al iliaj provoj por influi politikan, nacian kaj eŭropan potencon.

Jen kion mi provos disvolvi prenante la ekzemplon de kreismo. La kreaj rakontoj de malsamaj religioj serĉas klarigi certajn naturajn fenomenojn kaj rilatigi ilin al dia volo, tial donante al ili sanktan karakteron. La semidaj religioj (kristana, juda kaj islama) donas linearan bildon de kreado, kun Dio kreanta la mondon el nenio. Hinduaj religioj (hinduismo, budhismo) donas pli ciklan bildon.

En evoluo kaj la konceptoj priskribitaj de Darwin, kiaj estas la konceptoj, kiuj ĝenas religiojn, kaj kiujn ili eĉ konsideras danĝeraj?

Ĉi tiuj estas esence konceptoj rilataj al hazardo, neceso, temposkalo kaj estaĵo homa.

La hazardo en la evoluo intervenas en la hazarda karaktero de la apero de la vivo, de la mutacioj kaj de la genetiko ĝenerale, de la genetika drivo en malgrandaj loĝantaroj... kio do kontraŭas la dogmon de ĉioscia Dio.

Necesoj estas reprezentitaj per la teorio de natura selektado kaj la elekto de vivantaj estaĵoj plej bone adaptitaj laŭ supervivo kaj/aŭ reproduktado. La "taŭgeco" de individuo estas ligita al la ĉeesto de karakterizaj trajtoj provizantaj, rekte aŭ nerekte, pli grandan probablecon de havado de posteuloj: tiu "taŭgeco" estas ligita al specialaj mediaj kondiĉoj. Ĉi foje ĝi kontraŭstaras la dogmon de la dia libereco de la Kreinto.

La temposkalo estas konsiderinda laŭ la longa geologia procezo de la tero aŭ la origino de la Kosmo. Malfacile akordigi kun Genezo.

Nepras ankaŭ la antropologia problemo ligita al la origino de la homo, la homo devenas el la grupo de la primatoj kaj fakte en pli malproksima skalo de komuna praulo de ĉiuj vivuloj.

Ĉi tiu scienca fakto relativigas la pozicion de la homo en la naturo kaj venas en "fronta kolizio" kun la dogmo de religioj de homo kreita laŭ la bildo de Dio.

Ofte ni estas tentataj imagi la homan evoluon en linia maniero, ĉar ni estas tiom fieraj pri ni mem, ke estas sendube, ke ni estas ĉe la "pinto de la arbo", kronanta atingo de evoluo, eĉ la fina celo de kreinto.

Evoluo sugestas, fakte, ke la homo estas nenio alia ol besto submetita al la samaj evoluaj leĝoj kiel iu ajn alia vivanta specio. Tiu ĉi atako kontraŭ la aparta statuso de la homo en la naturo faros, ekde la ĉefa verko de Darwin, la darvinan evoluteorion la simbolon de scienca materiismo detruenda.

Malgraŭ la sukceso de certaj religioj, ili komencis montri signojn de malfortiĝo dum sciencaj eltrovaĵoj disvolviĝis. Ĉiuj religioj devis suferi, ĉu ili volis aŭ ne, profundajn adaptojn, malproksimigante ilin de siaj fondaj principoj. Nur fundamentismoj, ligitaj al doktrinoj, kiuj rifuzas ian evoluon de pensoj, vidante la mondon superi ilin, volas resti proksime al la fundamentoj de sia religio.

Unu el tiuj fundamentismoj estas reprezentata de kreismo kiu povas preni malsamajn formojn: - Kreismo kie la tero estas tre freŝa: ĝi estis kreita de Dio

antaŭ 6.000 ĝis 10.000 jaroj, ĉiuj formoj de vivo estis kreitaj en 6 tagoj. Ĝi estas do laŭ vorta legado de la Biblio aŭ la Korano. Ĉi tio povas ŝajni stranga hodiaŭ, sed estas ĉi tiu versio, kiun la plimulto de evangeliistoj kaj praktikantaj islamanoj tenas.

- La tiel nomata gap-teorio: la genezo estas kreaĵo en 6 tagoj, sed dua kreaĵo ĉar estis unua kreaĵo, kiu estis englutita de Dio (ĉi tio klarigas la fosiliojn de la dinosaŭroj, Neanderthal, Cro-Magnon...).

- Kreismo kie ni akceptas la geologian antikvecon de la tero sed kie la vivo estas kreita de Dio laŭ la bibliaj tekstoj, ĉiu tago de la Kreo eble povas reprezenti milojn aŭ eĉ milionojn da jaroj.

- Progresema kreismo ne tute malakceptas sciencan laboron kaj akceptas la nekonskvencan de Genezo, Dio intervenus periode en epizoda krea procezo.

- Inteligenta dezajno (ID) kie ni konsideras ke la mondo estas tiel kompleksa ke ni ne povas desegni ĝin sen la subteno de inteligenta "arkitekto".

- Teisma Kreismo: Dio kreas vivon per evolucio, kaj tiam li iom ellasas ĝin; ĉi tiu vidpunkto akceptas biologiajn datumojn, krom kiam temas pri la Kreado de la homo kaj la homa animo - Fido al la kreado: ili asertas ne esti kreistoj, ili akceptas la principojn de evoluo, la fakton, ke Dio ne kreis la universon, nek la vivon, sed la homa spirito estus verko de dia spiro.

— Modernaj kristanaj intelektuloj akceptas la sciencojn de la evoluo, ili aldonas a diskurso pri "signifo", supozita transcendi sciencan diskurson.

Kiel ni vidas, kreismaj pozicioj povas esti diverĝaj, eĉ vaste kontraŭ staraj.

Ofte, kredantoj prenas malsamajn kreistajn poziciojn depende de tio, kion ili parolas pri la besta mondo aŭ la homo.

Pro politikaj kialoj, "moderna" kreismo estas ofte dirita komenciĝi en Usono en 1924, kiam la Ŝtato de Tenesio, per la Butler Act, malpermesis la instruadon de evolucio. Ekde tiam, kreistoj provos ĉiurimede ĉasi sciencan materialismon, kaj precipe evolucio, de instruado en publikaj lernejoj por anstataŭigi ĝin per la biblia rakonto pri kreado.

Leĝoj estis pasigitaj precipe en la Sudaj Ŝtatoj (Tennessee, Arkansaso, Florido, Oklahomo, ktp.) por malpermesi tiun instruon pri evoluado. Sed, en 1968, tiuj leĝoj estis juĝitaj kiel kontraŭ konstituciaj (eklezio-ŝtata apartigo).

Tial kreistoj de 1968 malofte atakis evolucion fronte. Do hodiaŭ, kreismo devas fariĝi pli fleksebla - ni unue proponos egalan instrutempon por evolucio kaj Genezo - poste, ni parolos pri kreisma scienco - fine, de la 1980-aj - 1990, la samaj konservativaj rondoj, atribuos ĉi tiun procezon al inteligenteco. (Dio) kies desegno estas la aspekto de la homo. Jen la teorio

de "inteligenta dezajno" (ID). Laŭ tio, naturo estas tiel kompleksa, ke la trajtoj de la universo kaj vivaĵoj devas esti klarigitaj per inteligenta kaŭzo, kaj ne per hazardaj procezoj de natura selektado.

Ĝi do fariĝas pli danĝera pro sia subtila naturo. Ĉi tiuj estas manipuladoj, kiuj povas funkcii ĉe publiko ne trejnita pri scienca rezonado aŭ ne kutimigita uzi kritikan pensadon. Ĉu la diskutoj estas pli flekseblaj? Kia inteligenteco?

Kiel? Neeviteble ni revenas al Dio kaj la Biblio. Kaj en 2005, la ID siavice estos kondamnita kiel religia naturo.

Kreistoj kontraŭ batalas dezajnon al hazardo por klarigi tielnomitajn organojn de nereduktebla komplekseco. Darwin konsciis ke kompleksaj organoj povas prezenti problemojn kaj Darwin mem dediĉis ĉapitron al tiuj kompleksaj organoj, kiel ekzemple la okulo, por konkludi ke la okulo iom post iom evoluis sub la influo de natura selektado. Li finis dirante ne

trovi organojn sufiĉe kompleksaj por ne povi esti klarigitaj per progresema evoluo. Kaj ekde tiam, malgraŭ la streĉaj klopodoj de kreistoj, neniu ekzemplo estis trovita.

Inteligenta dezajno (ID), kun sia serĉo de ekzemploj de nereduktebla komplekseco, estas do kontraŭa al iu scienca spirito; ĝi estas malutila en la senco ke ĝi konsideras ĝin ĝusta al kontentigi ne komprenon. Por ĉi tiuj kreistoj, la mankoj en nia scio devas resti misteraj, kaj tial esti plenigitaj de Dio. Li estas la "pleniga" Dio, la Dio de mankoj, kiun multaj teologoj rifuzas, kiuj rimarkas, ke mankoj malaperas kun sciencaj progresoj kaj tial ke Dio ne plu scios "kie kaŝiĝi".

Ha ĉi tiuj mirindaj breĉoj! ke Sankta Aŭ gusto jam menciis: "Ekzistas alia formo de tento, kiu estas eĉ pli danĝera, ĝi estas la malsano de scivolemo. Jen kio instigas nin provi malkovri la sekretojn de la naturo, tiujn sekretojn, kiuj estas preter nia kompreno, kiuj ne utilas al ni kaj kiujn la homo ne devus aspiri scii" (citita de R.Dawkins 2008).

Sed denove ni ne estas en scienca debato sed en politika debato. Usonaj kreistoj, eĉ se ili perdas ĉiujn siajn kazojn, konservas konsiderindan subtenon, inkluzive de financa subteno, inter la usona loĝantaro kaj daŭrigas sian konkeran edukad战略on.

La Kojna Dokumentado de la Discovery Institute (respondeca por la DI) montras, ke la DI, kaj ĝia instruado, estas nur unu el la aspektoj de la kreisma programo, klare temas pri trapenetri la religian, moralan, kulturan, politikan vivon, ne apartigi la sciencajn kaj filozofiajn magistratojn, malhelpi ĉian liberecon de penso, atingi teokration sen apartigo Eklezio – Ŝtato.

En Eŭropo, la situacio estas malpli klara ol multaj imagas, la pozicioj de la malsamaj Eklezioj elvokas malsamajn formojn de kreismo, kaj kreismo eĉ aperis en la eŭropa politika tagordo.

Provoj por malpermesi aperis en multaj eŭropaj landoj, tiel estas en landoj de katolika origino, en 2004 en Italio, en Kipro, Malto, Litovio kaj,

- devas diri, ortodoksa Pollando, en Rusio, en Grekio, en 2004 en Serbio, en 2006 en protestanta Rumanio,
- problemoj ekzistas en Nederlando, en Svedio, Germanio, kaj eĉ
-
- Islama Anglio
- en Turkio

Je la nivelo de religioj, ni ekzameni la oficialajn poziciojn.

Kiam en 1996, Papo Johano Paŭlo la 2-a finfine menciis al la Pontifika Akademio de Sciencoj, ke "la lastatempa scio igas nin rekoni, ke la teorio de evoluo estas pli ol hipotezo", sed la angla traduko diras "la "evoluo estas nur unu el la hipotezoj" kaj li aldonas ke la romia eklezio ne povas akcepti naturan evoluon kaj ke la homa spirito ne povas eliri el materia evoluo.

La dokumento, Dei Verbum, adoptita de Vatikano II, diris "Ĝi koncerne la manieron interpreti la Skribon estas finfine submetita al la juĝo de la Eklezio, kiu plenumas sian ordo kaj de la dia ministerio de gardado kaj interpretado de la vorto de Dio.

En sia parolado de la 26-a de oktobro 1996, Johano Paŭlo la 2-a algluiĝas al la bildo de la Revelacio de la koncepto de homo laŭ la bildo de Dio. La homa digno loĝas en lia senmorta animo, rememorante la vortojn de Pio la 12-a: "se la homa korpo devenas el vivanta materio, kiu antaŭ ekzistas, la spirita animo tuj estas kreita de Dio".

Johano Paŭlo la 2-a diras ankaŭ: "la teorioj de evoluo, kiuj, depende de la filozofoj, kiuj ilin inspiras, konsideras la spiriton kiel elirantan el la fortoj de la vivanta materio... estas nekongruaj kun la vero de la homo. Ili estas, krome, nekapablaj establi la dignon de la persono."

Kia ofendo al la sekularistoj! Kia indigno al evoluistoj sen persona digno!!

Feliĉe, ne ĉiuj kristanoj konsentas kun ĉi tiu frazo. Tiel la kristana filozofo Jean Guitton (Dio kaj Scienco. Grasset, 1991) deklaras: "Spirito kaj materio formas unu kaj la saman realecon"

En la Encikliko Spe Salvi, Benedikto la 16-a rekomendas fatalisman pasivecon moderigitan per "ago", se ĝi estas lumigita de espero: Dio neniel rilatas al homa mizero, ĝi estas homa respondeco ("mondo, en kiu estas tiom da maljusteco, sufero de senkulpuloj kaj cinikismo de potenco, ne povas esti verko de bona dio; la dio, kiu respondecus pri simila mondo, ne estus justa dio kaj eĉ malpli bona dio). Sed tamen la reformoj estas iluziaj (entrepreni radikalajn reformojn, tio estas fari tion, kion neniu dio faras, nek kapablas fari, estas pretendo kaj supozo)! La respondecaj estas la progreso, la scienco, la racio kaj eĉ la idealo de libereco, la espero ankaŭ lernas en la sufero ("ne estas la fakto eviti suferon, fuĝi de doloro, kiu resanigas la homon, sed la kapablo akcepti afliktojn kaj maturiĝi. per ili, trovi en ili signifon per kuniĝo kun Kristo, kiu suferis kun senfina amo")

Benedikto la 16-a, en libro de 2007 "Kreado kaj Evoluo", bonvenigas la rolon de scienco en la progreso de la racio sed restas kontraŭa al la skribaĵoj de Darwin kaj al tiuj, kiuj persistas "serĉi klarigon pri la mondo en kiu Dio fariĝas superflua." Por li, la evoluteorio ne estis pruvita kaj ne povas ekskludi fidon. Li koncedas ke la teorio de Darwin havas "certan nivelon de verŝajneco". "Scienco proponas redukitan koncepton de la kreado de la homaro. Evoluo levas filozofiajn problemojn, kiujn la scienco ne povas respondi. Li deklaras ke la teorio de Darwin ne povas esti finfine pruvita kaj ke scienco ofertas redukitan koncepton de la kreado de la homaro! Ĝi el ni estas frukto de penso de Dio. Li uzas argumentojn, kiuj estas almenaŭ dujarcentaj kaj karaj al la deistoj de la 18-a jarcento: evoluo ne estas science pruvita! Ĝi ne estas pruvebla!

Kardinalo Christoph Schönborn, proksima al papo Benedikto la 16-a, deklaris en la New York Times en 2005 ke li rifuzis la kongruecon inter evolucio kaj la katolika kredo.

Koncerne la araba-islamanojn, ĝi abundas je intensaj intelektaj periodoj, precipe en la Mezepoko, kiam la eŭropa mondo ankoraŭ estis ŝlosita en mistikismo. Sed kia kontrasto kun la nuna islama mondo! Lastatempe evidentiĝis radikalismo: eĉ en Eŭropo eŭropaj islamaj organizaĵoj postulas respekton de islamaj reguloj. Islama kreisma movado estis kreita en Turkio: ĝi respondecas pri multaj publikaĵoj sub la nomo Harun Yahya, inkluzive de la Atlaso de Kreado.

La islama kreismo ofte referencas al ĝi: temas pri lukse redaktita verko, kies vera celo estas ne disputi, sed distili dubon kaj delogi, temas pri blindigo per alvoko de la nesondebla beleco de la kreado. Fakte, vera intelekta fraŭdo!

Sur la scienca nivelo, sed ĉu ni povas paroli pri scienco, la laboro estas mezbona kaj abunda

identigaj eraroj. Ĝi resumas al komparo de fotoj de fosiliaj bestoj kun nunaj bestoj, konkludante ke ili estas similaj kaj tial ke evoluo estas trompo. "En ĉiu detalo de la vivo, la nekomparebla kreaĵo kaj senfina scio de nia Sinjoro estas tro evidentaj por esti kaŝitaj." Nur la Korano estas la bazo ne nur de vero, paco inter popoloj, moralo, toleremo, ... kaj ankaŭ de ĉiu vera scienco. Oni povas diri, ke Harun Yahya ne estas teologo, sed islamaj studentoj daŭre referencas al li, anstataŭ teologoj.

Turkaj intelektuloj, kiuj kontraŭstaris ĉi tiun Atlason, estis denigrataj kaj eĉ minacataj.

Ĝis kiam, en la islama religia spaco, ĉu intelektuloj ne kuraĝos libere esprimi sin? Ĉu kulturo restos fermita al moderneco? Ĉu ideologio restos ligita al teologia ideologio? Ĉu la interpreto de la Korano estos limigita al la ripeto de Quranaj leteroj? Moderneco kaj sciencoj ne plu estas la sola posedaĵo de la iamaj koloniistoj: ili estas tutmonda homa heredaĵo kaj ĉiu kulturo povas do akiri kaj adopti ilin.

Kelkaj nuntempaj islamaj pensuloj iras en ĉi tiu direkto.

Abdelwahab Meddeb (franc-tunizia verkisto, profesoro ĉe la Paris X-a Universitato) alvokas islamanojn forlasi ŝarion kaj ĝihadon (sanktan militon), "unu el la plej malbonaj heredaĵoj de la Korano". Abdelwahab Meddeb, konata pro sia rezonita defendo de islama heredaĵo, priskribas la nunan situacion kiel "la plej malhelan periodon en araba historio kun la araba mondo kiel kultura dezerto markita per analfabeteco kiu atingas 50% de virinoj, dum nur 300 libroj estas tradukitaj po. jaro."

Djemila Benhabib, alĝeria aŭtorino de "Mia vivo kontraŭ la Korano", en parolado al la franca Senato la 13-an de novembro 2009, deklaris precipe "La plej malbona ina kondiĉo en la mondo estas tiu spertata de virinoj en islamaj landoj. ", "Estas ankaŭ ĉi tiu fluo de relativisma penso, kiu asertas en la nomo de kulturoj kaj tradicioj, ke ni devas akcepti regreson, kiu limigas la alian al statuso de eterna viktimo kaj igas nin sentiĝi kulpaj pro niaj societaj elektoj traktante nin kiel rasistojn. kaj islamofoboj kiam ni defendas seksan egalecon kaj sekularismon", "Politika islamismo ne estas la esprimo de kultura specifeco, kiel oni asertas tie kaj tie. "Ĝi estas politika afero, kolektiva minaco, kiu atakas la fundamenton mem de demokratio per promocio de perforta, seksisma, mizogina, rasisma kaj homofoba ideologio."

Islamo, ni vidas, ne estas monolita, ĝi estas plurala. Ĝi intervalas de fundamentismo kaj fundamentismo alkonkorda al konkorda interpreto de la Korano ĝis humanismaj interpretoj. Ĝi do iras de koncepto de blinda kaj fanatika submetiĝo al la volo de Alahoj al humanisma koncepto rilatanta al la penslibereco de la andaluzia periodo. Tiuj ĉi humanismaj islamanoj estas tamen konsiderataj herezuloj kaj akuzitaj pri apostateco. Ĉi tiuj humanismaj islamanoj, kiel moderaj katolikoj aliloke, povas vivi nur en demokratio por esprimi sin: ili bezonas laika socio apartiganta la Eklezion de la Ŝtato kaj malfermita kaj tolerema socio al ĉiuj opinioj.

Nepras, ke ni nepre devas eviti popolisman diskurson laŭ la linio de islama = islamo = islamisto = teroristo; ĝi estas karikaturo, kiun ni nature devas absolute batali.

Ĉi tio tamen ne malhelpas nin ekzerci nian kritikan spiriton kaj esti postulema pri respekto de homaj rajtoj, precipe en la valoroj de egaleco inter viroj kaj virinoj.

Islamismo konstruas murojn de disiĝo, sed feliĉe la islama mondo moviĝas kaj la bezono de libereco kaj demokratio estas sentata kaj estas tre dezirinde defendi islamanojn lumigitajn de la Lumo.

Konkludoj.

Se Eŭropa havas aŭ deblan voĉon, tio ne estas per la valorigo de tiuj religiaj radikoj, sed per tiuj de la konkeroj rilate al libereco de konscio, egaleco de rajtoj, egaleco de seksoj, batalo kontraŭ antaŭjuĝoj. Eŭropa kulturo celas emancipiĝi kaj ne enŝlosi sin en kulturojn de fermitaj tradicioj kaj komunismo.

La katolika eklezio postulis, ke la kristanaj radikoj de Eŭropo estu menciitaj en la preambulo de la kongreso. Ĉu tiu heredaĵo estas almenaŭ duseca, ĉu ni ankaŭ referencas al la abomenaĵoj faritaj en la nomo de religioj, ĉu ni ne menciis ankaŭ la klerismon, la humanismon de la greka filozofio, aŭ eĉ la arabajn elementojn de nia civilizacio... se ni volas elvoki la radikojn ĉiokoste, ni tiam devas citi ilin ĉiujn kaj juste.

Tuta prezento povus esti dediĉita al la influo de religio sur eŭropa politiko, inkluzive de arto. 17.

Eŭropaj ŝtatoj volas laŭ metode malimpliki la ŝtaton de ĝiaj sociaj misioj; la tendenco estas instigi religiajn asociojn transpreni de la ŝtato, kaj do anstataŭigi la socian justecon per karitato.

Spirita libera penso estas rigardata kiel minaco al ĉiuj dogmoj. La Eklezioj atendas aŭ postulas de la fidela blinda kredo kaj intelekta submetiĝo. La Eklezioj ne akceptas la pretendon al mem-liberigo kaj liberigi sin de dogmoj, skribaĵoj kaj pastraro. Ĉu la frazo de Lutero ne ankoraŭ hodiaŭ validas? "La racio estas la plej granda malamiko de la kredo, ĝi neniam helpas la spiritan, sed plej ofte ĝi batalas kontraŭ la dia vorto, traktante malestime ĉion, kio eliras el Dio."

La problemoj estas, ke la hierarkio de la Eklezioj ĉiam konsideris, ke kompromiti pri siaj Veroj konsiderataj kiel malkaŝitaj estis perdi potencon. La problemoj estas, ke la Eklezioj ne konsideras en sia instruado tion, kion diras katolikaj sciencistoj, ekzemple pro virto, sendube, de la principo, ke estas pli bone ignori tion, kio maltrankviligas.

La kreskanta influo de nordamerika kristana penso, afrikaj evangeliistoj kaj tiu de Islamo estas ĉiuj fenomenoj, kiuj plifortigas la ĉeeston de religio en niaj socioj.

Kaj la neuziĝo, aŭ la retiriĝo prenita de kelkaj kristanoj kaj islamanoj rilate al siaj preĝejoj kaj moskeoj, neniel malhelpas ilin pliiĝi ilian videblecon. Ĉu tiu pliigita videbleco ne estas senkulpa kaj celas transdoni diversajn mesaĝojn per la amaskomunikiloj, el kiuj kelkaj estas klare adresitaj al naciaj kaj eŭropaj leĝdonantoj.

Kio do estas tiel maltrankviliga proponi liberecon de konscio?

Demokratia harmonio estas ankoraŭ laboro en progreso, ĝi postulas ke ni konservu niajn principojn de sekularismo. Ni devas daŭre defendi tiujn principojn, eĉ se en nia socio la sekularismo estas tolerata, precipe se ĝi restas silenta, ne ondegas kaj ne ĝenas.

levante sentemajn demandojn.

Ni ne povas forlasi la zorgon pri universala progreso (ĉar forlasi ĉi tiun ideon korespondus al forlasi la idealojn de justeco kaj egaleco). Nia laboro restas la eterna lukto

scio kontraŭ nescio, toleremo kontraŭ fanatikeco, superstiĉoj, antaŭjuĝoj. Universaleco ne estas prezentita en kulturaj terminoj. Ĉiuj kulturoj havas la rajton vivi

en aŭ tentika libereco, en libereco de konscio, en egala traktado de ĉiuj civitanoj, en egaleco de rajtoj kredigitaj de socia justeco. Tia idealo ne estas specifa por unu aŭ la alia kulturo.

Konscienco-libereco implicas la rajton esprimi sin. Sed esprimlibereco ne povas malhelpi kritikajn analizojn. Respekto al homoj ne povas implici respekton al ideoj: la debato de ideoj ne povas esti muzeligita. Kreismo estas sinteno, eble religia, sed certe politika kaj socia, kiun ni devas kontraŭstari sen kompleksoj, el kiu ajn religio ĝi devenas. Kial ni kontraŭstaras, prave, al la ĉiam pli konservativaj vortoj de Benedikto la 16-a, usonaj fundamentistoj, judaj aŭ ortodoksaj ultrareligiuloj, kaj ne islamaj fundamentistoj? Iuj homoj emas, fakte, konfuzi rason kaj religion kaj konsideras, ke ĉiu kritiko de la islama mondo ekvivalentus al atako kontraŭ vundebla socia grupo kaj do "rasa malamiko" kontraŭ ĉi tiu grupo. Mi emus pensi la malon: esti tolerema al netolereblaj situacioj estas formo de latentaj rasismo, ĉar ĝi signifas konsideri ke islamanoj estas tro subevoluintaj por

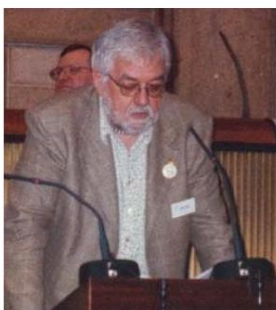
kompreni la konceptojn de evoluado, tro postigintaj por integriĝi en demokration kaj apliki la principojn de sekularismo.

Ideoj ne estas intencitaj por esti respektataj, sed prefere por esti aŭ skultitaj, plibonigitaj, diskutitaj, kritikitaj. Tolerema socio estas unu el konstanta debato, kritiko kaj diskutado.

La fakto, ke vivo kaj evoluo ne havas celon, ne signifas, ke ni ne donu signifon al nia kaj tiu de la homaro. Serĉi la Lumon estas serĉi vidi.

Ne vidi respondas al esti en mallumo, en mallumo. Por vidi, oni devas rigardi kaj al rigardu, vi devas esti vigla.

Albert Riba
Prezidanto de la Unio de Ateistoj kaj Liberpensuloj -
(Hispanio)

Al partoprenantoj ĉe la CILALP Oslo-Kongreso,

Unue, mi ŝatus saluti ĉiujn, kiuj kunhavas niajn idealojn kaj ni forte instigas ilin daŭrigi la batalon por racieco kaj libereco de konscio, alivorte por sekularismo kaj libera penso.

Ni vivas en malfacila socia kaj politika momento kun serioza ekonomia krizo kaj serioza morala krizo.

Sur la ekonomia nivelo, ni ĉiuj vidas la proliferadon de spekulistoj kaj falsaj liberaluloj kun tre specifaj interesoj por pliigi la avantaĝojn de minoritato en malutilo de la plimulto. En la sfero de ideoj, ni estas konfrontitaj kun spekulado kaj falsaj liberaluloj, same kiel religioj kaj tiel nomataj progresemuloj, kiuj finfine rekonas sian nekapablon alfronti la manipulantajn de la konscienco.

Ĉi tiu Kongreso estas do grava graveco por trafi la vojon al la reveno al la respublikanaj valoroj de la klerismo kaj la idealoj de la komenco de la lasta jarcento, laŭ regule ĝisdatigitaj en substanco kaj formo.

Hodiaŭ ni alfrontas profunde teknikan edukadon kaj mankon de la valoroj de libereco de konscio kaj raciismo, niaj prapatroj estus terure seniluziigitaj pro la fiasko de siaj idealoj kaj pro nia nekapablo, ne nur ripari la situacion, sed ankaŭ denunci ĝin.

Religioj, precipe kristanaj kaj islamaj, progresas en la batalo de ideoj; la kleruloj tremas antaŭ la vido de la kampanjo farita por akiri ke kreismo estu konsiderata scienco samnivele kiel evolucio. La provo elpensi aliancon de civilizacioj por sufoki la voĉojn de raciismo per intertraktado inter aŭ toritatismoj estas preparita samtempe kun alianco de religioj nomata "interreligia dialogo" por izoli kaj detrui ateismon, agnostikismon kaj nekredon, ke; tio estas raciismo kaj libereco de konscienco.

Ni volas konservi menson malfermitan al ĉiaj pensoformoj, kiu per progresema projekto pri la estonteco de la socio deziras antaŭ eniri kune kun aliaj, konservante la fakton, ke estas multe pli da aferoj, kiuj kunigas nin ol aferoj, kiuj estas. dividu nin.

Malgraŭ ĉi tiuj aliroj, kiuj certe estas kunhavataj de multaj ĉi tie, ni trovas, ke ni ankoraŭ estas tro poluitaj de du gravaj problemoj: individuismo kaj plibonigo. Ni estas dividitaj en internaciajn organizojn, kiuj pro siaj malsamaj genezoj kaj kreaĵoj procezoj ne trovis la vojon al unueco.

Ni kredas, ke estas en la laboro pli ol en la debato de ideoj, ke amikecoj kreiĝas, komplikoj intermiksiĝas, ni do proponas iniciati komunan laboron, sendepende de la organiza modelo en kiu ni troviĝas, per kundivido de laborceloj. Nia ĉeesto kaj nia influo en la socio igos nin antaŭ enigi interŝanĝon de ideoj, interŝanĝon de sociaj celoj, anstataŭ igante feliĉon por ekonomia sukceso.

Por antaŭ enigi ĉi tiujn celojn, ni proponas, ekzemple, verki komparan studon de nacia kaj internacia puna juro rilata al libereco de konscio, la defendo kaj aplikado de ĝi, en landoj kie ni havas partnerojn kaj en tiuj kie, pro malsamaj kialoj, ĉefe subpremo, ni ne havas unu. La diversaj internaciaj instancoj (EU, UN, ktp.) devus financi kaj kampan laboron kaj publikigon en pluraj lingvoj.

Tiu ĉi komparo estu ilustrita per klasikaj tekstoj, la klerismo kaj liberpensuloj de ĉiuj tempoj.

Akceptebla limdato por plenumi ĉi tiun laboron estu fiksita je unu jaro, ekde interkonsento financado, kun la kompreno ke la plej multaj kontribuoj devas esti sindonemaj kaj gviditaj de volontuloj. Ene de malpli ol du monatoj, estos necese proponi projektestron kaj kunlaborantojn, kun juraj konoj, bazoj de sociaj sciencoj kaj penso.

Se ĉi tiu eksperimento, aŭ iu ajn alia adoptita en ĉi tiu konferenco, estos efektivigita, tiam ni povos proponi pli ambiciajn projektojn poste.

Sincere

Nina Sankari - Pollando

Karaj Liberpensantaj Amikoj,

Mi estas honorita kaj feliĉa esti hodiaŭ en Oslo inter la fondintoj de la Internacia Asocio de Libera Penso. Mian mandaton konfidis al mi pluraj polaj organizaĵoj, inkluzive de Pola

Asocio de Raciistoj, Asocio de Liberpensuloj de K. Lyszczyński kaj Pola Asocio de Ateistoj, kiuj ĉiuj unuanime aprobis la projekton de Manifesto de Libereco de Konscienco. Tio estas tre kuraĝiga signo, kiu pruvas, ke la ideoj entenataj en la Manifesto estas potencaj kaj kapablaj kunigi ĉirkaŭ ili ĝis nun en mia lando disigitan kaj malkuniĝintan movadon. Ili povis ankaŭ kunigi liberpensulojn el pluraj landoj tra la mondo en ĉi tiu ĉambro. Estis jam tempo antaŭ la senprecedenca ofensivo de religiaj fundamentismoj ĉiuspecaj.

Inter tiuj ideoj, kiuj kunigas nin, unu estas centra kaj ĝuste per ĝi komenciĝas la Manifesto: La homaro naskiĝis libera.

La rajto pensi libere, libereco de konscienco estas la unua kondiĉo de ĉiuj aliaj liberecoj, de ĉiuj aliaj homaj rajtoj, eĉ la plej fundamentaj. Homo povas suferi de malsato kaj ankoraŭ resti homo. Homo sen konscienco fariĝas besto. La libereco de konscio antaŭ supozas la liberan ekzamenon de ĉiu ideo, la kritikan pensadon al la tuta establita vero, la malakcepton de ĉia dogmo, komencante de la religia dogmo, kiu nutras la obskurantismon kaj la fanatikecon.

Oni povus pensi, ke la Klerismo kaj la jarcentoj, kiuj sekvis ĝin kun la grandegaj sukcesoj de la scienco, disbatus la fifaman kaj ĝajn religiajn militojn, ĝian malamon al progreso kaj libereco. Sed bedaŭrinde ni vidas! ke en la 21-a jarcento la sono de sonorilturoj kaj la kantoj de muecinoj aŭ kantoj de rigas siajn klopodojn por sufoki la voĉon de libera konscienco. Fakte, ili nur akompanas multe pli diskretan bruon: la flustradon de bankbiletoj. Ĉar, kontraŭe al deklaroj, estas la interesoj de la riĉuloj, kiujn religiaj institucioj reprezentis dum jarcentoj. Hodiaŭ, ĝi ne estas malsama. Ne estas hazardo, ke sub la regado de novliberala dogmo, konservativaj politikaj fortoj alianciĝas kun la eklezioj por protekti la interesojn de la kapitalo. Se la homaro volas daŭrigi sian vojon al libereco, ĝi devas alfronti la sanktan tripartan aliancon de la trono, la altaro kaj la monujo.

La naturo kreis nek titolojn, nek religiojn, nek Ekleziojn, nek cenzurojn, nek posedaĵojn. Dioj, Preĝejoj,

superstiĉoj, dogmoj estas homaj kreaĵoj kaj nenio alia. Kion la Homaro faris, ĝi povas malfari.

Mi reprezentas ĉi tie ankaŭ feministojn, almenaŭ tiun parton de ĉi tiu movado, kiu malkaŝe kaj firme denuncas la subpremon kaj diskriminacion de virinoj fare de religioj.

Mizoginaj kaj patriarkaj religioj senigas virinojn de siaj fundamentaj liberecoj, inkluzive de la rajto de virino libere disponi de sia propra korpo, aŭ nur doni al virinoj la statuson de duonhomo. Ĉi tio estas nek la loko nek la tempo por prezenti la ankoraŭ nefinitan lukton de virinoj por ilia libereco, ilia emancipiĝo kaj ilia statuso egala al tiu de viroj.

Sed ankoraŭ estus tre utile memori, ke virinoj ofte amase partoprenis liberigajn movadojn nur por vidi sin resenditaj malantaŭ la forno; ni povus nomi ĉi tie kaj la Francan Revolucion kaj multajn aliajn revoluciojn kaj movadojn, ekzemple en Alĝerio, Irano aŭ Pollando. Sen certigi la liberecon de duono de la homaro, ni ne povus pensi pri libera homaro. Mi do dirus, ke la homaro – viroj kaj virinoj – naskiĝis libera.

Mi venas el Pollando, la nediskutebla gvidanto en la kampo de klerikalizado de la vivo, kiu en 20 jaroj sukcesis interŝanĝi tatan ateismon kontraŭ konfesa ŝtato. Pollando krucumita hodiaŭ, de la parlamenta kruco ĝis la kruco en la staltrogo, kun la malpermeso de aborto, la ofendo de atakado de religiaj sentoj, katekismo en la lernejo kaj la Eklezio estante la plej granda bienposedanto - tio pruvas, ke ateismo kaj eĉ malpli libera penso ne povas esti. trudita de politika forto. La sola forto, kiu povas fari tion, estas tiu de Racio.

Libereco de konscienco, kiel ĉiu libereco, povas esti asertata surstrate sed ĝi naskiĝas en la kapo. Estas en la menso de homoj ke Racio povas venki nescion, ke scienco povas venki obskurantismen, ke libera esploro povas venki dogmon. Estas en la menso ke ni devas gajni la batalon por libereco de konscienco kiel ĉefa kondiĉo por homa emancipiĝo.

Ĝam pli da konscio, pli da lumo!

Valentin Abgottspon - Svislando

Engaĝiĝo al sekularismo kaj kontraŭ la ĉeesto de krucifikso en publika lernejo kondukas al maldungo de instruisto en Kantono Valezo (Svislando)

En Svislando ekzistas decido de la Federacia Kortumo prenita en 1990 laŭ kiu krucifikso en publika lernejo malobservas la devon de religia neŭtraleco kaj tial devas esti forigita plej malfrue kiam iu petas tion. Svislando estas organizita en tre federalisma maniero kaj tial estas grandaj diferencoj en la maniero kiel la rilatoj inter Eklezio kaj Ŝtato estas enkorpigataj en la malsamaj kantonoj.

Fine de 2009, mi forigis la krucifikson el mia klasĉambro; ĝi sidis super la nigra tabulo kaj mi do mem establis la religian neŭtralecon de ĉi tiu publika spaco. Komence de majo 2010 fondiĝis la Valeza sekcio de Liberpensuloj, mi fariĝis la prezidanto kaj mi publike kuraĝigis la disigiĝon de Eklezio kaj Ŝtato, precipe en publikaj lernejoj. Mi rekomendis skeptikan kaj sciencan vidon de la mondo, promociis humanismajn valorojn kaj postulis travideblecon en la sistemo de ekleziaj impostoj ktp. (La sistemo de financado de preĝejoj en Kantono Valezo estas fakte ege skandala).

La 11-an de aŭgusto 2010 okazis renkontiĝo kun la Edukministerio. Mi levis demandojn pri religia instruado kaj preĝo dum lernejoj horoj, religia servo/kultado, la ĉeesto de la krucifikso, la situacio de instruistoj kaj nelernantoj.

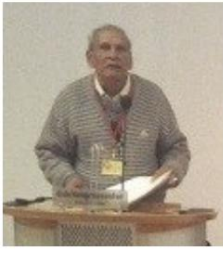
Katolikoj aŭ nekredantoj, ktp. La leĝo pri publika edukado preskribas, ke publikaj lernejoj devas prepari siajn lernantojn por sia "... tasko kiel homaj personoj kaj kristanoj.", tial – strikte parolante – ankaŭ la infanoj de gepatroj de alia religio aŭ de neniu kredo estas pretaj. por ilia tasko kiel kristanoj. Ĉi tiu trairejo kaj la praktikoj en multaj publikaj lernejoj en Valezo klare malobservas la Svisan Federacian Konstitucion kaj ankaŭ universalajn homajn rajtojn. Loka politikisto de kristana partio, kiu volis persone kaj politike profiti de tiu ĉi manovro, tiam publikigis tiun ĉi polemikon, kaj la demandojn kiuj estis faritaj. Poste oni petis min pendigi la krucifikson en mia klasĉambro. Fakte, mi rifuzis plenumi ĉi tiun agon. Dufoje la krucifikso estis pendigita dum la nokto kontraŭ mia bone esprimita deziro. Mi tiam elprenis ĝin dufoje antaŭ ol la klaso komenciĝis kaj metis ĝin en ŝ rankon. La 8-an de oktobro 2010, la lerneja estraro tuj eksigis min efektive. La aŭtoritatoj uzas ekskuzojn kiel "detruis la interrilaton de konfido", kvankam mi havas bonegajn laboratestojn kaj ĉiam plenumis mian laboron kiel instruisto ekzemple.

La ŝtata Konsilio (la kantona ekzekutivo) ankoraŭ ne – post preskaŭ tuta jaro! – decidis ĉu la maldungo estas maljusta. Leĝa opinio pri la afero tamen klare pruvas, ke la maldungo estis nepravigebla, ke mi plenumis mian laŭ leĝan devon al mia dunganto kaj ke la situacio ĉe Stalden School devas ŝanĝiĝi. Estas skandale, ke la aŭtoritatoj provis kaj ankoraŭ klopodas fari ekzemplon de li; ni devas kondamni la fakton, ke starantaj civitanoj, kiuj faras kritikajn demandojn kaj kiuj laboras por siaj rajtoj, estas minacataj de socia kaj financa morto. Mi konsideras ĉi tiun aferon kiel unu el la plej gravaj malestimoj kontraŭ sekularaj principoj en la lastatempa svisa historio.

Voĉdonu por la Kuraĝa Premio: <http://www.beobachter.ch/?id=727>

Subtena alvoko por proceso : <http://www.librepensee.ch/fr/2011/06/appel-de-soutien-pour-le-cas-de-litige/>

Leĝa avizo: <http://wallis.frei-denken.ch/?p=1641>

"Ateismo en la 21-a jarcento"

Prezento de D-ro Vijayam, Ph.D., Plenuma Direktoro, ATHEIST CENTRE, Barato

---

Ni renkontiĝas en Oslo je tiu ĉi historia okazo de la Monda Humanisma Kongreso kaj la Internacia Kongreso de la Fundamento de Libera Penso.

La 21-a jarcento estas la jarcento de ateismo, Libera Penso, humanismo, raciismo, sekularismo kaj skeptiko. La tuta mondo moviĝas al postreligia socio.

Ni iris longan vojon. Malgraŭ la furioza opozicio kaj malica propagando de la religio, memservaj projektoj kaj persekutado de ateistoj, ateismo estas ĉi tie por resti. Ne ekzistas forto sur la tero, kiu povas haltigi la marŝon de ateismo. La evoluo de scienco, scienca aliro kaj racia pensado malfermis la okulojn de homoj en diversaj partoj de la mondo. La krepusko de demokratio en malsamaj kontinentoj de la mondo, la emfazo de homaj rajtoj, socia justeco kaj la soifo je libereco,

de egaleco kaj justeco kaŭzis grandegan ŝanĝon en la mondo. Demokratio ne nur alportis "unu homon, unu voĉdonon", sed ĝi ankaŭ igis homojn pensi, ke ankaŭ devus ekzisti "unu homo, unu valoro". La sensacia evoluo de scienco kaj teknologio rompita la barojn de distanco. Li ankaŭ liberigis homojn de mensaj baroj kaj establis la komunikilojn. De nun, ĝi estas "unu mondo, unu homaro".

La komunikaj revolucioj, la komputila revolucio, la interreto, la tutmonda reto alportis grandegan revolucion en la mensoj de homoj. La distancoj malaperis. La monopolo de religio kaj registaraj pensokontroloj perdis sian kapablon malhelpi la pensadon de homoj. Ĝi kondukas al granda mensa liberigo. Ĝi estas psikologia revolucio, kiu nun balaas la tutan mondon.

Homoj komencis senti sin liberaj, kaj liberiĝis de ĉiaj kontroloj. Ili eble ankoraŭ estas ekonomie malriĉaj, senlaboruloj, sed ili pensas kaj havas sufiĉe da kuraĝo por agi laŭ sia deziro. Ili sentas, ke ili estas la mastroj de sia estonteco. Ili povas esti

socie postiĝinta. Ili povas havi multajn aliajn limigojn pro jarcentoj da degenero kaj pensokontrolo. Religioj igis homojn opinii ke ili estas malsuperaj kaj Dio estas supera kaj reprezentas ĉion...

Sed la fakto estas, ke la mondo estas libera - libera pensi, libera agi.

Kun la sekvo, ke Dio kaj religio ne plu havas sian kialon por esti. Ateismo alportas grandan socian ŝanĝon. Ĝi estas silenta revolucio kun profundaj sekvoj.

Ni salutas la ateismajn heroojn de la pasinteco, kiuj suferis persekuton en diversaj partoj de la mondo. "Mi povas vidi plu, ĉar mi staris sur la ŝultroj de gigantoj" diris Neŭtono. Jes, estas la vero.

De nun, Ateismo estas tutmonda revolucio.

Ateistoj en diversaj partoj de la mondo estas ankoraŭ konataj sub malsamaj nomoj: ateistoj, liberpensuloj, humanistoj, raciistoj, sekularistoj, skeptikuloj. Ili estas konataj sub malsamaj nomoj pro sociaj, politikaj, kulturaj kaj psikologiaj kialoj. Sed unu afero estas klara, tio estas, ke ili ĉiuj estas nereligiaj fluoj kaj havas multajn komunajn aferojn. Diverseco estas la leĝo de la naturo. Estas unueco en diverseco. Homoj povas uzi kian ajn nomon ili volas. Sed ili ĉiuj konsentas pri la fundamentoj de nereligio.

Do la 21-a jarcento estas fundamente malsama al la pasinteco. Jen la jarcento de ordinaraj homoj. Ili estas pretaj agi. Ateismo, humanismo, liberpensado, raciismo, sekularismo kaj skeptiko ne plu estas nuraj filozofiaj diskutoj. Ili kondukas al vivmaniero. Tiu ĉi ateisma vivmaniero estas fundamente diferenca de la religia vivmaniero. Ateismo kaj ĉiuj nereligiaj fluoj ne plu estas paralelaj al religio, ateismo estas alternativo al la religia vivmaniero. Ateismo estas vivstila elekto. Homoj povas fari kaj malfari registarajn sistemojn, sociajn rilatojn, kulturajn ankorojn kaj trarompajn barojn.

psikologia. Ili estas liberaj malakcepti malnovajn kutimojn kaj tradiciojn. La nova jarcento postulas novajn ideojn kaj novajn instituciojn. Homoj ne bezonas la subtenon de imaga dio aŭ institucioj konstruitaj ĉirkaŭ malvero por eternigi la sklavecon de la homoj.

La moralo estas socia neceso. Ĝi havas nenion komunan kun kredo je Dio aŭ religio. Vera moralo aperas kiam homoj fariĝas ateistoj kaj nereliguloj.

En la 21-a jarcento, la tuta homaro moviĝas de la dio-centrita imaga universo al hom-centrita universo. Venis la tempo por rekonstrui ĉiujn instituciojn kaj organizojn surbaze de vero kaj realo. Rekonstruu ĉiujn instituciojn sur la principoj kaj praktikoj de realeco, socia alproksimiĝo kaj evoluo de la personeco de la individuo. Kion ni bezonas estas scienca kolero. Viroj naskiĝas liberaj, ili naskiĝas

egala. De tiam ili devas vivi egale. Libereco, egaleco, frateco kaj justeco konsistigas la markostampon de ateismo. Ni bezonas ateisman reinterpreton de la historio.

Kion ni povas fari por plifortigi ateismon?

- Estu kuraĝa kaj deklaru sin ateisto - Batalu por ke edukado estu laika - Verki kaj publikigi ateisman literaturon - Establi ateismajn edukajn instituciojn - Batali superstiĉojn kaj blindajn kredojn kaj malkaŝi i miraklojn - Antaŭ enigi ateismon en amaskomunikiloj por ĝin eĉ pli disvastigi - Sekulara socia servo helpi malriĉulojn kaj senhavulojn - Estu integra parto de la socio kaj batalu por neperforta socia ŝanĝo.

- "Pensu tutmonde kaj agu loke"
- Antaŭ enigi sciencon koleron en la socio
- Praktiku ateismon en ĉiutaga vivo - Disvolu programojn por popularigi ateismon inter ordinaraj homoj.
- Evoluigi tutmondan aliron por plifortigi ateismon tutmonde.
- Estu pionira, kreema kaj konstrua en penso kaj ago - Faru komunan aferon kun homoj, kiuj pensas kiel ni - Disvolu ateismajn familiojn.

- Ateismo per ago. Donu sekularajn nomojn al infanoj - Observu sekularajn feriojn - Donaci vaste al la ateisma movado - Disvolu ateismajn monokolektajn organizaĵojn - naciajn kaj internaciajn.
- Disvastigu la mesaĝon de ateismo vaste - Antaŭ enigu ateismon per la artoj, kantoj, danco, teatro, muziko, skulptaĵo kaj literaturo.

- La kulturo estas laika. Ĝi ne estas la monopolo de iu religio.
- Scienco kaj la scienca aliro devas iri man en mano.

Superrigardo pri tio, kion faras la Ateisto-Centro en Hindio por antaŭ enigi ateismon kiel pozitivan vivmanieron

La Ateisto-Centro estis fondita fare de Gora (1902-1975) kaj Saraswathi Gora (1912-2006) en 1940. Ekde tiam, la Centro estas ĉe la avangardo de antaŭ enigado de ateismo por socia progreso.

La Ateisto-Centro batalas por post-religia socio.

La Ateisto-Centro pledas ateismon kiel pozitivan vivmanieron.

La mondvojaĝo de Gora en 1970 kaj 1974 por la kialo de ateismo.

Ok World Atheist Conferencoj organizitaj fare de la Ateisto-Centro en Hindio en 1972, 1980, 1983, 1996, 2005, 2007, 2009, kaj 2011. La Centro ankaŭ organizis aliajn internaciajn konferencojn.

Partoprenantoj inkludas ateistojn, humanistojn, liberpensulojn, raciistojn, sekularistojn, skeptikulojn kaj ĉampionojn de socia ŝanĝo de ĉirkaŭ la mondo.

Laika socia servo.

Ekspozicioj pri scienco kaj medio.

Krizhelpo kaj rekonstrua centro por naturaj katastrofoj.

Medicinaj kaj sociaj agadoj Centro de

konsilado kaj reintegrigo por viktimoj de aids/HIV kaj iliaj infanoj, stratinfanoj, virinoj travivantaj sociajn problemojn.

Integritaj kamparaj disvolvaj agadoj.

Sekso kaj saneduko.

La batalo kontraŭ superstiĉoj kiel la malbona okulo, sorĉado kaj aliaj blindaj kredoj La evoluo de la filozofio de pozitiva ateismo.

Ateismaj kulturaj programoj: danco, teatro, kantoj, pentrado kaj aliaj...

Komuna kaŭzo kun aliaj.

La politikaj, sociaj, ekonomiaj kaj psikologiaj aspektoj de ateismo.

Centoj da geedzeco rompante la barojn de netuŝebleco, kasto kaj religio.

Publikaj oĵoj de ateistlibroj kaj ĵurnaloj ekde 1940 en anglaj kaj hindaj lingvoj.

Venonta malfermo de internacia ateisma esplorcentro.

Kiel Gora diris: "La disvastiĝo de la ateisma aliro estas la espero de la homaro deturni sin de milito al paco, de sklaveco al libereco, de superstiĉo al la sento de realeco, de konflikto al kunlaboro.

Por pliaj detaloj:

ATEISTA CENTRO,
Benz Circle, Vijayawada 520010,

Andra-Pradeŝo, HINDO

TTT-ejo: www.atheistcentre.in; atheistcentre@yahoo.com; positiveatheist@gmail.com

Telefono: +91 866 2472330

Ulrike Tietze

Bund gegen Anpassung (Unio kontraŭ konformismo), Germanio.

Sinjorinoj kaj sinjoroj, karaj amikoj,

La Papo estas tute malsimpatia ulo. Almenaŭ malsimpatia al ĉiuj, kiuj mem havas simpatian por libereco, racio kaj toleremo, eĉ se ili ne estas multaj ekde Hitler kaj poste la mondregado de Usono.

Ĝia potenco baziĝas sur endoktrinigo kaj perforto, kiuj prefere estas ekzercitaj sur homoj kiuj trovas sin en vundeblaj situacioj, precipe ĉe infanoj sed ankaŭ sur plenkreskuloj, precipe en kazoj kie ili estas alfrontitaj kun malsano, morto aŭ ajna alia formo de mizero. Tio produktas individuojn kiuj suferas de baza "neŭ rotiko", individuoj kiuj estas malfortigitaj kiam temas pri pensi logike aŭ defendi siajn proprajn interesojn. Sekve, la Eklezio batalas, kiel ĉiu alia religio, kiu akiras potencon, ĉian kontraŭ an modelon, ĉu ĝi estas modelo de konkurenco bazita sur religio aŭ sur racio. Religio kontraŭ batalas ilin ĉar ĉiu konkuranto povas larĝigi la marĝenon de kritiko de religiaj dogmoj, ĉu ĝi estas individua aŭ super-individa kritiko.

Sed por ekzerci sian potencon la Papo bezonas monon.

La plej lastatempa ekzemplo, kiom ajn malgranda, de ĝia ribela influo, kiun ni povus observi, estas ĝia enmiksiĝo en la leĝaron pri antaŭ implanta diagnozo (PGD). Rezervita komence por tre specialaj kazoj, la papo eĉ provis malhelpi ĝian jam limigitan aplikadon. Per "difino evitado" - aglomerado de kelkaj ĉeloj ne povas esti persono nek embrio neniel imagebla kiel homo - li klopodas enkonduki ĉi tie sian modernan version de la konata slogano de "ĉiu spermato aŭ ĉiu ovo" estas sankta." Fakte, PGD povas servi kiel modelo, kiom ajn limigita, de memdeterminado anstataŭ esti determinita de aliaj, tio estas, de la libervole akceptitaj difektoj de nia naturo.

Sed denove: por atingi sian celon, la papo bezonas monon. Mono por pagi por la plifortigo de la multnombraj voĉoj de ĝiaj oficistoj kaj ĝiaj kamuflitaj propetantoj ĉeestantaj en ĉiu ĉiutaga gazeto, en ĉiu elsendostacio. Tial ni devas ĉesigi tiun ĉi monfluan garantiitan de la Ŝtato.

Kvankam oni lin toleru, kiel ĉiu alia, kiam li esprimas siajn absurdajn opiniojn, kiom ajn absurdaj kaj ridindaj ili ŝajnas al ni, li ne rajtu sonorigi siajn modernajn sonorilojn koste de nia bankkonto! Li povas prediki favore al malsanoj, inkluzive de genetikaj malsanoj, anstataŭ diagnozaj rimedoj kaj foresto de misformoj, sed li devas prediki memstare, kiel ĉiu alia civila asocio, kaj li ne devas disvastigi ĝiajn malhomajn celojn per ŝtataj kaj defraŭditaj mono.

Per la kazo de d-ro Nittmann, ni eksciis unuafoje, ke en Germanujo oni ŝtelas miliardojn da eŭroj de ne-anoj de la Eklezio en la okazo, ke ili troviĝus senlaboruloj. Surbaze de Hitlera Konkordato - ankoraŭ hodiaŭ valida - kaj per kontraŭkonstitucia imposto subtrahita rekte el senlaboreca subvencio, la Germana Eklezia Ŝtato rabis 900 eŭrojn el la sola kazo de d-ro Nittmann kaj miliardojn da eŭroj inter senlaboruloj ne-membroj de la Eklezio. dum tridek jaroj. Ĉu senlabora nemembro de la Eklezio en Germanujo estis tiel, kaj malgraŭ sia deklarita nealiĝo, devigita pagi devigan imposton por la profito de organizo al kiu li ne apartenis kaj kiun li ne volis subteni. Danke al via persista subteno al nia kampanjo, tiu kontraŭkonstitucia ŝtata de ateistoj en Germanio estis ĉesigita en 2005. Tiel por la unua fojo en tridek jaroj, tiu kontraŭkonstitucia depreno de eklezia imposto bazita sur la Konkordato de Hitler ne plu estas aplikata al ne-anoj de la Eklezio en Germanujo!

Dum ĉi tiu restarigo de la germana konstitucio estis atingita, kompenso por la prirabitaj viktimoj ankoraŭ mankas. La plendo prezentita de D-ro Nittmann antaŭ la Eŭropa Kortumo pri Homaj Rajtoj estis malakceptita, post tri jaroj de kompleta neagado de ĉi tiu Kortumo, sen iu dece farita kaj rezonita juĝa decido. Anstataŭ fari juĝon, la kompetenta ĉambro, influita de Germanujo, simple deklaris, en a

letero de kelkaj linioj, de ne povi rekoni la plej etan indikon pri malobservo de la Eŭropa Konvencio pri Homaj Rajtoj, kaj tio malgraŭ pluraj naciaj juraj proceduroj kaj decidoj rekonantaj la kontraŭkonstitucion naturon de ĉi tiu imposta rabado kaj malgraŭ miloj da plendoj prezentitaj en tribunalo. Tiel fidele al la devizo ke malobservo de la leĝo ne povas ekzisti ĉar ĝi ne devas ekzisti, la malakcepto de la agado por kompenso fare de la Eŭropa Kortumo reflektas la malkreskon de la jurŝtato same kiel la perdon de suvereneco de la Membro-Ŝtatoj lastatempe. subigita al la diktaturo de la Eŭropa Unio subigita al la Papo. Konstitucioj, rajtoj kaj eŭropaj konvencioj estos respektataj nur se ili estas kontrolataj de atentema kaj vigla publiko. Por tio, la kontinuaj protestoj ne estis sufiĉe fortaj.

Tamen la kazo de D-ro Nittmann povas servi kiel modelo de tio, kion ni povas atingi, se ni unuiĝas kaj agas kune senĉese. Ĝi povas servi kiel modelo de tio, kion ni povas atingi, se ni plifortigas niajn komunajn agadojn.

Se ni volas malfortigi la Papon, nia komuna celo devas esti fortranĉi lin de lia konstante donita monfluo.

Ni ne estu ĵaluza pri ĉi tiu mono donita kaj ni ne provu imiti alian organizon, kiu sendube povas esti konsiderata sukcesa. Ni devas sekvi la devizon "Premu la fifaman" kaj ni ne devas "Envii la fifaman", kaj por tio ni devas labori per ĉiuj fortoj por fortranĉi lin de lia pli ol sufiĉa mono. Se ni alprenas la principon, ke neniu religia asocio ricevu aŭ publikan monon aŭ aliajn ŝtatajn subvenciojn, ni devas ankaŭ aserti, ke tiu principo validas ankaŭ por iu ajn alia filozofia organizo, inkluzive de ateisto. Do, en la malofta okazo, ke mono estas ofertita al ni el publikaj fontoj, ni devus preni ĝin, sed nur por rekomendi la principon ke neniu filozofia asocio, ĉu religia aŭ ne, ricevas publikan monon. .

Se ni volas forigi la papon de lia komandejo, ni eĉ ne devas krei novan sekularan modelon. La institucia sekularismo de Francio – laŭ ĉio, kion mi lernis de niaj francaj amikoj, hodiaŭ tiom ofte ĉirkaŭ ita de la nerespekto de ĝiaj juraj reguloj, nerespekto komencante de la publika financado de privata religia lernejo kaj irante ĝis nun. malpermesi la burkon en publika "spaco" - devas simple esti restarigita kaj respektata en ĉiuj ĉi tiuj aspektoj. Eĉ pli perfekta modelo, kiu reflektas la superecon de racio anstataŭ religio, ne estas necesa.

Ni devas ankaŭ sindeteni de ajna speco de bigoteco. Sektismo ĉiam kaj en ĉiu situacio signifas kapitulacion laŭ la modelo: se du batalas, la tria profitas.

La lukto por venki estas ĉiam ekvivalenta al la kolektiĝo de ĉiuj fortoj en la esencaj punktoj, aŭ por diri tion kun Lenin: „Ni devas defendi la sektojn kontraŭ la carismo. »

Do ni devas defendi ilin en la okazo, ke ili estas atakitaj de la plejmultaj Eklezioj - de la Atestantoj de Jehovo ĝis Scientologoj, sed tio validas ankaŭ por la Ahmadis aŭ eble en la proksima estonteco al la Siria Alaŭitoj kontraŭ la Papo aŭ kontraŭ la Sunaismo instalita.

laŭ la talibana modelo.

Do nia devizo devas esti: Neniu mono por la Papo kaj neniu privilegio por iu plimulta Eklezio, kaj antaŭ ĉio ni ne devas provizi al la Papo ian kialon por ridi pri ni!

Ni sekigu la religian fundon! Ni finance drenu la religian marĉon!

Dankon pro via atento.

Ateismo en la mondo en la 21-a jarcento:

Defio kaj promeso

Kontribuo de Bobbie KIRKHART (Usono)

Lastatempe, amiko demandis min, ĉu mi pensas, ke religio iam povus malaperi antaŭ la progresado de la scienca progreso. Mi respondis al li per la enigmo de la blato transiranta ĉambron.

Vi verŝajne aŭdis ĝin antaŭe: la ĉambro estas 6 metrojn larĝa. En la unua horo, la blato vojaĝas duonvoje, 3 metrojn, sed ĝi laciĝas, en la dua horo ĝi nur transiras 1 metron 50, aŭ duonon de la antaŭa distanco. Kaj tiel plu, ĉiuhore li kovras duonon de la antaŭa plenumita distanco. Kiam li povos transiri la ĉambron?

La tradicia respondo al la enigmo estas: neniam, ĉar duono ne povas esti tutaĵo. Kompreneble, nia hipotezo blato havas neniujn konatajn dimensiojn, dum realaj blatoj havas longecon, kio permesas al ili eventuale transiri la ĉambron, kaj tamen ili iras malrapide, do la reala monda respondo estas, ke ni ne povas solvi la enigmon sen pliaj informoj, sed se la blato daŭre moviĝos, ĝi transiros la ĉambron, kaj ju pli granda ĝi estas, des pli frue ĝi alvenos.

Tamen, mi ne certas, ke ĉi tio estas la respondo en la reala mondo. Mi loĝas en lando, kie ni liberpensuloj estas ofte konsiderataj fibestoj, kaj mi dolore konscias, ke blatoj kutime vojaĝas nokte ĉar se ili ne atingos kien ili iras antaŭ tagiĝo, ili verŝajne estos tretitaj. Rigardante la hodiaŭan mondon, estas tempo rapidi.

Evidente, en Usono ni kutimas, ke ĉi tiuj teokratiaj fundamentistoj atakas niajn rajtojn, sed ŝajnas, ke Eŭropo ne plu povas esti sekura. Niaj amikoj en Anglujo batalas kontraŭ la "libervola" ŝario-leĝo, kiu baziĝas sur la premo, ke virino, kiu ne rajtis lerni la lingvon de la lando, en kiu ŝi loĝas, povas fari informitan elekton. En la ŝtato Hesio, Germanio, instruistoj en kelkaj lernejoj instruis Kreadon en biologiaj klasoj; la ŝtata Sekcio de Eduko vidis neniun malobservon de la instruplano. Temas pri izolitaj ekzemploj sed - laŭ la usona sperto - se ni ne respondas al ili efike, ili ne restos izolitaj.

Mi kreskis en religia familio en Oklahomo, portante ĝin sur la ledo de la usona "Biblia Zono", tiutempe homoj, kiuj laŭ vorte prenis la rakontojn pri Genezo kaj Kreado, estis rigardataj kiel reakciuloj aŭ fanatikuloj.

Hodiaŭ, ĉi tiu kredo estas la domina vido. Evidente, la evoluinta mondo havas ĝin relative facila.

Afriko estas aparte infestita de la ĝenoj de religio, precipe kristanismo kiun eŭropaj nacioj trudis. La malmultaj kuraĝaj liberpensuloj estas engaĝitaj en terura batalo kontraŭ tiuj kiuj kondamnas infanojn kiel sorĉistinojn kaj etikedas samseksemon kapitalkrimo. Apenaŭ 3% de sudafrikanoj estas ateistoj aŭ agnostikuloj kaj neniu alia regiono sur la kontinento havas pli ol 1%.

(Mi devus diri ĉi tie, ke ĉiuj ĉi tiuj socidemografiaj trajtoj venas de la Asocio de Religiaj Datumaj Arkivoj kaj kunportas la nekonskvencojn kaj aliajn problemojn, kiujn oni atendas en la kampo de kredoj, subtaksado kaj supertakso, kun certeco pli fortaj por la unua. Eĉ tiel, Mi trovis nenion en internacia skalo kiu estas pli preciza kaj kompleta.)

Suda kaj Centra Ameriko faras iom pli bone ol Afriko, ĉirkaŭ 3%, kvankam Karibio estas iom pli hela ĉe 8%. (Ekzistas kuraĝiga escepto en Urugvajo, kie triono de la loĝantaro identiĝas kiel ateisto aŭ agnostikulo. La lando estas demografie tre simila al najbara Argentino, krom en la areo de kredo. La nura klarigo, kiun mi povas trovi, estas, ke Urugvajo, male al ĝiaj najbaroj, estas konata pro havi kelkajn el la plej progresemaj politikaj kaj sociaj leĝoj en la mondo.)

En Azio, krom la Malproksima Oriento, ĉiuj regionoj de la kontinento donas malpli ol 5% al liberpensuloj. La Malproksima Oriento, dominata de Ĥinio, anoncas 36% kaj Ĥinio, la plej ateisma ŝtato en la mondo, registras nur 39% en ĉi tiu enketo.

Orienta Eŭropo, kie ateismo estis kuraĝigita ĝis la lastaj dudek jaroj, havas nur 9% ateistoj kaj agnostikuloj, sed Okcidenta Eŭropo atingas 20%.

Ĉu ĉi verŝajne pentras pli malgajan bildon ol la realo. Kiel jam rimarkite, multaj el ĉi tiuj statistikoj subtaksas la nombron da ateistoj kaj estas aliaj gravaj faktoj por konsideri pri la nombro. Tiuj enketoj temas pri etikadoj, ne kredoj, kaj en la plej multaj landoj la esprimoj ateisto kaj agnostikulo havas negativajn implicojn. Tipe, kredaj enketoj rivelas pli da nekredantoj ol identecenketoj faras kaj se ni inkluzivas deistojn, homojn kiuj diras, ke ili kredas je Dio, kiu ne malhelpas ĉi tiun mondon, niaj rangoj ŝanĝiĝas.

Se nia celo estas laika ŝtato kaj, por la plimulto de ni, tio estas la ĉefa celo, eble la plej signifa indikilo estas la graveco kiun homoj donas al religio.

Japanio, ekzemple, havas relative malaltan indicon de ateistoj kaj agnostikuloj je 10%, sed ĝi estas konsiderata ege sekulara ŝtato. Tio plej verŝajne ŝanĝiĝas parte al la domina religio de Zen-budhismo, kiu estas teknike ateisma, tio signifas sen Dio, sed estas religio kun magia pensado. Verŝajne la plej grava statistiko estas, ke japanoj trovas religion ege negrava, kun 41% diras ke ĝi estas "ne tre grava" en siaj vivoj kaj 38% diras "tute ne grava".

Mi devas ĉi tie hodiaŭ paroli pri tutmonda ateismo, ne pri laika ŝtato, pro du kialoj: unue, ĉi tiu estas la temo, kiu estis asignita al mi, kaj due, kie homoj sentas des malpli sekuraj, des pli ili turnas sin al religio kaj religio. moviĝas dekstren. Mi malmulte dubas, ke viaj problemoj hodiaŭ en Eŭropo tiom rilatas al tranĉoj al sociaj programoj kiel al islama enmigrado, kaj mi ne dubas, ke ĉi tiuj problemoj daŭros iom da tempo.

Efika komunumo de liberpensuloj mobilizitaj por respondi al ĉi tiu reago estas de esenca graveco, do mi antaŭe enigas ateismon per iu ajn komprenebla nomo: ĉu vi preferas uzi agnostikulon, brilan, humaniston, raciiston, skeptikulon aŭ "pastafarian", kio ajn. Subtilaj filozofiaj diferencoj estas gravaj nur por ni ene de nia movado. Sed mi nomos vin hipokritulo, se vi uzas tiujn terminojn por kaŝi la fakton, ke vi ne kredas je Dioj.

Mia mandato estis ne nur tutmonda ateismo, sed tutmonda ateismo en la 21-a jarcento kaj ĉi tie mi devas konvinki vin fari multe pli ol nur teni vian organizon preta respondi ĉe la unua signo de problemo. Ateistoj estas konataj pro siaj protestoj kaj ili estas necesaj kiam religio malhelpas komunan intereson kaj komunan prudenton. Protestoj gravas: ili atentigas pri afero, pri kiu aliaj eble ne konscias; ili altiras pli da homoj al ni en la movado; kaj estas nun pruvoj, ke ili donas al partoprenantoj, niajn membrojn, senton de bonfarto. Ĉu tio estas precipe vera, evidente, se ili estas ekstreme publike aktivaj, kiel ekzemple kun protestoj aŭ sidstrikaj. (Eble jen kial en la fruaj 1970-aj jaroj ni havis protestojn unu semajnon kaj amas la sekvan.

Vivu kaj lernu. Tiutempe mi pensis, ke ĝi estas mariĥuano.)

Tamen la protestoj kostas. Ili malmoligas la pozicion de la opozicio.

Por decidi kiam, kiel kaj kion protesti, ĉi tiu kosto ĉiam estu konsiderata.

Hodiaŭ ni havas multajn novajn ilojn por kontraŭ batali religian superstiĉon kaj bigotecon. La 21-a jarcento malfermiĝis kun intelekta eksplodo en nia movado. Richard Dawkins, Daniel Dennett, Sam Harris, Christopher Hitchens, Ayaan Hirsi Ali (kaj la listo povus daŭri) montris al ni, ke multaj homoj malsatas je informoj pri la reala mondo kaj kiel ĝi funkcias. Ni havas multajn malpli konatajn sciencistojn, kiuj donas al ni komprenojn pri la homa menso, kiujn ni neniam antaŭe havis.

Evoluo ne plu estas limigita al fosilioj. Evoluaj psikologoj instruis al ni, se ni atentis, ke religio estas natura, preskaŭ neevitebla produkto de niaj cerboj dum ili evoluas. Ĉi tio iom malŝveligas la varmaerbalonon, kiu estis la malhumila pretendo, kiun havis kelkaj el niaj kolegoj, kiam ili diskutis pri la "stulteco" de la religio.

Tiuj ĉi novaj sciencistoj ne karakterizas religion kiel favora aŭ eĉ sendanĝera - unu aŭ toro, J. Anderson Thomson, komparis nian guston por religio kun nia avido je "rapidmanĝo" - kaj ili ne aldonas multon en la maniero de strategio, sed ili donu al ni bonegan deirpunkton. Laŭ Pascal Boyer, fenomenoj, kiuj estis konsiderataj misteroj, fariĝis problemoj, ankoraŭ ne solvitaj, sed solveblaj.

Daniel Dennett helpis nin koncentriĝi pri tio, kio estas grava kaj ĝi ne estas la Dioj. Ili ne ekzistas. La demando estas kredo. Tamen, dum multaj homoj kredas je Dioj, eĉ pli da homoj kredas je kredo. Vi verŝajne konas ateistojn, kiuj kredas, ke kredo estas admirinda trajto. Boyer argumentus ke multaj religioj ne pli havas fidon al la ekzisto de dioj ol ni havas fidon al la ekzisto de fardoj. Li argumentas ke spiritoj estas, por la Fang-etno en Kamerunio ekzemple, simpla afero de observado. Estas certe pli rekta procezo de kredo en multaj paganaj religioj, sed ĉu aŭ ne ĝi implikas kredon, estas demando, kiun ni devas respondi la reston de la jarcento.

Mi iom pli vastigos du aliajn pensulojn, kies laboro vere havas ampleksajn implicojn por nia laboro, donante al ni ilojn, kiujn ni povas uzi nun. La fakto, ke ĉi tiu verko ekzistas, ne senkulpigas nin de daŭre studi la plej penigajn instruojn de evolua psikologio, kiujn mi estas konvinkita, en ĉi tiu jarcento, donos al ni la ŝlosilon por igi la religion senpova, sed de hodiaŭ ni havas multe da praktikaj informoj, kiujn ni ne uzas.

La libro Moral Politics de lingvisto George Lakoff aperis antaŭ ĉi tiu jarcento, en 1996, sed lia laboro ne ricevis gravan atenton ĝis la publikigo de lia pli mallonga kaj alirebla verko, Ne Pense pri elefanto en 2004. Ambaŭ fokusiĝas al usona politiko, sed estas pluraj koncernaj observoj rekte rilataj al nia afero. (Se vi volas legi Lakoff, vi prefere pritraktu Moralan Politikon, kiu estas abunda kaj foje pedanta, sed leginda.)

La laboro de Lakoff pri la lingva koncepto de enkadrigo estas eble la plej stimula. La kadro de vorto estas simila, sed pli komplika, al ĝia signifo. Tiuj modelvortoj ekzistas en mensaj skemoj, kiuj inkludas konceptojn kiujn la vorto implicus preter sia strikta difino. Por plej multaj homoj en Usono, kaj mi povus diri en multaj aliaj lokoj, la vorto ateisto konvenas en kadron de aroganteco, intelektismo, egoismo, malmoraleco kaj kolero. Lakoff deklaras ke kiam persono akiras informojn kiuj konfliktas kun la kadro, li aŭ ŝi verŝajne forĵetos la informojn kaj konservos la kadron, eĉ se la informoj povas esti ekstreme sekuraj.

Multaj homoj vidas tion kiel argumenton por eviti la vorton ateisto.

Ĉi tio estas legitima argumento, sed mia opinio, certe bazita nur sur anekdotaj pruvoj - sed sur multaj anekdotoj - estas ke la kadro ne estas la rezulto de la vorto ateisto, sed de la koncepto de nemalferma kredo kaj ŝanĝi la vorton volo nur metu novan

vorto en malnova kadro. Mi kredas, ke ni havas neniun elekton ol ŝi anĝi la kadron publike kaj fiere elirante kiel ateistoj, montrante nin humilaj, malavaraj, etikaj, afablaj kaj ni povas resti intelektaj. Kadroj povas ŝi anĝi. Mi memoras, kiam Anglio metis Rupert Murdoch en kadron kiu inkludis la adjektivon "potenca".

Du aliaj Lakoff-konceptoj havas por ni implicojn malpli dusencajn, kvankam ne nepre facile aplikeblajn. Unu estas ellaboro de la konata fakto, ke ju pli da homoj aŭ das deklaron, des pli bone ili memoras ĝin kaj des pli verŝajne ili kredos ĝin.

La praktiko de senfina ripetado en reklamado estas pruvo de tio. La laboro de Lakoff montris ke nei la aserton havas esence la saman efikon kiel ripetado.

Ĉar ni ofte vidas nin en terminoj de negacio, ni devus atenti ĉi tion. Ni povas kaj devas evoluigi pli pozitivajn mesaĝojn.

Ekzemple, kiam la Papo egalas naziismon kun ateismo, prefere ol nei ĉi tiun teruran akuzon, ni farus pli bone memori la multajn liberpensulojn, kiujn Hitler kaj liaj sbiroj murdis aŭ malliberigis. Ja estas grava ĉapitro de la Historio, kiu baldaŭ perdiĝos, kovrita de katolika propagando, se ĉi tiu ĉapitro de la Historio ne estas baldaŭ presita, en la sendondojn kaj en la ciberspaco. Ni ne bezonas dignigi la mensogon de Benoit per neado; ni devas simple rememori la historion de niaj martiroj. Evidente, farante tion, estas tute akcepteble menciigi la grandegan rolon de la Katolika Eklezio en la persekutado, kondiĉe ke ĝi ne ombrigas nian propran heroan historion. Tio estas tasko, kiun la eŭropaj ateistoj, kiuj havas aliron al ĉi tiu historio, devas senprokraste entrepreni.

Alia observo de Lakoff kiu estas utila, eble ne rekte en strategio, sed en diskuto kun religiaj fervoruloj, koncernas la du bazojn de morala penso - kompato kaj obeemo. Ĉiuj normalaj homoj derivas siajn konceptojn pri bono kaj malbono de miksaĵo de du principoj, obeemo, kiun Lakoff nomas la Strikta Patro-Modelo, kaj kompato, kiun Lakoff nomas la "Nutranta Gepatro". Evidente, konservativuloj, inkluzive de religiaj konservativuloj, estas multe pli predispozicioj sekvi la unuan, dum liberaluloj, inkluzive de religiemaj liberaluloj, emas sekvi la duan. Estas, kompreneble, konservativaj kaj aŭ toritatemaj ateistoj, sed la plej multaj el ni estas Nutraj Gepatroj. Por ateistoj, kiuj estis kreskigitaj religie, ĉi tiu elekto de kompato super obeo eble estas kial ni forlasis la Eklezion.

Kiam religiaj konservativuloj diras, ke ateistoj ne povas havi moralon, ili aludas al la fakto, ke ni ne havas finfinan aŭ toritaton por obei. Paroli al ili pri kompato, sen agnoski ilian zorgon pri aŭ toritato, estas kiel plori al muro.

Mia fina rekomendo por hodiaŭ : la libro de 2001, Influo, Scienco kaj Praktiko de Robert Cialdini, kiun ĉiu Liberpenso-gvidanto devus legi.

Cialdini skribas vaste pri la principo de konsistenco, la fakto ke tiuj, kiuj havas devontigon, havas la plej grandan malfacilaĵon ŝi anĝi ĝin. Ĉi tio klarigas multon pri religio. Preĝejoj postulas formalan membrecon, la funkcion de la rito de "esti savita", ofte nomita engaĝiĝo al Kristo, por plifortigi bezonon konservi la fidon antaŭ mondo kiu kontraŭe diras kredon. Ĉi tio havas fortan implicon por ni en la rilato kun kredantoj. Ili devas defendi sian devontigon. La defio nur devigas ilin protekti ilian kredon, negrave kiom neteneblaj iliaj argumentoj povas esti. La konvinkita kredanto preskaŭ ĉiam forlasos tian diskuton kun pli granda decidemo ol kiam li eniris ĝin. Jen kial en Usono – kaj mi suspektas en aliaj landoj kie religia identeco estas atendita inkluzive kredon – estas la eklezioj kiuj ĉiam komencas la debatojn. Ateistoj amas ĉi tiujn diskutojn ĉar ni kredas, ke ni gajnas ilin. Sed la diskuto ne temas pri la punktoj gajnitaj, la diskuto estas temo pri la koroj kaj mensoj de la publiko kaj en ĉi tiu areno ni gajnas la batalon kaj perdas la militon.

Ni povas helpi kredantojn retaksi ilian sindevontigon demandante demandojn kiuj ne estas malkaŝe agresemaj, aŭ skultante kaj akceptante la respondojn. La homoj plej

modernaj homoj kapablas konservi siajn religiajn konvinkojn, evitante pensi pri ili. Se ili ŝanĝos, ili devas fari ĝin por si mem.

Ĝenerale, tamen, nia celo estas ne ŝanĝi individuajn kredantojn, sed krei allogajn kadrojn, kiuj proponas al la homa socia besto alternativon al religio kaj kiuj establas la lokon de liberpensuloj en la socio kun sufiĉa firmeco, por ke niaj rajtoj ne estu tretitaj. Por fari tion, ni estus saĝe utiligi la levilon de kohereco kaj konsistenco kaj engaĝiĝo.

Hodiaŭ ni havas interretajn FreeThought-grupojn, kiuj atingas centojn da "membroj" dum semajnoj, milojn dum monatoj. Iuj estas konektitaj al blogoj indaj kaj informaj, dum aliaj estas nur konversaciaj grupoj. Mi malĝoĝiĝas ĉiufoje kiam mi aŭdas ateiston laŭdi ilin al mi "Ho, ni havas nur ĉirkaŭ mil membrojn, mi pensas, kaj ni konektas - mi afiŝas ion preskaŭ ĉiutage - kaj ni nur parolas pri religio kaj ŝatas estas terure, kaj..."

Homoj kutime restas tie dum kelkaj monatoj kaj poste transiras al alia afero, je kiu ili kredas, sed al kiu ili ne engaĝiĝas. Ĉu ateisto ne estos senlaca aktivulo aŭ malavara donacanto, sed nia rolo estas certigi, ke ni solidigu ilian identecon kaj ke ili estas metitaj kie ni povas kalkuli ilin. Blogoj povas helpi, kaj multaj faras, rekomendante aktivismon, sed ni devas trovi manieron transigi la mesaĝon, ke opinio, kvankam ĝusta, ne estas en si mem virto.

Eĉ kiam homoj eniras niajn organizojn, ni ofte faras malmulton por formaligi ilian devontigon. Ĉu unua kontakto, peti iun aliĝi povus esti trofrua, sed peti ilin registriĝi al dissendolisto por resti informita igas ilin al devontigo, kiun ili povas plenumi.

Cialdini rakontas studon kie esploristoj iris pordon al pordo por peti loĝantojn afiŝi i grandan, malbelan "Drive Safely" ŝildon antaŭ siaj hejmoj.

Nur 17% konsentis. Tamen, en alia parto de la kvartalo, alia volontulo venis, du semajnojn pli frue, petante loĝantojn afiŝi i malgrandan enigaĵon, malpli ol tri colojn larĝan, kun "Estu sekura ŝoforo." Estis tiel malgranda peto ke la plej multaj homoj konsentis. Inter tiuj, kiuj afiŝis la malgrandan ŝildon, 76% akceptis la pli grandan, pli malbelan ŝildon.

Kun nia pli malgranda loĝantaro, ni ne povus esti tiel rektaj, sed malgrandaj regulaj engaĝiĝoj povus bone pliiĝi nian nivelon de partopreno.

Neniu el ĉi tiuj proponoj estas universala panaceo. Evoluanta psikologio kaj aliaj modernaj sciencoj faris religion pli klarigebla kaj tial malpli malfacile trakti kaj tial ni povas diri, ke ĉi tiu jarcento estas bone komencita.

Ni ne scias tiom kiom ni bezonas, sed ni scias sufiĉe por fari diferencon, kaj armitaj kun tiu scio, alfronti mondon kie infanoj estas forpelitaj de siaj vilaĝoj ĉar ili estas nomitaj "sorĉistinoj." ", kie virinoj estas submetitaj al ŝtonumado bazita sur akuzoj pri adulto, kie novnaskitoj estas lasitaj por morti en rubo ĉar iliaj patrinoj ne havis aliron al aborto, kie laboristoj en demokratia lando homoj estas devigitaj silentigi siajn konvinkojn pro timo perdi sian laboron, estus neimageble. ke ni ignoru la informojn disponeblajn al ni, ke ni daŭrigu kiel antaŭe, argumentante pri logiko kaj scienco, dum la homa tragedio daŭras.

Antaŭ la fino de ĉi tiu jarcento, religio povas iĝi spuro, ankoraŭ praktikata de kelkaj ekscentroj, sed havanta neniun potencon super socio. Tiel estos se ni evoluos kaj lernos uzi la ilojn de ĉi tiu jarcento.

David Silverman,
Prezidanto de American Atheists, Inc.

Saluton gesinjoroj,

Mi estas absolute ĝoja esti ĉi tie hodiaŭ ĉe la Internacia Kunliga Komitato de Ateistoj kaj Liberpensuloj inter ĉi tiu eminenta publiko kiu reprezentas la kialon de la apartigo de Eklezio kaj Ŝtato.

Mi nomiĝas David Silverman kaj mi estas prezidanto de la Usona Ateista Asocio. American Atheists estis fondita en 1963 fare de la forpasinta Madalyn Murray O'Hair kiu gvidis la batalon por nuligi la preĝpostulon en publikaj lernejoj. Ekde tiam, amerikaj ateistoj estis sur la frontaj linioj en la batalo por liberigi Usonon de tiraneco kaj religia bigoteco.

Mi estas membro de American Atheists dum 15 jaroj, kvankam mi nur lastatempe fariĝis prezidanto. De kiam mi estas en ĉi tiu organizo, mi povis plene konscii, ke sekularismo en Eŭropo estas la temo de kreskanta ofensivo, eĉ se ĝi estas multe antaŭ ol ni estas en Usono. En Ameriko, eĉ hodiaŭ, religio provas forpreni niajn rajtojn, reverki nian historion, limigi nian sciencon kaj dikti nian politikon.

La Religia Dekstro kredas ke ĝi havas la rajton fari tion kaj ĝi havas la financajn rimedojn kaj potencon fari grandajn paŝojn kontraŭ logiko kaj komuna racio.

Sed aferoj ŝanĝiĝas en Usono. Nia voĉo estas aŭdata pli laŭte ol iam antaŭe en nia historio. Ni nun havas subtenantojn inter la riĉuloj kaj famaj kaj inter politikistoj. Por la unua fojo, ankaŭ ateistoj estas en televido

en fikciaj programoj same kiel en dokumentarioj, kaj la unuan fojon ateismo, kvankam ĝi restas tre nepopulara, estas "en modo". Ateismo estas la plej rapide kreskanta religia sektoro en ĉiuj 50 ŝtatoj, sed pro nia negativa reputacio disvastigita de predikistoj kaj la elektitaj oficistoj kiujn ili kontrolas, la plej multaj ateistoj konservas siajn opiniojn sekretaj pro timo de sekvoj de amikoj, familio kaj kunlaborantoj.

La ateisma loĝantaro havas multan laboron por atingi nian celon esti akceptita en la socion. Tiucele, gravaj ateistgrupoj kreis la Amaskunvenon de Racio, kiu estos grandega renkontiĝo en la centra Vaŝingtono, la 24-an de marto 2012.

Mi fieras prezidi ĉi tiun eventon, kiu estos la plej granda ateisma kunveno en la historio de la mondo. Ni intencas montri al Usono, ke la ateisma loĝantaro estas sana kaj, pli grave, grava.

Ekzistas pluraj ateismaj organizoj en Usono, kaj la plej multaj el ili estas kunorganizantoj de la Renkontiĝo. Ĉi tio permesos al ni prezenti la tutan movadon al grandega homamaso, kie la plimulto de la partoprenantoj ne aliĝos al la movado. Nia duaranga intenco estas prezenti ĉiujn niajn organizojn al ĉi tiu homamaso, por ke ili povu vidi la amplekson de nia kreskanta movado, kaj por ke partoprenantoj povu elekti la organizojn kiujn ili taŭgas por ili. Ni esperas, ke vi ĉiuj notu ĉi tiun eventon, kiu verŝajne estos la plej grava evento en la historio de ateisma Ameriko. Mi petas vin fari kion vi povas por diskonigi ĉi tiun eventon, ĉar ni bezonas kiel eble plej grandan amason; la subteno kaj diskonigo de la internacia komunumo estos tre aprezataj.

Usonaj Ateistoj ankaŭ estis implikitaj en pluraj procesoj, kiujn ni prezentis por teni la Religian Rajton en kontrolo. La plej kortuŝa kazo estas la lastatempa proceso kontraŭ la "Mirakla Kruco" metita ĉe Ground Zero. Ĝi estas peco de la Monda Komerca Centro, kiu aspektas kiel tordita kruco. Ĝi restis en preĝejo dum dek jaroj kaj nun ĝi estis instalita en la muzeo kiu estas publike financita, kun religia rito gvidita fare de pastro. Tamen tiaj agoj estas kontraŭleĝaj en Ameriko, kaj ni prenis respondecon por alporti la kazon

en justeco. Kiel vi povas imagi, ĉi tio estas tre nepopulara inter kristanoj, kiuj volas, ke la Monda Komerca Centro montru nur ĉi tiun kristanan simbolon. En la spirito de kristana amo, ni ricevis grandan nombron da mesaĝoj de malamo, vandalismo kaj mortminacoj.

Sed ni ne cedos ĝis la Kruco estos forigita, aŭ almenaŭ ĝis la ateistoj, kiuj mortis la 11-an de septembro 2001, ricevos egalan reprezentantaron.

Jes, Usonaj Ateistoj estas tre okupataj ĉi tiuj tagoj, sed ni vidas rezultojn. Ekde kiam fariĝis prezidanto pasintjare, nia membreco pliiĝis je pli ol 35%, nia financa subteno kreskas, kaj ni repoziciigis nin kiel la ĉefa ateisma organizo en Ameriko.

Nia tasko estas malfacila kaj nia laborkvanto estas impona, sed ni havas bonan moralon, ĉar ni ne nur bone LABORAS, sed ni atingas niajn celojn.

Ekde 1963, ni batalas por niaj rajtoj nur en Ameriko. Sed ni devas ludi nian rolon sur la internacia scenejo same kiel sur la usona scenejo. Do jen mia mesaĝo al la Internaciaj Liberpensuloj de la mondo: vi havas amikojn en Ameriko.

Ni estas ĉi tie por subteni vin kaj helpi vin kie ni povas. Dum ni koncentriĝas pri la problemoj ene de la lando, ni scias tre bone, ke ni ĉiuj dependas unu de la alia por kontraŭ batali la tutmondan problemon de nescio kaj dogmo.

Nia batalo estas longa kaj justa. Ni serĉas nur liberecon por ĉiuj, sed kiel ni diras en Ameriko, libereco, kiel paco, devas esti batali por. Kune, subtenante kaj helpante unu la alian, ni povas kaj venkos ĉi tiun gravan batalon por la estonteco de nia specio.

Dankon.

Georges SAAD (Libano)

Membro de la ĉefestraro de la Libana Unuiĝo de Filozofio de Juro,
Profesoro en la libana universitato

Sekularismo en Libano

Libano estas komplika lando. Por fremdulo, kiu venas al turismo en la lando de la cedro, ĝi estus laika lando, ĉar ĝi havas ĉion por simili al okcidenta lando. Verdire, Libano kombinas la evoluitan aspekton je la socia nivelo kun la retroira aspekto de lando, kie religio okupas multe da spaco.

Tre mallonge jen kion mi intencas diri en Oslo okaze de ĉi tiu renkontiĝo, kiu kunvenigas tiom da gravaj personecoj en la mondo de la sekularismo kaj kiuj kunlaboras kun la celo fondi la Internacian Asocion de Libera Penso, kiu fariĝas, I.I. konsentas, absoluta neceso en ĉi tiu mondo, kie la danĝero de konfesaj dividoj kaj religia fanatikeco fariĝas pli danĝera ol ĉiuj misiloj.

Unue vorto pri konfesismo en Libano:

Kiel ni scias, Libano estas lando formita de religiaj komunumoj: Male al eŭropaj landoj, kiuj evoluis al pli granda sekularismo de la ŝtato kaj civila socio, Libano restas markita de la spirita demando, kiu regas preskaŭ ĉiujn sociajn kaj politikajn rilatojn. Ĉiu libanano apartenas unue al religia komunumo kaj ili laŭ leĝe bezonas ĝin por geedziĝi, eksedziĝi aŭ eĉ "morti". Tiuj, kiuj volas civile edziĝi (estas pli kaj pli da ili) iras tre proksime al tie, en Kipro. Kaj krome, la libana juro, paradokse, akceptas la efikojn de civila geedziĝo en Libano. Tre mallonge jen la jure agnoskitaj komunumoj en Libano: La kristanaj komunumoj ligitaj al Romo: la maronita komunumo (kiu prenas sian nomon de anakeroto de la 9-a jarcento, Maron, loĝanta en norda Sirio). La grekatolika komunumo. La armena katolika komunumo. La siria katolika komunumo. La ĥaldeaj komunumoj. La latina komunumo.

- Komunumoj ne ligitaj al Romo: La greka ortodoksa komunumo. La siria ortodoksa komunumo. La kartvela armena komunumo. La Nestoriana komunumo. La evangelia komunumo.
- Islamaj komunumoj: La sunaa komunumo. La ŝijaista komunumo. La Druzoj-komunumo.
- Ekzistas ankaŭ la hebrea komunumo, la kopta komunumo.

Apud tiuj komunumoj organizitaj per leĝoj kaj dekretoj, ekzistas ankoraŭ du aliaj komunumoj oficiale agnoskitaj sed ne organizitaj pro sia malgranda nombra graveco: la Ismailis kaj la Alawis.

Nia artikolo 9 de la libana konstitucio garantias al la loĝantaroj, al kiu ajn rito ili apartenas, respekton al ilia persona statuso kaj iliaj religiaj interesoj. Same, artikolo 10 malpermesas ĉian malobservon de la rajto de komunumoj havi siajn lernejojn, kondiĉe de la ĝeneralaj postuloj pri publika edukado dekrete de la Ŝtato. Fine, la estroj de kredaj komunumoj povas rekte raporti al la Konstitucia Konsilio pri ajna demando pri persona statuso, kredolibereco, libereco de kultado kaj libereco de religia edukado (sed tiu ĉi ebleco atendas la adopton de leĝoj rilataj al tio). Parlamento ankoraŭ ne faris ĉar la konstitucia artikolo estas antaŭ la realo. Fine, ĉiu komunumo havas siajn religiajn tribunalojn: unua petskribo, apelacio.

Do Libano estas lando formita de religiaj komunumoj. Tamen, pli kaj pli da alvokoj aperas por adopti laŭ volan civilan geedziĝon, sed vane. Paradoxo: ĉio en Libano indikas sekularan spiriton: larĝa malfermo al okcidentaj modoj, sinesprimlibereco, miksitaj geedziĝoj, libereco de moralo, ktp. Malgraŭ tio, tuj kiam ni mencias la bezonon establi, ne civilan geedziĝon kiel devigan reĝimon de ĝenerala juro, sed almenaŭ laŭ volan civilan geedziĝon, voĉoj leviĝas, fare de religiuloj (islamanoj sed ankaŭ kristanoj). de ĉi tiu terura afero.

Por kompreni ĝin postulus la virtoj de malvarma analizo: la araba-islama medio, kiu estas malproksime de esti laika, ĉirkaŭ ante tre malgrandan Libanon alportas grandan timon al libanaj kristanoj kiuj trovas en la religio la solan armilon kiu solidigas la kristanan komunumon alfrontita kun la timo de sorbado de islamanoj en tempo kiam islama fanatikeco pliiĝas. Tial kristanoj proponas aŭ totalan sekularecon aŭ tute nenion. Mezaj solvoj timigas ilin. Tiu ĉi legitima pozicio estas samtempe bona preteksto.

Rilate la statuson de virinoj, ili ege suferas pro jura influo kontraŭ religia fono: supereco de viroj super virinoj. Aŭ eksedziĝo estas malpermesita (ĉe la kristana flanko kun certa supereco de viroj) aŭ ĝi estas tro maljuste permesita (ĉe la islama flanko kun pli certigita supereco de viroj).

Mi certas, ke la ĉi tie ĉeestantoj fervore atendas mian pozicion pri la lastatempaj manifestacioj kiuj okazis en Libano kaj kiuj postulis la forigo de konfesiismo en Libano. Tiuj manifestacioj estis bonvenigitaj kun entuziasmo fare de eŭropaj kaj precipe francaj sekularistoj. Fakte, tiuj manifestacioj postulis antaŭ ĉio la subpremado de politika konfesiismo, kio signifas, ke publikaj kaj politikaj funkcioj ne plu estu distribuitaj laŭ

konfesia aliĝo. Sed tio kaŝas teruran danĝeron: multaj fanatikaj libanaj islamanoj, kiuj rifuzas informiĝi pri eĉ laŭvola civila geedziĝo, estas por la subpremado de politika konfesiismo kaj multe partoprenis tiujn manifestaciojn.

La subpremado de politika konfesiismo alportas plimulton de islamanoj en la publikan servon, sed konsiderante ke tiuj homoj (almenaŭ bona parto de ili) estas ankoraŭ fundamente religiaj, estas forta ŝanco ke ili poste postulos respublikon. Islama.

Necesis levi la sloganon de simple subpremado de konfesiismo kaj starigo de civila geedziĝo per amendo al la konstitucio, sed tio tute ne estis akceptita de multaj partoprenantoj en tiuj manifestacioj. Tiuj manifestaciantoj estis tiel perfiditaj memstare propraj pozicioj kaj vortprovizo.

La solvo restas en ŝi anĝi la kulturen pejzaĝon de la lando kaj precipe de junuloj.

La Libana Filozofio de Juro-Asocio provas fari aferojn en ĉi tiu areo. La literaturo de Franca Libera Penso multe helpas nin (Racio, Liberaj Ideoj, libroj de aŭtoroj kiel tiuj de la granda pensulo kaj aktivulo Christian Eyschen).

DANKON

Tanja Smith

Prezidanto de la Internacia Ateisma Alianco

Ateismo en la 21-a jarcento

Por resumi ateismon en la 21-a jarcento per unu vorto - ateismo estas "aktiva". Ni estas aktivaj ĉar ni devas esti. Ni estas aktivaj ĉar la moderna mondo donas al ni la ilojn, kiujn ni bezonas.

La simpla ideo, ke ateistoj estas aktivaj, estas foje pridubita. Ofte oni komparas ateistojn kun homoj kiuj ne kolektas poŝtmarkojn kaj kiuj diras "ne-filatelistoj ne bezonas grupojn aŭ kongresojn." Michael Nugent de Atheists Ireland respondis al tio tre inteligente ĉe la Dublina Kongreso ĉi-jare. Se vi ne konas lian respondon, iru al YouTube.

Parafrazi Mikaelo...se ni vivus en mondo kie la plimulto de homoj kolektis poŝtmarkojn, kie homoj kredis ke la Poŝtmarko kreis la universon, kie homoj rigardis siajn poŝtmarkojn antaŭ fari leĝojn - tiam ekzistis grupoj de neniu.

kolektantoj (la afilatelistoj) kaj estus kongresoj de afilatelistoj.

Sed bedaŭrinde la religioj ne zorgas pri siaj propraj aferoj, kiel faras poŝtmarkistoj - kaj cetere mi pardonpetas al filatelistoj pro tiu ĉi neflata komparo!

Religioj estas efikaj kaj riĉaj premgrupoj. Ili influas leĝojn, kiuj influas nin ĉiujn. Ili pretendas ian moralan superecon, bazitan sur kredoj, kiuj ne havas kredindecon. Ĝi estas absurda. Sed la plej grava afero estas la danĝero. Kiam niaj registaroj permesas al religio influu publikan politikon, kiam ili subtile (aŭ ne) transdonas iujn aspektojn de religio en jurajn tekstojn, kia ajn estas ilia versio.

de religio. Tiu ĉi religio tiam estas trudita al ĉiuj, kiuj kredas je alia religio aŭ tiuj kiuj ne kredas.

Nun homoj povas kaj kredas ĉiajn frenezajn aferojn. Ĉi tio estas la privilegio de libera socio. Se homoj volas kredi je rozkoloraj elefantoj, kial ne. Sed estas vera diferenco inter respekto de la rajto kredi kaj respekto de la kredo mem. Do kiam iu asertas, ke rozkoloraj elefantoj bezonas mian impostmonon aŭ havas la rajton diri al mi kiel vivi, mi kontraŭas.

Multaj el ni kontraŭas ĝin. Sed ne sufiĉas kontraŭ stari sole. Malmultaj homoj povas batali kontraŭ efikaj kaj riĉaj premgrupoj sole.

Jen kial ateistoj devas esti aktivaj.

Historie - kiel aliaj faktoroj - religioj havis grandegan loĝistikan avantaĝon super la nereligioj. Ili ĉiam havis homojn, kiuj konstante certigis, ke iliaj mesaĝoj estas aŭ ditaj, kiuj kontaktis politikistojn, kiuj premas pri tiu aŭ alia afero. Ateistoj havis nenian manieron kunvenigi grandajn nombrojn da homoj rapide kaj facile. Kaj la Interreto alvenis. Retpoŝto, retejoj, Facebook, Twitter donas al ateistoj la potencon batali.

Kaj ĝi funkcias.

Ĉi tio funkcias sur specifaj niveloj - "marku neniun religion" kampanjoj tra la mondo, "Protest the Pope" amaskunvenoj en Britio, la batalo por forpeli religian edukadon el publikaj lernejoj - jen kelkaj situacioj kie ateistoj kuniĝas kaj organizas.

Ĉi tio funkcias ankaŭ pri pli ĝeneralaj demandoj. Unu el la grandaj avantaĝoj de religio estas ĝia statuso en la menso de homoj. Feliĉe tio ŝanĝiĝas. Interreto kaj sociaj retoj donis al ni la rimedojn por aserti niajn poziciojn kaj renkonti aliajn homojn, kiuj pensas kiel ni. Estas potenco kaj komforto en nombroj.

Kelkaj religiaj grupoj ne ŝatas ateistojn esti aktivaj. Ĉi tio estas la orfray krieja testo. Kiam religio laŭte krias pri ateismo, tio signifas, ke ni havas efikon.

Por ilustri tiun ĉi ideon, jen ekzemplo el Aŭstralio - pasintjare okazis Kongreso de Ateistoj en Melburno, proksimume monaton post Pasko. Tiu ĉi Kongreso ricevis ampleksan amaskomunikilaron. Sufiĉe lude, pluraj mesaĝoj de antikvaj ekleziaj figuroj avertis pri la danĝeroj kaj soleco de vivo sen Dio. Ĉu iu ĉi tie sentas sin sola?

Alia krio akuzas ateismon fariĝi religio. Kiel vi konsentos, el filozofia vidpunkto, tio estas sensecaĵo. Sed la sola kialo, ke mi dezirus, ke ateismo estu religio estas efikeco.

Kaj "esti efika" estas la rezulto de "esti aktiva". Finfine, la celo estas tiel efika, ke ne plu necesas, ke ateistoj estu organizitaj. Do ni vere estus ne-poŝtmark-kolektantoj. Ĉi tio ne signifus ke ne ekzistus religio, ĝi signifus ke religio estus privata afero, sen ŝtata financado aŭ influo al publika politiko. Ĉi tio estas la celo de ateismo en la 21-a jarcento.

Nun ni partoprenas en la lanĉo de la Internacia Asocio de Libera Penso, kaj ankaŭ en homaranisma kongreso. Mi do ŝatus rapide esprimi min pri la terminoj "ateismo", "liberpensoj" kaj "humanismo".

Iuj el vi - kiuj ĝenerale konsentas kun ateistoj - preferas esti nomataj liberpensuloj, humanistoj, raciistoj aŭ ajna alia vorto kiu ne estas "ateisto".

Estas via elekto. Mi antaŭe ĝojas la tagon, kiam ni ĉesos kvereli pri ĉi tiuj nomoj. La Internacia Ateisma Alianco volas konstruimeme labori kun organizoj kiel la AILP.

Sed necesas specifa ateisma grupo kiel la Internacia Ateisma Alianco, kaj tion ni estas.

Ĉi tiu bezono ekzistas pro la privilegioj kiujn religio havas en niaj socioj. Ĉi tiuj privilegioj estas kontraŭaj al racio kaj evidenteco, ili baziĝas sur malnovaj libroj, respektataj kaj influaj en niaj vivoj.

Ateismo estas la termino, kiu plej eksplicite malakceptas ĉi tiun privilegion. Ni povas stariĝi kaj diri: "Ne ekzistas Dio kaj ĉio estas en ordo." Mi povas pensi mem. » Ateismo rekte igas homojn pensi pri religio anstataŭ nur kredi.

Kiu do estas la Internacia Ateisma Alianco? Ĉi tiu Alianco estas gvidata de Oficejo de 13 homoj, el 8 malsamaj landoj, sur 5 kontinentoj. Ni havas 27 Filiigitajn kaj Asocitajn Membrojn same kiel Individuajn Membrojn tra la mondo.

Ni edukas membrojn kaj publikon pri ateismo, sekularismo kaj rilataj aferoj per nia revuo Secular World kaj ateismaj konferencoj. Ni estas "ombrelgrupo", kiu faciligas kunlaboron inter ateismaj grupoj tra la mondo. Ni ankaŭ subtenas novajn ateismajn/liberpensulajn grupojn, precipe en evolulandoj. Pasintjare ni subtenis konferencojn en Gambio kaj Kenjo, kaj la Kasese Humanist Primary School en Ugando.

Ĉi tiuj agadoj estas gravaj. Ili faras la diferencon. Estas ankoraŭ longa vojo por iri, sed kunlaborante kaj aktivante, ni estos efikaj kaj faros la 21-an jarcenton pli bona loko por ni ĉiuj.

DANKON.

Hugo ESTRELLA (Italo/Argentino)

La Nova Protokolo de la Aĝestroj de Cion, Eŭ rabio
La nuntempa konspira teorio, kiu semis teruron kaj morton en Eŭ ropo

---

La lastaj jaroj de la 19-a jarcento estis la epoko de revolucioj kontraŭ la maljusta kaj aŭtoritata ordo tra Eŭropo. Streĉitecoj estis des pli evidentaj kie la situacio estis

la plej malbona, en la Rusa Imperio, la ŝtato kiu havis la plej konservativaj strukturoj kaj la plej evidentan socian disiĝon. La cara polico skribis falsajn on, kiu ankoraŭ estas cirkulita tra la mondo kiel pruvo de la komploto de judoj kaj framasonoj por sekrete disvastigi teruron kaj, kontrolante riĉajn on kaj certajn aspektojn de la ekonomio, transpreni potencon sur tutmonda nivelo. La lasta romano de Umberto Eco brile elvokas tiun ĉi kalumnion kaj lian manieron prezenti la temojn por igi ilin kredindaj al la antaŭjuĝaj kaj teruritaj homoj, kiuj ĝin legas. La rezulto de tiu tre larĝa reproduktado de la Protokolo iris multe preter la cara sistemo, kaj la revolucioj de 1905 kaj 1917, kiel tiu de la sparkistoj, ktp., signifis ke tio egalrilatis al la timo de komunismo kiel estante identigita kun la judoj. Kaj la Protokolo ludis ne malgrandan rolon en la holokaŭsto kaj ĉiuj specoj de kontraŭjudismo tra la mondo. La Protokolo havis fervorajn subtenantojn kiel Henry Ford kaj Joe Kennedy.

Nun kiam la ŝtato de Israelo estas realo, kaj judoj estas plene integra parto de la nuntempa okcidenta socio, aliaj timoj estas ekspluatataj por teni sub kontrolo altan nivelon de konflikto en niaj ĉiam pli maljustaj socioj, pli aŭtoritataj. De nun, la plej videbla malplimulto en niaj urboj, kaj kutime la plej malriĉa tavolo, krom la romaoj, estas homoj kiuj venas el Nordafriko.

Konspira teorio, preskaŭ egala al tiu supre priskribita, estas disvastigita rasismo kaj fariĝi la domina ideologio por la nuntempa dekstro en Eŭropo kaj Usono, eĉ produktante rasismajn leĝojn kiuj, bedaŭrinde, ne renkontis la rezolutan opozicion de liberalaj, humanismaj kaj liberpensulorganizoj.

Dum jaroj kaj jaroj, ĉi tiu teorio, kiu vidas ĉiun enmigranton de lando en Nordafriko aŭ Mezoriento kiel minaco al nia libereco, estis adoptita de konservativaj kristanoj, ekstremaj popolismaj politikistoj -dekstre (en Norda Eŭropo eĉ la novnazioj), la porisraela/kontraŭpalestina jud-kristana lobio kaj de multego da blogantoj, kiuj ŝajnas trovi novan konfirmon pri la forlaso de eŭropa libereco ĉiufoje kiam libereco estas certigita de naciaj aŭ eŭropaj tribunaloj.

Estus stulte aserti, ke islamistoj ne prezentas minacon, kiel iu ajn alia batalema religio, kiu volas influi ŝtatan politikon. Usono uzas la Biblion por trejni siajn soldatojn uzi nuklean energion, la Tefesto reklamas la ideojn de la Biblio kiel parto de la programo de la lando; Svislando malpermesas la konstruadon de moskeoj, kontraŭe al la spirito de libereco de religio; kaj Italio kaj Nederlando trudus pli kaj pli da limigoj al azilpetantoj, eĉ negocante flagrajn malobservojn de la rajto al azilo, pagante Gaddafi por malliberigi, torturi kaj sklavigi enmigrintojn. kies boatoj estis forpelitaj el italaj teritoriaj akvoj, en

malobservo de ĉiuj internaciaj humanitaraj juroj. Krome, ekvalidas etna purigado, malpermesante la akiron de nacieco al homoj naskitaj sur la grundo de eŭropaj landoj, malpermesante la rajton heredi por paroj kunmetitaj de eŭropano kaj novulo, ktp. Pardonu al mi ĉi tiun komparon, sed ne estas bagatela kompari tiajn dispoziciojn kun italaj kaj germanaj rasaj leĝoj, se ne la "kvotoj" de la tempo de la Aŭstro-Hungara Imperio aplikataj al junaj judoj, iranta al lernejo aŭ universitato.

La eŭropa obsedo pri la islama loĝantaro iras eĉ pli for, kaj la malkapablo trakti diversecon lasas homojn el islamaj plimultaj landoj kun malmultaj ŝtatoj formi sociajn ligojn kaj integriĝi, kaj devigas ilin vivi en getoj, kie religia dominado baziĝas sur malmultekosta koncepto de multkulturismo. La dekstro forpelas kaj la pseŭdo-progresema maldekstro konstruas getojn bazitajn sur kulturismaj postulatoj kiuj estas perfido de la marksisma analizo mem de la strukturo de potenco kaj la distribuo de potenco ene de iu socio. Do ni trudas al enmigrintoj, kiuj fuĝas de religia maltoleremo kaj aŭtoritarismo, religia maltoleremo kaj aŭtoritarismo en tre liberalaj socioj, kiuj supozeble ofertis al ili egalecon, liberecon kaj sian personan sendependecon. La kazo de virinoj ene de tiuj grupoj estas signo de la malkapablo de la plej multaj registaroj trakti la temon de diverseco kaj inkludo.

Bat Ye'or, pseŭdo-donimo de rabia cionisma aktivulo, mezbona verkisto kaj pseŭdo-politika analizo, tordas la faktojn por konveni ŝian tezon - kiel faras ĉiuj holokaŭsto-neantoj kaj konspiraj teoriistoj - unue iĝis konata kun la teorio de Eŭropano rabio kiu estis adoptita en 2004 fare de jam malsana kaj malkreskanta Oriana Fallacci. Sinjorino David Littman, la vera nomo de Ye'or, reprezentas la plej altnivelan kaj konservativan bataleman rasismon de nia tempo. Alivestite sub la malbona socipolitika koncepto de la kolizio de civilizacioj, en sintoneco kun la epoko de Bush, al kiu ŝi kaj Fallacci omaĝas en senĉesa pravigo de la konstanta militstato, la neadon de la israela okupado kaj la totalan malkonsenton kun la Oslo-Pacaj Akordoj, Littman kreis fluon de malamo, malama parolado kaj diskriminacio kontraŭ enmigrintoj ĉie en Eŭropo. Komence, lia projekto estis antaŭenigi la konservativan usonan/Israelan akson kontraŭ la orientiĝoj de la Eŭropa Unio bazitaj sur Homaj Rajtoj; ĝi ekfunkciigis la reviviĝon de Novnaciismo/Neofaŝismo, postulante novan krucmiliton kontraŭ Islamo kaj ĉiuj araboj, turkoj kaj popoloj diferencaj de la Blankgermana speco de norda Eŭropo. Resume, ĝi estas unu el la ĉefnamaĵoj de la renesanco de eŭropa blanka supereco kaj faŝismo.

Mi mem kiel islamofobo, kiel kristanofobo, kaj de ajna religio aŭ "superstiĉo-fobo", mi tute ne kortuŝas la ideon defendi la islaman kredon, tute male. Mi estas favora, kaj mi esperas, ke ĉiuj partoprenantoj en nia movado konsentas kun mi, de la kompleta kaj totala sekularigo de ĈIuj Socioj. Mi pensas, ke ekzistas eneca rasismo konsiderante ke homoj naskitaj en Barato estas kondamnitaj esti hinduoj, ke tiuj naskitaj en Maroko estas kondamnitaj esti islamanoj, aŭ ke latin-amerikanoj estas kondamnitaj esti katolikoj... kia malbona opinio pri Homoj! Mi estas subtenanto de la plej kompleta kaj kompleta homa libereco, kontraŭ tio, kion la kuraĝa irandevena feminisma aktivulo Azar Majedi nomis "seksa rasapartismo", ordinara en la plej multaj religioj, kaj mi estas kontraŭ ajna formo de dualisma kompreno de Naturo kaj Homaro. Sed kiel sekularisto, mi estas ĉi tie por transformi liberecon de penso kaj religio en politikan programon. Do mi devas unue defendi la rajton de homoj pensi kion ili volas. Due, mi devas distingi ene de la komunumo kaj de la sekto tiun, kiu kapablas kompreni, kion signifas tiu ĉi kredo, kaj certigi, ke la rajtoj de ĉiuj, komencante de infanoj, uzi sian racion, estu respektataj. Kaj trie, kiel nekredanto, mi bezonas evoluigi eblojn, sociajn eblojn por tiuj, kiuj ne plu volas esti parto de religio, sed sentas la bezonon havi etikan kadron, kiun ni povas disvolvi laŭ la naturo, la historio, nia loko en la sfero de evoluado.

Krei novajn disojn, konstrui konspirajn teoriojn, beni sanktajn militojn kaj krei sociojn kun duaklasaj aŭ triaklasaj civitanoj estas abomena, ĝi estas malsana kaj ĝi estas la radikalo de perforto.

Kiel Humanistoj, ni devas rekoni nian ŝ uldon denuncante novfaŝ isman propagandon, kontraŭ batalante maltoleremon, kaj ne permesante al la domina rasisma koncepto de socio, kiu kredas sin invadita, konstrui monstrojn, kiuj kredas havi la rajton preni armilojn por mortigi tiujn, kiuj staru por la bona afero, por la vera kompreno de la Homaro kaj por la integriĝo de diverseco en moderna socio bazita sur libereco.

Ni povas kaj ni devas distingi: ne ĉiuj araboj estas islamanoj kaj ne ĉiuj islamanoj estas araboj kaj ne ĉiuj enmigrintoj estas supremacistoj aŭ io alia. Ĉu estas normala homo, kiu suferas ĝis postlasi la lokon kie li naskiĝis, sian lingvon, sian familion kaj siajn amikojn serĉante dignon, laboron, trejnadon kaj liberecon? Ĉu ni ne kapablas proponi ĉi tiun minimumon?

Agante por malmunti konspirajn teoriojn, maltoleremon kaj nescion, ni faras al la homaro grandan servon. Ĉu tiu estas la plej bona omaĝo, kiun ni povas pagi al la lastatempaj viktimoj de kristana rasisma malamo en ĉi tiu mirinda lando. La lando de Friedjort Nansen kaj la Nobel-premio pri paco.

Agante kiel mi proponas, ĝi almenaŭ donus signifon al la vivo de tiuj ĉi infanoj, al tia terura tragedio, kiun ni verŝ ajne estus evitinta, se ni estus pli firmaj rifuzante nin loki apud sinjorino Littman kaj liaj subtenantoj.

Dankon.

Dr Valerii Kuvakin (Rusio)

Prezidanto de la Rusa Humanisma Societo,
Direktoro de la Centro por Libera Ekzameno – Rusio ĉefredaktoro
de la Revuo “Le Sens Commun”.

Karaj Ateistoj kaj Liberpensuloj,

Nome de la Rusa Humanisma Societo, la Centro por Libera Ekzameno de Rusio kaj la Fundamento de Libera Penso kaj Komuna Racio, mi estas ordonita esprimi nian aprobon kaj subtenon al la Manifesto Por Libereco de Konscienco. Ĉu tiu Manifesto trovas vastan resonon en la ruslingva Interreta reto. La Rusa Humanisma Societo metis ĝin en niajn retejojn. Laŭ mia informo, pluraj ateismaj asocioj en Rusio pretas peti membriĝon en la Internacia Asocio de Libera Penso.

Mesaĝo sendita de Max WALLACE ANZSA (Aŭ stralio)

POR INTERNACIA KAMPANJO PRI
PREĜEJOJ KAJ PUBLIKA MONO:
IUJ PROPONAJ

Mi ĵus legis en dokumento de Franca Libera Penso, ke ĝi konsideris, ke ni atingis fundon rilate al impostaj privilegioj donitaj al Eklezioj en Francio. Ĝi tio estas konvinka demando. La enketo pri la financaj kaj fiskaj privilegioj de la Katolika Eklezio en Francio povus esti ekzempla subtenpunkto por multaj aliaj landoj en Eŭropa Unio. Dum la buĝetoj de la nacioj disfalas sub ŝuldo, kiu estus kontraŭ batalita de la Eŭropa Unio, ŝajnas, ke la Eklezio daŭre estas esceptata de ajna serioza impostado sur siaj enspezoj kaj ĝia abundeco. Publikaj linioj de la Nigra Libro estus de granda utilo.

La plej evidenta demandoj estus:

- Ĉu la Eklezio pagas enspezimposton?
- Ĉu la Eklezio pagas imposton sur komercaj profitoj?
- Ĉu la Eklezio pagas la finkonstruajn impostojn por siaj religiaj konstruaĵoj?
- Ĉu la Eklezio pagas la domimpostojn konstruitajn por siaj konstruaĵoj sen religiaj celoj?
- Ĉu la Eklezio pagas ŝtatajn impostojn por iu ajn transakcio, akiro, donaco aŭ transdono?
- Ĉu pastroj kaj ministroj pri religio estas submetataj al la reĝimo pri enspezdeklaro? Se ne kial?
- Ĉu loĝado, veturiloj kaj vojaĝkostoj estas parto de la esceptitaj avantaĝoj kaj avantaĝoj por pastroj kaj aliaj religiuloj? Se jes, kial?
- Ĉu religio en Francio estas laŭleĝe difinita kiel bonfaro, kiel en la brita sistemo, kaj do elekteblas por esceptitaj enspezoj?

En solidareco,
Maks

David Rand Prezidanto de Ateisto Liberpensuloj (Kanado)

Ni, Ateismaj Liberpensuloj, bonvenigas kaj subtenas la kreadon de internacia asocio de libera penso por antaŭ enigi sekularismon, liberecon de konscio kaj kritikan pensadon kaj kontraŭ stari obskurantismon tra la tuta planedo. Laŭ niaj principoj deklaritaj en la Ateisma Manifesto de nia asocio, ni pledas por filozofia materiismo, kiu implicas ateismon, same kiel la forlason de ajna religio aŭ supernatura kredo kaj de ajna ideologio rilata al ĝi. Ni kredas, ke homa kompato kaj empatio estas decidaj por plibonigi la homan kondiĉon. Ni pretas labori kunlabore kun iu ajn organizaĵo kun celoj kongruaj kun la niaj, tio estas, kiu pledas por laikismo kaj kiu kontraŭas la denigradon de nekredantoj kaj ateisma aktivado. Tiucele ni sugestis, ke la nomo de la nova asocio inkludu la vorton "ateisto", ne timante ĉi tiun vorton ĉar, finfine, ateismo estas la neevitebla sekvo de la libera penso.

Babu Gogineni (Hindio)

IHEU - Internacia Direktoro

Karaj Amikoj kaj Kamaradoj Liberpensuloj!

Kia granda plezuro esti ĉi tie inter vi hodiaŭ - tago, kiam ŝ ajnas al mi, ke la temo de la tago estas vere la temo de reenkarniĝo! Kompreneble, ĝi estas la reenkarniĝo de tutmonda asocio por Libera Penso! Tia asocio estas urĝe bezonata hodiaŭ, do mi gratulas vin pro tio, kio estas jam atingita, kaj certigas vin, ke ni estos ĉe via flanko en viaj iniciatoj estonte. Ĝi estas renaskiĝo kaj reenkarniĝo, kiujn ni bonvenigas kun malfermitaj brakoj.

Sed hodiaŭ mi profitas por memori vin pri alia speco de reenkarniĝo, kontraŭ kiu ni ĵus batalis en Azio - kaj sukcese. Ĝi tio estas budhismo - religio kun 350 milionoj da adeptoj tutmonde, kaj kiu en okcidenta pensado estas proksime ligita kun la fama Nobelpremio pri paco, la Dalai-lamao.

Sed la Dalai-lamao ne reprezentas ĉiujn budhanojn en la mondo. Post ĉio, ekzistas tri skoloj inter budhanoj: Hinayana (ankaŭ nomita Theravada) kaj Mahayana asertas la lojalecon de la plej multaj budhanoj, dum la tria sekto, Vajrayana, praktikas ritojn kaj ritojn de tantra kaj jogo kaj ĝuas la subtenon de ĉirkaŭ 25 milionoj. adeptoj, precipe en Tibeto kiu estas submetita al la ĉina diktaturo. Ĝi tiu Vajrayana estas, siavice, dividita en 4 sektoj, inter kiuj la plej malnova estas la tradicio de la Karmapa sekto. La Gelugpa sekto, de kiu la Dalai-lamao estas la gvidanto, venas poste.

Malgraŭ esti la spirita kaj tempa gvidanto de tre malgranda grupo de budhanoj, la publikaj rilatoj, la sento de la humuro kaj la Tibeta problemo de la Dalai-lamao donas al li eksterordinaran publikan staturon kaj amigas lin al tiuj kiuj estas multnombraj kaj kiuj volas subteni la tibetanojn batalantajn por libereco. Sed kampanjado kontraŭ ĉinaj abomenaĵoj kaj subteni la Dalai-lamaon kaj liajn kredojn kaj superstiĉojn ne estas la sama afero. Ni estu klaraj: Dalai-lamao ricevis la Nobel-premion danke al la ĉinoj kaj iliaj murdaj agoj sur la placo Tiananmen, kaj ne pro la religiaj kredoj de Vajrayana, kiu estas religio, kiu bezonas novnaskitojn por ekzisti.

Uzante misterajn signojn, monaĥoj nomumas novnaskitojn kaj deklaras ke ili estas la reenkarniĝo de mortaj monaĥoj. Unufoje nomumitaj, la novnaskitoj estas senditaj al monaĥejoj, kie ili ricevas religian instruon kaj estas cerbolavitaj: ili komencas kredi, ke ili vere estas la reenkarniĝo de mortinto kaj ke ili povas komuniki kun la animoj de la mortinto! Ili ne plu havas la eblecon havi propran identecon, kaj ili estas kondamnitaj vivi misformitan vivon, sen kontakto kun la ekstera mondo. Ni priskribis ĉi tiun religian praktikon kiel malobservon de la Homaj Rajtoj de infanoj/novnaskitoj. Krome, ni estis pretaj por la Dalai-lamao, kiu, en la lastaj du jaroj, anoncis, ke li eble reenkarniĝus kiel knabino; ke li elektos Baraton kaj ne Tibeton por sia reenkarniĝo, kaj ke li reenkarniĝos eĉ antaŭ sia morto. Ĝi tiu lasta deklaro spitas ĉian logikon eĉ se ni kredas je reenkarniĝo - kiel vi povas reenkarniĝi eĉ antaŭ via morto?

Sed ni povas atendi tian idiotismon de religiaj gvidantoj, kiuj opinias, ke homoj revenas post sia morto - jen historio, kiu havas almenaŭ 2000 jarojn, ĉu ne?

Tiuj ĉi specialaj senditoj de la dioj - ekstere ili ŝ ajnas al ni homoj sed interne mankas al ili la elementoj, kiuj difinas nian homan identecon: precipe la racio! Kompreneble ili povas fari paroladojn pri amo kaj paco, sed ne la morala integreco de la homoj estas sankta por ili!

Ĝukaze, ni estis pretaj por la Dalai-lamao, kiam li lanĉis sian lertan strategion por indiki sian sekvan reenkarniĝon: kiam la eta Sambhavi (7-jara) anoncis, ke ŝi estas la deinfanaĝa amiko de la Dalai-lamao, ĉi tiu novaĵo tute kaptis la imagon de la amaskomunikilaro kaj klerikoj en Hindio. Dum pli ol unu jaro, la knabineto aperis ĉiutage sur

televizkanaloj por intervjuoj kaj por religiaj elsendoj. "Tibeto devas esti libera," ŝi diris. "Ĉio fariĝos demokratio en 2012," ŝi anoncis. Ŝi eĉ informis la amaskomunikilaron, ke ŝi kontaktis la Dalai-lamaon telepatie kaj ke li baldaŭ venos por inaŭ guri ŝian aŝramon ĉar li rekonis la diecon de la knabineto.

Tiam la persona asistanto de la Dalai-lamao venis por diskuti kun la administracio kaj registaraj oficistoj la konstruadon de helipunkto proksime de Kurnool-urbo kaj la konstruadon de nova strato por Lia Sankteco kie li partoprenus ritojn kun la knabineto. Videoj de ceremonio kiam la knabineto havis 5 jarojn kaj ŝi partoprenis en religiaj ritoj kun

la Dalai-lamao estis distribuitaj al televidkanaloj. Lia Sankteco mem konfirmis ke li ekvidis la signojn de dieco en Sambhavi. La infano estis instalita en templo, kaj ĉiutage centoj da sekvantoj venis por veneri la knabineton, kiu daŭre antaŭdiris la estontecon, kaj kiu daŭre parolis pri Tibeto kaj aliaj aferoj: "la nova ŝtatministro estos Jagan (malvera); en januaro 2012 naskiĝos la bebo Veera Bhoga Vasantha Rayalu, kiu savos la mondon (atendite) kaj ĉi tiu elŝiros la korojn de ateistoj kaj nevegetaranoj" (ni savu nin)... ktp.

Nia respondo estis amaskomunikila kampanjo kaj partopreno en debatoj pri vivo kaj reenkarigo, budhismo ktp. Nia kampanjo estis sukcesa kaj akiris la subtenon de multaj homoj - eĉ religiuloj. Dalai-lamao venis al Hajderabado por renkonti la knabinon, sed li devis nuligi siajn amaskomunikilajn intervjuojn, li ne aperis en la konferenco anoncita de lia organizo, kaj eĉ pli malbone, li eĉ nuligis siajn publikajn preĝojn en budhisma templo. La asketo loĝis en sia 5-stela hotelo; li forlasis Hajderabadon sen renkontiĝi kun Sambhavi!

Ni ankaŭ havis agon antaŭ la Komisiono pri Homaj Rajtoj, kaj ni akiris juĝon pri kiu ni fieras. Konforme al niaj argumentoj, juĝisto Subhashana Reddy konkludis, ke atribui diajn povojn al infanoj - eĉ se ĝi estas farita de gepatroj - konsistigas krimon. La juĝisto ankaŭ respondecis la registaron pri igado de la infano konfesita lernejon. La infano ne devas esti metita en la templon, kaj neniu rajtas fari ĝin instrumento por atingi siajn celojn.

Malsukcesa reenkarigo, jes, sed la minaco de superstiĉoj ne estas forigita - pro Renesanco kaj Klerismo, kiuj mankas en la socio!
Do estas

ankoraŭ multe por fari - ne tro malproksime de mia urbo Hajderabado, 2 homoj estis lastatempe forbruligitaj vivaj pro suspekto, ke ili estas sorĉistinoj; alia persono estis ŝtonumita pro la samaj kialoj. Unuflanke lando, kiu sendas satelitojn al la Luno; aliflanke, lando, kies civitanoj tremas kiam la ombro de la Luno falas sur la Teron — finfine, jen kio estas suna eklipso, ĉu ne!

Eĉ se foje la Humanisma movado ŝajnas zorgi en certaj landoj pri sekularaj trapasaj ritoj, tiuj agadoj nur kompletigas la humanisman vizion, kies koro la Libera Penso, la scienca aliro kaj la sekulara moralo restos ĉiam la elementoj, kiuj difinas la filozofion de Humanismo. Mi konfesas, ke por establi nian jarcenton bazitan sur homaj rajtoj, ni devas remeti la Racion en la unuan lokon en la homa vivo kaj nur la Libera Penso povas fari tion - ĉu en Afriko aŭ Azio, kie tiraneco superstiĉo kaj religiaj privilegioj damaĝas la homan dignon.

Vere urĝas, ke la mesaĝo de Libera Penso rapide disvastiĝas tra la mondo, kaj mi deziras al vi ĉiun sukceson en la nomo de Humanismo, promesante ankaŭ al vi mian subtenon.

Maryam Namazie (Britio)

La lukto por libereco de penso estas historia tasko kaj devo

Mi havas la plezuron subteni la Mondan Fondan Kongreson de Libera Penso. Tio estas precipe grava en mondo kie religio, superstiĉo, tradicioj kaj arkaika moralo subpremas liberan penson kaj esprimon ĉiutage.

Ni vidas ĉi tion klare hodiaŭ kun Islamo, ne ĉar Islamo estas pli malbona ol iu ajn alia religio sed ĉar ni vivas en tio, kion mi nomas islama inkvizicio.

En inkvizicia reĝimo, libera penso estas malpermesita. Eĉ havi "personan" kredon estas neebla, des malpli ateismo. Vi ne povas elekti kion vi volas. Islamistoj mortigos, minacos, timigos iun ajn, kiu interpretas aferojn alimaniere, kiu havas malkonsentan penson, kiu pensas libere aŭ kiu malobeas siajn normojn per la vivo de la 21- a jarcento.

Unu el la trajtoj de inkvizicio estas la pensopolico. Ĝi estas la regado de cenzuro kaj oni povas fari mortpunon pro simple legado de libro. Giordano Bruno estis bruligita ĉe la brulego pro herezo en 1600; En 2011 estas multaj ekzemploj de homoj mortigitaj pro similaj kialoj. Nur en la Islama Respubliko Irano, 130 krimoj estas puneblaj per morto, inkluzive de blasfemo, herezo, apostateco kaj estaĵo.

malamiko de Dio.

En inkvizicia reĝimo, torturo estas la normo. Laŭ la manlibroj de la tempo, inkviziciistoj estis instrukciitaj ne rekoni ajnan akuziton kiel senkulpa sub iuj cirkonstancoj. La sama afero validas en la islamisma reĝimo. Vi estas kulpa. Kaj jen ĉio. Kulpa pri pensado, parolado, ridado, aŭ skultado de muziko, ami kaj spirado.

La celo de Sharia "justeco" estas akiri konfeson. Sub la Inkvizicio, vi estis mortigita eĉ se vi konfesis. Konfeso simple signifis, ke vi estis strangolita antaŭ ol esti bruligita anstataŭ esti bruligita viva. La sama afero validas en la islamisma reĝimo, ĝi estas mortiga maŝino. Ŝario-leĝo estas dizajnita por instrui al la amasoj la malbenitan naturon de malkonsento kaj libera penso.

Religio ĝenerale kaj islamo aparte nur permesas liberan penson (almenaŭ en aspekto se tio eblas) kiam ili estas puŝitaj al siaj limoj kaj el la publika spaco - kiam ili estas devigitaj okupi supkuirejojn prefere ol lernejoj, tribunaloj kaj islamaj. Asembleoj.

Jen la diferenco inter la hodiaŭa kristanismo kaj tiu de la Inkvizicio (kvankam la kristanismo ankoraŭ ludas gravan rolon por subpremi la liberan penson, disvastigi superstiĉon kaj eĉ kaŭzi malutilon, se ĝia rolo estas malpli videbla en Eŭropo).

Se vi rigardas kristanismon hodiaŭ, ĝi ne estas la kredo, la dogmoj kaj la principoj, kiuj ŝanĝiĝis ekde la tagoj de la Inkvizicio kaj la sorĉistinoj. Kio ŝanĝiĝis estas ĝia socia kaj politika influo en la socio, en la homaj vivoj kaj en ĝiaj rilatoj kun la ŝtato, la jura kaj eduka sistemoj. Ĝi la punkto, ke ĝi estis subfosita en sia kerno, tio estas, ĝi la punkto, ke homoj sukcesis liberigi sin de la influo de la religio gvidante pli bonan vivon en pli bona socio. Progresemaj homaj valoroj estis atingitaj koste de kristanismo kaj religio. La sama afero devas okazi kun Islamo kaj Islamismo.

Estas klare, ke la batalo por libera penso estas la batalo kontraŭ islamismo kaj la inkvizicio de nia tempo. Ĝi ankaŭ estas batalo kontraŭ religio ĝenerale kaj por la kompleta apartigo de religio kaj ŝtato, lerneja sistemo kaj juĝa sistemo. Laika socio estas la minimuma kondiĉo por socio kie libera penso ne estas krimo. Precipe ĉar penslibereco estas defio al religiaj dogmoj kaj kio estas tabuo.

Gravas rimarki, ke la batalo kontraŭ islamismo kaj la malutila rolo de religio en sufokado de la libera penso ne estas batalo kontraŭ islamanoj; ĝi estas la defendo de la rajtoj de ĉiuj pensi kiel ili volas sen timo kaj sen timigado. Ne forgesu, ke islamanoj aŭ tiuj priskribitaj kiel tiaj estas la unuaj viktimoj de islamismo kaj ke multaj el ili estas sur la unua linio batalante ĝin. Nenie estas opozicio al islamismo kaj ŝ ario-leĝo pli granda ol en landoj kiuj vivas sub islama regado.

Ĝi ankaŭ ne estas batalo kontraŭ enmigrintoj. Post ĉio, islamismo estis alportita al la internacia atento per usona Malvarma Milito politiko por krei islaman verdan zonon ĉirkaŭ kio estis Sovet-Unio. Islamismo ne estis elpensita en kuirejo de enmigrinto. Kaj multaj enmigrintoj fakte fuĝis de Islamismo kaj ŝ ario-leĝo, kaj daŭ re batalas kontraŭ ili post kiam ili alvenas ĉi tien.

Kaj se la lukto por libereco de penso kaj kontraŭ islamismo estas historia tasko kaj devo, ĝi devas esti farita ankaŭ kontraŭ la Ekstrema Dekstro, precipe en Eŭropo, Aŭstralio kaj Nordameriko. Estas precipe grave diri tion en urbo, kiu alfrontis abomenajn onojn kaj grandegan homan tragedion.

Eblas, ke Anders Behring Breivik agis sole sed ĝi ne estas la izolita ago de frenezulo. Estas multaj politikaj partioj kaj organizoj kiuj havas similajn tagordojn, kiuj gajnis kaj daŭre akiras influon, inkluzive de parlamentaj sidlokoj. Ĉi tio ŝuldiĝas al kelkaj faktoroj inkluzive de la senprecedenca ofensivo kontraŭ la vivkondiĉoj kaj socia sekureco de homoj, la respektindeco donita al kontraŭ-enmigrintaj rimedoj, la "milito kontraŭ terorismo" kaj la etnigo de la mondo. Ĝi ankaŭ estas pro multkulturismo - ne kiel pozitiva vivsperto, sed kiel socia politiko kiu apartigis komunumojn kaj la mondon. Hodiaŭ homoj ĉie estas dividitaj en religiojn, kulturojn, naciecojn kaj etnojn dum nia homaro, nia universalismo kaj nia civitaneco estis juĝitaj ne plu havas ajnan kialon por ekzisti.

Ironie, dum la Ekstrema Dekstro ŝajnas celi islamismon, ĝi havas la samajn ideologiojn, la samajn karakterizaĵojn, la samajn taktikojn kaj la samajn celojn.

Islamismo ankaŭ estas ekstremdekstra movado. Ambaŭ movadoj baziĝas sur religio. Ambaŭ uzas malaman lingvon. Ili estas ekstreme ksenofobaj, mizoginoj, homofobaj kaj antisemitaj. Ambaŭ fidas je sendistinga perforto kaj terorismo por timigi la ĝeneralan loĝantaron. Ili estas dogmaj kaj punas liberpensulojn kaj disidentojn. Ambaŭ uzas minacojn kaj timigadon por antaŭenigi siajn ideojn. Ambaŭ estas esence kontraŭ laborista klaso kaj kontraŭ maldekstra. Ili kredas je la supereco de siaj ideoj kaj sia kulturo, kaj estas senkompataj kontraŭ ĉiu, kiu malobeas iliajn ideojn. La mondo, pri kiu ili revas, estas unuforme malhumana, malgaja, plena de apartigo kaj malamo.

Estas klare, ke ĉiu liberpensulo hodiaŭ devas ankaŭ esti kontraŭ faŝismo. Ne la porislamisma kaj kontraŭ rasisma versio de la Maldekstro kiu estas nur kontraŭ siaj "propraj" faŝistoj. Kaj ankaŭ ĉi tiu specio, kiu pli kaj pli multiĝas inter sekularistoj kaj ateistoj, kiu aliĝas al la Ekstrema.

Ĝuste kontraŭ la "fremda" islama versio. Grupoj kiel "Haltu la Islamigon de Eŭropo" kaj la angla kaj norvega "Defence Leagues" estas plenaj de malamo kiel la islamistoj kaj ili ne estas niaj aliancanoj. La malamiko de niaj malamikoj ne estas nepre niaj amikoj. Fakte, ili estas du flankoj de la sama monero.

Kion ni bezonas hodiaŭ estas nova kontraŭ faŝismo, kiu estas kontraŭ la Ekstrema Dekstro kaj Islamismo, kaj kiu metas homojn - kiel realajn vivestaĵojn - en la centron kaj ne kulturojn, religiojn, naciecon, rason kaj etnecon.

Nur renovigita kontraŭ faŝisma movado, kiu firme staras kontraŭ ambaŭ kaj sendube defendas civitancon kaj universalajn rajtojn, liberecon, egalecon kaj sekularismon, povas esperi venki. Fronte al regreso kaj abomeno, ĝia flago devas esti homaro sen ia alia kvalifikilo. Li devas sanktigi la homon kaj nenion alian.

Kiel la forpasinta Mansoor Hekmat, marksisto, ateisto kaj humanisto, diris: "Kompreneble... estas la rajto de ĉiu pensi kion ili volas. Sed estas fundamenta diferenco inter respekto de la libereco de opinio de individuoj kaj respekto de la opinioj kiujn ili konfesas. Ni ne estas

ne sidi kaj atendi la juĝon de la mondo; ni estas la aktoroj kaj partoprenantoj. Ĉu el ni estas parto de ĉi tiu historia kaj tutmonda lukto, kiun mi kredas daŭris de la komenco de la tempo ĝis nun ĉirkaŭ la libereco kaj egaleco de homoj..."

(Mansoor Hekmat, Islamo kaj de-islamigo, januaro 1999: <http://hekmat.public-archive.net/en/3140en.html>).

Maryam Namazie estas la preparolanto de One Law for All (www.onelawforall.org.uk) kaj la Konsilio de Eks-Islamanoj de Britio (www.ex-muslim.org.uk).

La Internacia Asocio de Libera Penso

Prezento de Christian Eyschen (Francio)

Karaj amikoj, karaj kamaradoj,

Ni preskaŭ venas al la fino de nia internacia renkontiĝo.

Ni povas diri, ke ĝi estas sukceso, kaj laŭ la nombro kaj kvalito de la komunikadoj kaj intervenoj, kiuj estis faritaj dum ĉi tiu tago.

En ĉi tiu tago de la 10-a de aŭgusto, mi memoras kelkajn faktojn, kiuj estis markitaj de ĉi tiu dato.

La 10-an de aŭgusto 1792 estis la komenco de la ribela Komunumo en Parizo.

La 10-an de aŭgusto 1819 Simon Bolivar triumfe eniris Bogoton.

La 10-an de aŭgusto 1905, ĝi estis la unua esperantista kongreso.

Kaj la 10-an de aŭgusto 1994 alvenis al Svedio nia amiko Taslima Nasreen, kondamnita al morto pro blasfemo en Bangladeŝo.

Ni povas diri, ke liberpensuloj kaj ateistoj havos, danke al Oslo, sian propran la 10-an de aŭgusto.

Ĉi tiu Monda Kongreso de Libera Penso estas daŭrigo de ĉiuj ĉefaj kongresoj de la Internacia Federacio de la Libera Penso ekde la fonda kongreso en Bruselo en 1880: Amsterdamo 1883, Antverpeno 1885, Londono 1887, Parizo 1889, Madrido 1892, Bruselo 1895, Parizo 1900, Ĝenevo 1902, Romo 1904, Parizo 1905, Bonaero 1906, Prago 1907, Bruselo 1910, Munkeno 1912, Lisbono 1913, Prago 1920.

Ni konservas la plej bonan akiritan de ĉi tiuj eventoj. Ni devas ankaŭ bilanci, kio fariĝis de la Monda Unio de Liberpensuloj.

Fine de la Dua Mondmilito, ĝi estis sufiĉe rapide rekonstruita kaj reakiris iom da splendo. Sed tre rapide, la problemoj ligitaj al la Malvarma Milito koliziis kun la deziro al internacia unio.

La rifuzo kondamni la sovetiajn invadojn en Pollando kaj Hungario en 1956, dum la Monda Unio denunciis la franc-britan ekspedicion al Suez, kaŭzis la foriron de la nordamerikaj asocioj. Same, la kondamno de la milito en Vjetnamio, kaj la silento sur la invado en Ĉeĥoslovakio kaŭzis la foriron de la NSS de Britio kaj multaj aliaj asocioj.

Nur kerno restis en Okcidenta Eŭropo. Kaj iom post iom, eraroj sekvis eraroj. La foriro de la Franca Federacio kiu reprezentis 40% de la laboristaro estis la fina bato.

Franca Liberpensulo neniam priploris la malaperon de la Internacia Liberpensulo. Ŝi taksis en 1999, ke la IHEU povus esti loko por renkontiĝoj inter liberpensuloj kaj laikaj humanistoj. Ŝi ankaŭ opiniis, ke kunlaboro povus esti reciproke utila, eĉ se, kaj tio estas tute normala, ĉiu tenas sian propran vidpunkton kaj agas laŭ sia propra bonvolo.

Tial ni proponas daŭrigi sur tiu ĉi vojo de reciproka kunlaboro. Tamen ni opinias, ke hodiaŭ taŭgas fari novan paŝon per starigo de la Internacia Asocio de Libera Penso. La AILP ne konkuras kun neniu kaj kun neniu alia internacia asocio.

Liberpensuloj ne havas kontraŭulojn inter ateistoj, humanistoj kaj sekularistoj.

Liberpensuloj estas la plej fervoraj arkitektoj de la batalo por la Apartigo de religioj kaj ŝtatoj. Ili volas, ke la absoluta libereco de konscio estu proklamita por ĉiuj. Ili ne postulas la samajn privilegiojn kiel la Eklezioj, ili volas ĉesigi privilegiojn por religioj.

Ili adoptas la devizon: Libereco – Egaleco – Frateco.

Ni apogas sur la rezolucioj de la Kongreso de Romo de 1904, kiuj estas integra parto de la statutoj kiujn ni proponas:

“La integra sekularismo de la Ŝtato estas la pura kaj simpla aplikado de Libera Penso al la kolektiva vivo de la Societo. Ĝi konsistas el apartigo de la Eklezioj de la Ŝtato, ne en la formo de kundivido de atribuoj inter du potencoj traktantaj egalaj, sed garantiante al religiaj opinioj la saman liberecon kiel ĉiuj opinioj kaj neante al ili ian rajton de interveno en

publikaj aferoj.

Libera Penso estante kompleta nur kiam ĝi entreprenas socie realigi la homan idealon, ĝi devas celi la institucion de reĝimo sub kiu neniu homo ne plu povas esti oferita aŭ eĉ neglektita de la socio, kaj per tio ne estos metita aŭ forlasita de lin, rekte aŭ nerekte, en la praktika neeblo ekzerci ĉiujn siajn homajn rajtojn kaj plenumi ĉiujn siajn homajn devojn.

Libera Penso do logike generas de socia scienco, de socia moralo, de socia estetiko, kiu, perfektigante per la progreso mem de la publika konscio, konsistigos reĝimon de justeco: la socia justeco ne estas tiu la kialo aplikata de la homaro. al sia propra registaro.

Alivorte, Libera Penso estas laika, demokrata kaj socia, tio estas, ke ĝi malakceptas, en la nomo de la digno de la homa persono, tiu ĉi triobla jugo: la perforta potenco de aŭtoritato en religiaj aferoj, de privilegio en politikaj aferoj kaj de Kapitalo en ekonomiaj aferoj. »

Tial la Internacia Manifesto por Libereco de Konscienco, kiu estas amase kontraŭsignata sur ĉiuj kontinentoj, proponas, ke ni gvidu kune kaj en ĉiuj landoj 3 internaciajn kampanjojn: A) La batalo sur ĉiuj kontinentoj en landoj por akiri liberecon de konscio Vera

disiĝo inter Religioj kaj Ŝtatoj kaj defendi ĝin kie ĝi estas minacata.

B) Internacia esploro pri la financado de Eklezioj kaj religioj, precipe per la uzo de publika mono. Jen kion nia amiko Max Wallace el Aŭstralio nomis "la purpura ekonomio".

C) La denuncio de krimoj faritaj de religiuloj kontraŭ homoj kaj la postulo, ke justeco estu plene farita al la viktimoj de la Eklezioj, kiel memorigis al ni nia amiko Keith Porteus Wood, reprezentanto de la NSS.

Ni ankaŭ sendas al vi 4 aliajn decidojn.

Unue, mi proponas, ke vi proklamu la Internacian Asocion de Libera Penso per aklamo.

Due, la statutoj, kiujn vi havas en viaj dosieroj, estas inspiritaj de la franca leĝo, kiu estas la plej liberala leĝo pri asocio. Vi havas leĝan noton, kiu klarigas ĉi tion al vi. mi tial sugestas ke vi ekzameni ilin, diskutu ilin kaj adoptu ilin. Se vi konsentas, ni prezentos ĝiajn statutojn en Francio por oportuno.

Ni proponas la konstitucion de provizora Internacia Komitato, kies listo estas jena:

- Alves Ricardo (Portugalia)
- Amorim Teresa (Portugalia)
- Besson Philippe (Francio)
- Blondel Marc (Francio)
- Estrella Hugo (Argentino)
- Eyschen Christian (Francio)
- Desai Babu (Hindio)
- Godicheau Michel (Francio)
- Gozlan David (Francio)

- Igwe Léó (Niĝerio)
- Kirkhart Bobbie (Usono)
- Kuvakin Valerii (Rusio)
- Lafouge Jacques (Francio)
- Laxalte Elbio (Urugvajo)
- Lepeix Roger (Francio)
- Llobet Marcelo (Argentino)
- Mac Arthur Ed (UK)
- Mantello Maria (Italio)

- Masson Henri (Esperanto)
- Mbille Martin (Kamerunio)
- Muller Volker (Germanio)
- Nkunzimana Paul (Burundo)
- Rand David (Kanado)
- Legu Clive (Sudafriko)
- Riba Albert (Hispanio)
- Saad Georges (Libano)
- Sankari Nina (Pollando)
- David Silverman (Usono)
- Thain Richard (Kanado)
- Tietze Ulrike (Germanio)
- Vergara Antonio (Ĉio)
- Vijayan Goparaju (Hindio)
- Wallace Max (Aŭstralio)
- Wallace Meg (Aŭstralio)
- Whitehead Fred (Usono)
- Wood Keith Porteous (UK)

Ni proponas ankaŭ la nomumon por unu jaro de ses internaciaj preparolantoj: David Silverman (Usono), Keith Porteous Wood (Unuiĝinta Reĝlando), Albert Riba (Hispanio), Christian Eyschen (Francio), Antonio Vergara (Ĉio) kaj David Rand (Kanado).

Dankon pro via atento. Nia amiko Roger Lepeix nun klarigos la enhavon de la interkonsenta memorando inter la AILP kaj la IHEU. Tiam la diskuto estos malfermita inter ni.

Prezento de la Konvencio IHEU/AILP de Roger LEPEIX

Sonja Eggerickx, prezidanto de la IHEU, venis hodiaŭ matene por saluti nian kongreson, kaj ŝi traktis la demandon pri kunlaboro inter la IHEU kaj la AILP. Vi ricevis la projekton de Konvencio en viaj dosierujoj; estas kelkaj tajperaroj, kiuj estos korektitaj.

Kial tia Konvencio? De pluraj jardekoj, ateistoj kaj liberpensuloj, iliaj organizaĵoj, estas disigitaj, iuj aliĝas al la IHEU, aŭ eĉ al tio, kio restas de la Monda Unio, aŭ estas izolitaj. Jen kial ni konstruas la AILP hodiaŭ. La IHEU estas organizo, kiu celas kunigi humanistojn, ateistojn, liberpensulojn, agnostikulojn, raciistojn, skeptikulojn, ktp. Gravas do ne nur eviti eblajn konfliktojn inter la IHEU kaj la AILP, sed kiam ajn eblas kunlabori. Jen la celo de ĉi tiu Konvencio.

Tiu ĉi Konvencio lasos la du organizaĵojn kun sia plej kompleta aŭ tonomio; ĝi nur provizas la manieron, kiel ili povos kunlabori.

La Plenuma Komitato de la IHEU, en kiu mi estas membro kiel kasisto, konsentas pri la principo de tiu ĉi Konvencio, sed ĝi deziras atendi ĝis la AILP estos proklamo, kaj ĝis ĝi eklaboros, por diskuti kun la 'AILP'. Ni do prenas la iniciaton hodiaŭ akcepti ĉi tiun Konvencion, kaj proponi ĝin kiel bazon por diskuto kun la IHEU.

Projekto de Interkonsento inter la IHEU kaj la AILP

La internacia Libera Penso-movado trovis sin disigita post 2-a Mondmilito, pro la direkto elektita de la Monda Unio de Liberpensuloj, kiu nun preskaŭ malaperis. Iuj organizoj de liberpensuloj aliĝis al IHEU, ekde 1952 aŭ poste, aliaj restis en kio restas de la UMLP, aliaj elektis aŭ tonomion. Estas en la intereso de la IHEU vidi tiun ĉi movadon denove reunuigita, lige kun la IHEU.

Tio ne signifas, ke la organizoj kiuj estos membroj de la AILP devas aliĝi al la IHEU, kvankam ĉiuj estos informitaj pri tiu ebleco, sed ke la AILP mem havas funkciajn ligojn kun la IHEU por plibonigi kunlaboron. Tiu ĉi ligo povas rezultigi, ke la AILP estu Sekcio de la IHEU, se la statutoj de la IHEU permesas tion.

Projekto de Interkonsento inter la IHEU kaj la AILP

La IHEU (Internacia Humanisma kaj Etika Unuiĝo) kunigas humanismajn, skeptikajn, etikajn, ateismajn kaj liberpensajn organizaĵojn je la internacia nivelo. Ĝi kunordigas, disvolvas kaj reprezentas la humanisman movadon. Kreita en 1952, ĝi baziĝas sur la fonda deklaro de Amsterdamo, ĝisdatigita ĉe la 2002-datita kongreso.

La AILP (Internacia Asocio de Libera Penso) celas kunigi organizojn kaj homojn kiuj estas en la kontinueco de la mondaj kongresoj de Libera Penso, precipe tiujn de 1904 en Romo kaj 1905 en Parizo, kaj estas ligitaj al sekularismo, al demokratio, al libereco de penso kaj konscienco, garantiita de la necesa apartigo de Eklezioj kaj Ŝtatoj.

La AILP estis fondita la 10-an de aŭgusto 2011 en Oslo, surbaze de la ekzisto kaj funkciado de CILALP (Liga Komitato de Ateistoj kaj Liberpensuloj), kreita en 2005 en Parizo, kaj surbaze de la Internacia Manifesto por ateisma humanismo, adoptita sur tiu ĉi okazo.

IHEU kaj CILALP eklaboris kune ekde la fondiĝo de CILALP en julio 2005, okaze de la Pariza Kongreso de IHEU. Kunsidoj de CILALP okazis okaze de la statutaj kunvenoj de IHEU en 2008 en Vaŝingtono kaj en 2009 en Londono.

La IHEU kaj la AILP decidis daŭrigi en la sama direkto. Ili konsideras, ke kunlabori ebligas la disvolviĝon de ambaŭ organizoj.

La IHEU kaj la AILP konsentas pri:

- antaŭ enigi sinergion inter la IHEU kaj la AILP, precipe per la komuna organizado de iliaj renkontiĝoj laŭ leĝe kiam eble:
  - o La IHEU disponigas kunvenkadron por la AILP uzante la ĉeeston de la estroj de la AILP-membroorganizoj de la IHEU
  - o La AILP informas siajn membrojn pri la ekzisto, naturo kaj orientiĝoj de la IHEU, kaj invitas tiujn, kiuj venas al ĝiaj kunvenoj, por partopreni la iniciatojn de la IHEU, precipe la mondkongresojn.
- antaŭ enigi la inkludon de la AILP kiel laŭ leĝa sekcio de la IHEU.
- instigi la organizon de komunaj kampanjoj kiam ajn eblas, en komunaj areoj (esprimlibereco, apartigo de Eklezioj kaj Ŝtatoj, ktp.)
- antaŭ enigi reciprokajn informojn per interŝanĝo de publikaĵoj, ligiloj inter retejoj, kaj krucĉeesto de observantoj en iliaj respektivaj laŭ leĝaj kunvenoj.
- organizi regulajn renkontiĝojn inter la du organizaĵoj, por kontroli la aplikadon de ĉi tiu Interkonsento, adapti ĝin se necese, kaj interŝanĝi ĉiujn informojn utilajn al ambaŭ partioj.

junio 2011

Internacia Asocio de Libera Penso

(Fondite pro iniciato de CILALP)

La 10-an de aŭgusto 2011 en Oslo (Norvegio), 150 liberpensuloj kaj ateistoj el 18 landoj (Unuiĝinta Reĝlando, Usono, Germanio, Kanado, Francio, Rusio, Hispanio, ktp.) fondis Internacian Asocion de Libera Penso.

Ni rekonstruis la fondajn kongresojn de internacia Libera Penso, okazintaj ekde 1880 (Bruselo), precipe la kongreson de liberpensuloj en Romo (1904) kiu malfermis la kampanjon por la apartigo de Eklezioj kaj Ŝtatoj en pluraj landoj. Estas por antaŭ enigi kaj daŭrigi ĉi tiun batalon, ke ni konsideris utila kaj necesa rekonstrui ĉi tiun internacian organizon.

Lige kun la IHEU, nia internacia asocio estos tute sendependa kaj ne konkuros kun la IHEU.

Estis elektita Internacia Konsilio, kaj ankaŭ 6 preparolantoj: David Silverman (Usono), Keith Porteous Wood (Unuiĝinta Reĝlando), Albert Riba (Hispanio), Christian Eyschen (Francio), Antonio Vergara (Ĥilio) kaj David Rand (Kanado).

Retejo estis malfermita, kaj la unuaj 3 internaciaj kampanjoj estis deciditaj:

- Por la apartigo de religiaj institucioj kaj Ŝtatoj en ĉiuj landoj, de ĉiuj kontinentoj
- Internacia enketa komisiono pri publika financado de institucioj religia -
- Malkaŝi kaj denunci krimojn faritajn de pastroj.

Ni invitas ĉiujn ateistojn kaj liberpensulojn, same kiel iliajn organizaĵojn, aliĝi al la Internacia Asocio de Libera Penso, gvidi la komunan batalon por libereco de konscienco kaj disiĝo de religiaj institucioj kaj Ŝtatoj.

Subskribis: Keith Porteous Wood (Britio), David Silverman (Usono), David Rand (Kanado), Antonio Vergara (Ĥilio), Christian Eyschen (Francio), Albert Riba (Hispanio)

Supre de maldekstre dekstren: K. Porteous Wood, D. Silverman, D. Rand
Malsupre de maldekstre dekstren: C. Eyschen, M. Blondel, A. Riba, A. Vergara

Projekto de Statutoj de la Internacia Asocio de Libera Penso

ARTIKOLO 1

Internacia Asocio de Libera Penso (AILP) estas fondita inter ĉiuj asocioj kaj homoj, kiuj aliĝas al tiuj ĉi statutoj.

La daŭro de la asocio estas senlima.

Ĝia ĉefsidejo estos Francio. La preciza naturo de la asocio povas esti precizigita depende de franca leĝaro.

ARTIKOLO 2

La Internacia Asocio de Libera Penso estas sekcio de la Internacia Humanisma kaj Sekulara Unio (IHEU). La funkciado de la AILP en la IHEU estas regata de Interkonsento subskribita inter la du organizoj.

ARTIKOLO 3

CELO DE LA ASOCIO

La Internacia Asocio de Libera Penso celas kunordigi la agojn kaj principojn de la membro-asocioj sur internacia nivelo, kadre de strikta respekto al ilia sendependeco kaj ilia aŭtonomeco de administrado.

Ĝi povas fari ĉian iniciaton, kiun ĝi opinias necesa, laŭ siaj principoj kaj per decido de la Internacia Komitato.

ARTIKOLO 4

DEKLARO DE PRINCIPOJ

Ĉiuj asocioj kaj homoj sincere ligitaj al sekularismo, demokratio, libereco de penso kaj konscienco, garantiitaj de la necesa apartigo de Eklezioj kaj religioj de ŝtatoj, povas kaj estas invitatitaj esti parto de la AILP.

La Internacia Asocio de Libera Penso aprobas, dum sia fonda kongreso la 10-an de aŭgusto 2011 en Oslo, Norvegio, la tri rezoluciojn adoptitajn dum la Internacia Kongreso de Romo en 1904, kiuj aperas en la apendico kaj kiuj konsistigas la Deklaracion de Principoj de la AILP.

ALIGOJ, KONTRIBUOJ, DEVOJ DE MEMBRO-ASOCIOJ

ARTIKOLO 5

La aliĝo de Asocio al la Internacia Asocio de Libera Penso estas decidita de la Internacia Komitato, per plimulto, surbaze de eksplacita dosiero montranta konsenton kun la Deklaracio de Principoj (Artikolo 4 de ĉi tiuj statutoj).

ARTIKOLO 6

asocio kaj persono aliĝanta al la AILP devas pagi ĉiujaran abonon, kies kvanto estas fiksita de la Internacia Konsilio.

Ajna asocio kaj persono en prokrasto de 3 jaroj de siaj kontribuoj estos konsiderataj kiel ekzistintaj kaj forigitaj el la registroj konsistigantaj la Internacian Asocion de Libera Penso, post kiam avizo pri pago restas nerespondita.

Ajna kvanto pagita restas ĉe la AILP.

ARTIKOLO 7

Ĉu Asocio kiu subfosis la principojn aŭ organizon de la Internacia Asocio de Libera Penso povas esti forigita de la Internacia Komitato. La koncerna Asocio devas povi prezenti sian defendon en la kunsido de la Internacia Komitato, kiu decidos per plimulto.

ARTIKOLO 8

La rimedoj de la AILP inkluzivas: 1 - La kvanto de

kontribuoj de asocioj kaj individuoj.

2- Subvencioj.

3- Manaj donacoj.

4- Kaj de ajna alia fonto rajtigita de la leĝo.

ARTIKOLO 9

Por kontribui al la influo de la Internacia Asocio de Libera Penso, estos formita Honora Sponsorada Komitato malfermita al personecoj kundividantaj la celojn indikitajn en Artikolo 4 de ĉi tiuj statutoj.

Nomumoj estas aprobitaj de la Internacia Komitato. Ĉi tiu Honora Sponsorada Komitato havos neniun administradon aŭ decidpovon ene de la AILP.

ADMINISTRO

ARTIKOLO 10

La Internacia Asocio de Libera Penso estas gvidata de Internacia Komitato formita de reprezentantoj de membro-asocioj kaj asociaj membroj. Estas po unu reprezentanto po 500 membroj sen ke ilia nombro povas superi 10 po asocio.

La Internacia Komitato kunvenas almenaŭ unufoje jare, normale en la tempo de la Ĝenerala Asembleo de la IHEU (Internacia Humanisma kaj Sekulara Unuiĝo). La reprezentaj delegacioj de la Asocioj al la Internacia Komitato estas ĉiujaraj.

La kostoj propraj al la alveno de delegitoj de Membro-Asocioj al kunsidoj de la Internacia Komitato estas respondeco de la menciitaj Asocioj.

La Internacia Komitato povas fari decidojn per poŝta aŭ elektronika korespondado.

ARTIKOLO 11

Ĉiujare, dum la kunveno de la Internacia Komitato, estas elektitaj tri internaciaj preparolantoj, kies kvalitoj devas esti reprezentaj de la AILP. Ili estas reelekteblaj.

La preparolantoj prezentas al la Internacia Komitato raporton pri sia agado dum la pasinta jaro kaj siajn proponojn por la venonta jaro.

En ĉiu kunveno de la Internacia Komitato estos nomumita sekretario respondeca pri administraj problemoj kaj raportoj. Same, ĉiujare estos nomumita kasisto, respondeca pri kolektado de kontribuoj de Asocioj kaj individuoj, mastrumado de la monrimedoj kaj raportado pri ili en la venonta kunveno de la Internacia Komitato.

La statutoj de la AILP estante deponitaj en Francio, la Internacia Komitato nomumas la Juran Reprezentan Oficejon.

ARTIKOLO 12

Koncilia Konsilio estos nomumita, kunmetita de 5 membroj, kiuj ne povas esti membroj de la sama Membro-Asocio, nek esti parto de la Internacia Komitato. Tiu ĉi Akordiga Konsilio celas, en okazo de problemoj, streĉiĝo aŭ interna konflikto, proponi solvojn al la Internacia Komitato kiu faros la finan decidon.

AMENDOJ AL LA STATUTOJ KAJ FALSO

ARTIKOLO 13

La Internacia Komitato povas decidi modifi tiujn statutojn per dutriona plimulto de la membro-asocioj. Tiu ĉi punkto devas aperi eksplicite en la antaŭa kunvoko de la Internacia Komitato.

ARTIKOLO 14

La malfondo de la Internacia Asocio de Libera Penso povas esti prononcata nur de la Internacia Komitato, kun antaŭ a enskribo en la tagordo, kaj de dutriona plimulto. Estas la Internacia Komitato kiu determinas la kondiĉojn de la likvidado de aktivoj.

ARTIKOLO 15

Estas la Internacia Komitato kiu nomumas la respondecan por la deklaro de konstitucio kaj la laŭ leĝa deponejo de la statutoj por la oficiala registrado de la AILP.

ARTIKOLO 16

Interna Regularo estos diskutita kaj adoptita poste de la Internacia Komitato, difinanta la metodojn de funkciado de la AILP kaj la enhavo de la malsamaj respondecoj.

aneksaj o

DEKLARO DE PRINCIPOJ

La Internacia Asocio de Libera Penso aprobas, dum sia fonda kongreso la 10-an de aŭgusto 2011 en Oslo, Norvegio, la tri rezoluciojn adoptitajn dum la Internacia Kongreso de Romo en 1904:

"La Internacia Kongreso de Libera Penso, kunveninta en Romo la 22-an de septembro 1904, dezirante malhelpi ajnan miskomprenon, establante dekomence la signifon, kiun ĝi donas al la vorto "libera penso", kaj per tio la amplekson de la postuloj, kiujn li formulos; , opinias, ke necesas antaŭ i liajn specialajn interkonsiliĝojn per la principa Deklaro prezentita en la tri rezolucioj malsupre:

I - Unua rezolucio: difino de Libera penso ĝenerale

La libera penso ne estas doktrino, sed metodo, tio estas maniero konduki sian pensadon - kaj, sekve, sian agadon - en ĉiuj kampoj de la individua kaj socia vivo. Ĉi tiu metodo karakterizas ne per la aserto de certaj apartaj veroj, sed per ĝenerala engaĝiĝo serĉi la veron en kia ajn ordo, sole per la naturaj rimedoj de la homa spirito, per la sola lumo de racio kaj sperto.

Libera Penso povas esti konsiderata aŭ teorie en la intelekta ordo, aŭ praktike en la socia ordo.

En ambaŭ kazoj, ĝi estas determinita laŭ la du reguloj malsupre.

II- Dua rezolucio: Du reguloj de Libera Penso en la teoria aŭ intelekta ordo.

1- Unua regulo: Libera penso ne povas rekoni en iu aŭ toritato la rajton kontraŭ stari aŭ eĉ supermeti sin al la homa racio, postulas ke ĝiaj adeptoj eksplicite malakceptis ne nur ajnan truditajn kredon, sed ajnan aŭ toritatan postulantan trudi kredojn (aŭ ke tiu ĉi aŭ toritato estas bazita sur revelacio, sur mirakloj, sur tradicioj, sur la neeraripovo de homo aŭ libro, aŭ ke ĝi ordonas kliniĝi antaŭ dogmoj aŭ la principoj esti apriorie de religio aŭ filozofio, antaŭ la decido de la publiko. aŭ toritatoj aŭ la voĉdono de plimulto, aŭ ke ĝi alvokas al ajna formo de premo, farita de ekstere sur la individuo, por deturni lin de fari, sub lia persona respondeco, la normalan uzon de liaj kapabloj).

2 - Dua regulo: La libera penso ne povas limigi sin al tiu ĉi negativa manifestiĝo al iu ajn dogmo kaj ajna kredo, ĝi postulas de siaj adeptoj aktivan klopodon cele al realigo de la homa idealo per homaj rimedoj.

Ĝi ankaŭ rifuzas doni al sia propra koncepto de tiu ĉi idealo la absolutan kaj neŝanĝeblan karakteron, kiun la religioj nedee atribuas al si, sed kiun nek la scienco nek la homa konscienco inkluzivas, kiuj ambaŭ estas devigataj akcepti movon en la relativa kaj submetita al la leĝo de progreso.

Malproksime de cedi al la tento antaŭ tempe konstrui definitivan sistemon, Libera Penso proponas al la Homaro, kiel diktas la naturo de la aferoj, senfine serĉi la veron per la scienco, la bonon per la moralo, la belecon per la arto. Kaj se en ĉiu momento de sia evoluo, ĝi estas preta raporti la nunajn rezultojn de siaj esploroj, ĝi ankaŭ estas ĉiam preta ĝin kompletigi kaj korekti, aldonante al la hieraŭ ajn malkovroj la morgaŭ ajn malkovrojn.

III - Tria rezolucio: Du reguloj de Libera penso en la praktika kaj socia ordo

1- Unua regulo: La libera penso ne povas kontentiĝi per pure konjektaj opinioj, kiuj interesus nur individuajn penson, estas al ĝi disponigi regulon de vivo, kaj por individuoj kaj por socioj.

Aplikata al socioj, ĝi estas la metodo, kiu konsistas el voli submeti la socian organizon mem al la leĝoj de la racio.

Socio inspirita de ĉi tiu metodo havas kiel unua devo forigi el ĉiuj siaj publikaj servoj (administrado, justeco, instruado, asistado, ktp.) de iu ajn konfesa karaktero, per kiu oni devas kompreni, ke ĝi devas fari ilin ne nur neŭ tralaj inter la diversaj religiaj konfesoj, sed fremdaj kaj nerezistaj al iu ajn religia influo, strikte ekskluziva de iu ajn dogmatismo, implicita aŭ eksplicita.

La integra sekularismo de la Ŝtato estas la pura kaj simpla apliko de la Libera Penso al la kolektiva vivo de la Societo. Ĝi konsistas el apartigo de la Eklezioj de la Ŝtato, ne en la formo de kundivido de atribuoj inter du potencoj traktantaj egalaj, sed garantianta al religiaj opinioj la saman liberecon kiel ĉiuj opinioj kaj neante al ili ajnan rajton interveni en publikajn aferojn.

2- Dua regulo: Libera Penso estante komplete nur kiam ĝi entreprenas socie realigi la homan idealon, ĝi devas celi la institucion de reĝimo, sub kiu neniu homo ne povas plu esti oferita aŭ eĉ neglektita de la socio, kaj sekve ne estos metita aŭ forlasita de ĝi, rekte aŭ nerekte, en la praktikan neeblecon ekzerci ĉiujn siajn homajn rajtojn kaj plenumi ĉiujn siajn homajn devojn.

Libera Penso do logike generas de socia scienco, de socia moralo, de socia estetiko, kiu, perfektigante per la progreso mem de la publika konscio, konsistigos reĝimon de justeco: la socia justeco ne estas ol racio aplikata de la homaro al sia propra registaro.

Alivorte, Libera Penso estas laika, demokrata kaj socia, tio estas, ĝi malakceptas, nome de la digno de la homa persono, tiun ĉi trioblan jugon: la perforta potenco de aŭ toritato en religiaj aferoj, privilegio en politikaj aferoj kaj Kapitalo en ekonomiaj aferoj. »

Manifesto por libereco de konscienco

La homaro naskiĝis libera.

La naturo kreis nek titolojn, nek religiojn, nek Ekleziojn, nek cenzurojn, nek posedaĵojn.

La homaro fariĝis sin elirante el antaŭ historio en longa batalo kontraŭ la teruraj provoj de la planedo, kiujn ĝi nek konis nek komprenis.

Tom post iom eskapante la limojn kaj limojn, inkluzive de la limoj kaj limoj kiujn la Homaro kreis, ĝi devis aserti siajn rajtojn por si mem.

La rajtoj de la Homaro estas nek asertitaj nek gajnitaj kontraŭ aliaj tiel nomataj "rajtoj", de nekonata origino.

Ili ekzistas ĉar la Homaro ekzistas.

La rajtoj de la Homaro estas "veroj memkompreneblaj"

La unua el ĉi tiuj rajtoj, la unua el ĉi tiuj liberecoj estas la rajto pensi libere.

Tiu ĉi unua kaj fundamenta libereco nomiĝas libereco de konscienco.

Ja antaŭ la Eklezioj estas la Homaro.

Ja super la Eklezioj estas la Homaro.

Dioj, Eklezioj, superstiĉoj, dogmoj estas homaj kreaĵoj kaj nenio alia.

Ĉiam pli da konscio

"Pli lumo! »

Jarcentojn poste, ni faras la lastan frazon de Goethe nia.

La konscienclibereco estas la libereco por la Homaro ekzameni kaj ekzameni sin. La Homaro estas falebla kaj perfektebla ĉar ĝi estas dotita per racio, kaj do per kritiko.

Kion la Homaro faris, ĝi povas malfari.

Sinsekvaj generacioj ne povas sekvi unu la alian reciproke kaj eterne.

Male al la Eklezioj, libera kaj konscia Homaro rifuzis, rifuzas kaj rifuzos neeraripovon.

Kio estas bona por Papoj, ne estas bona por viroj.

La homaro estas perfektigebla, tio estas, ĝi povas sin korekti kaj plibonigi; ŝi ne konsideras paradizon kiel kulpan kaj pasintan pasintecan nek kiel neatingeblan kaj mita estontecan sed kiel ĉiutagan agon, permesitan de libereco de konscienco.

Ni povas diri post Protagoro ke "la homo estas la mezuro de ĉio"

Homa genio estas senlima. Kapabla dividi la plej malgrandajn ĉelojn de la Universo, ĝi kapablas ankaŭ modifi sian propran strukturon, konkeri la planedojn, labori pri la origino de la mondo kaj pensi pri sia propra estonteco.

Li estas, ve, kapabla plani sian propran detruon.

La destino de la Homaro estas la projekto de la Homaro kaj Prometeo, la ribelulo, prave kaptis fajron de tiuj, kiuj estis ĝiaj posedantoj laŭ Mitologio por doni ĝin al homoj. Ĝi estas la metaforo de la homaro luktanta por sia emancipiĝo.

Asertante la liberecon de konscio, kiu estas nenio alia ol la libereco de la Homaro, la Homaro ĉiam renkontis religiajn dogmojn ĉufoje kiam la Homaro progresis, kiel ajn la vojo, kaj ŝi asertis siajn rajtojn, la Eklezioj kondamnis.

La rakonto

La listo de martiroj kaj herooj de libereco de konscio superas la mallongan memorigilon, kiun ni povas fari ĉi tie.

Sokrato estis kondamnita al cikuto ĉar li rekomendis ke junuloj pensu por si mem.

La filozofo el Sorbonne, Abelardo, estis mutilita ĉar li konsideris, ke lia propra opinio estas egala al tiu de la "patroj".

La sciencisto Galileo estis kondamnita pro ne esti konfesinta verojn kongruajn kun la Biblio sed produktitaj el sia propra esplorado.

Same estis por Etienne Dolet, Giordano Bruno, Michel Servet., Vanino Vanini kaj multaj aliaj.

Kiam la unua teksto en la Okcidento establane rajtojn (la "Magna Carta" en Anglio en 1215) estis skribita, la ĉefepiskopo de Canterbury Langton kiu apogis tiun tekston estis suspendita fare de la Papo.

La Deklaracio de la Rajtoj de Homo kaj Civitano de 1789, en Francio, estis kondamnita de la Papo.

Charles Bradlaugh, demokratie elektita al parlamento ĉe Westminster en 1880, devis batali longan batalon por la rajto sidi en parlamento sen devi preni fidelecojn uron al la anglikana kredo.

La hispana edukisto kaj liberpensulo Francisco Ferrer i Guardia estis mortpafita en 1909 laŭ peto de la katolika hierarkio.

La liberpensulo kaj libertina Chevalier de la Barre estis ekzekutita laŭ la ordo de la Eklezio kaj la gvidanto de Germana Libera Penso, Max Sievers estis ekzekutita en Hamburgo en 1943 fare de la nazioj.

La listo estas tre longa...

Ĝi atestas pri la senlaca batalo inter dogmo kaj libereco de konscienco.

Nuntempe

Ĉiuj vidas, ke la Eklezioj daŭre subpremas kaj persekutas konsciencojn. La Eklezioj ne ŝanĝiĝis.

Ekzemple, en Pakistano, D-ro Younus Shaikh, akuzita pri blasfemo, estis kondamnita al morto en 2001 antaŭ ol povi rifuĝi en Eŭropo post internacia solidareca kampanjo. Li pasigis pli ol 3 jarojn sur mortpuna prizono.

En Niĝerio, aktivulo Leo Igwe estis arestita kaj brutaligita de la polico plurfoje por defendi homojn akuzitajn pri "sorĉado". Li estis liberigita en januaro 2011, post du tagoj da aresto, sekvante internacian kampanjon en lia nomo.

Itala juĝisto Luigi Tosti daŭre batalas por esti reestigita al ĉiuj siaj rajtoj post estado eksigita ĉar li rifuzis okazigi sesion en tribunalejo ornamita per krucifikso.

La "Granda Ĉambro", apelacia organo de la Eŭropa Kortumo pri Homaj Rajtoj, kaptita de la registaro de Berlusconi, ĵus, la 18-an de marto 2011, juĝis favore al la itala ŝtato, kiu intencas daŭre trudi la ĉeeston de krucifiksoj en publikaj lernejoj sur la duoninsulo (tielnomita "Lautsi" afero)

Ni povas preni multajn aliajn ekzemplojn, inkluzive de la lastatempa detruo de artaĵoj en Avignon en Francio, fare de katolika komando, ĉar ili estis rigardataj "blasfemaj".

Tordi, defendi aŭ restarigi liberecon de konscienco

Kiel ĉiu rajto, la libereco de konscio devas esti sanktigita en tekstoj, ĉu ili estas Deklaracioj, Konstitucioj, Leĝoj aŭ juraj elementoj.

En kelkaj landoj, ĉi tiuj tekstoj ekzistas. Ĉi tio estas la Unua Amendo al la Usona Konstitucio: "La Kongreso faros neniun leĝon donantan ajnan preferon al, aŭ malpermesante la liberan ekzercon de, ajna religio, limigante la sinesprimliberecon, la gazetaran liberecon, aŭ la dekstrajn civitanojn kunveni. pace kaj peti la ŝtaton pri kompenso por suferitaj malbonaĵoj." (1791), de la Leĝo pri Disigo de Eklezioj kaj ŝtato en Francio (1905) "La Respubliko ne agnoskas, laborigas aŭ subvencias ajnan religion. Sekve, ekde la 1-a de januaro post la promulgo de ĉi tiu leĝo, ĉiuj elspezoj rilataj al la ekzerco de religio estos forigitaj de la buĝetoj de la ŝtato, departementoj kaj municipoj," de la artikolo 3 de la Konstitucio de Meksiko (1917) "nek akiro, nek posedo, nek administrado de nmoveblaj ŝoj por la Eklezio, neniu jura personeco por la Eklezio", de Portugalio, de revolucia Rusio en 1917, de la konstitucia referendumo en Bolivio (2009), la "provizora" Konstitucio de Nepalo (2007), inter aliaj.

Ne estas superflue rememori, ke ĉi tiuj tekstoj estas ofte mistraktataj kaj ke ilia defendo aŭ restarigo estas necesa; tiel okazas, ekzemple, en Francio kie ĉiuj registaroj ekde la registaro de Vichy malobservis la leĝon de Apartigo.

Tial ni bonvenigas ĉiujn batalojn, kiuj moviĝas en la direkto de libereco de konscio, inkluzive de la lastatempa nuligo de la ofendo de blasfemo en Britio. En Pollando, en marto 2010, la episkopa revuo Gosc Niedzielny kaj la ĉefepiskopejo de Katowice estis kondamnitaj pro komparo de la feminisma Alicja Tysiac kun naziaj krimuloj. Aliaj ekzemploj de venko estas konataj.

Ni bonvenigas la antiklerikalajn manifestaciojn en Pollando kaj Italio; ni salutas la dekojn da miloj da homoj marŝantaj en la stratoj de Bejruto, Libano por diri "Sekularismo estas la solvo", en lando kie la sistemo estas kompleksa miksaĵo de povdividado bazita sur komunumaj kvotoj; la miloj da manifestacioj en Tunizio alprenante la sloganon "Sekularismo = libereco kaj toleremo", "por Sekulara Tunizio"; la miloj da manifestacioj en Londono marŝantaj dum la vizito de la estro de la Romkatolika Eklezio por diri "Igu la Papon pagi!"; laikaj manifestacioj en Hispanio...

En ĉiuj latitudoj, en ĉiuj kontinentoj, la formo varias sed la substanco estas la sama: la postulo de libereco de konscio!

Ni batalas por la nuligo de ĉiuj Konkordatoj, kontraŭ ajna milito de religioj kaj kontraŭ ajna "kolizio de civilizacioj"

Pensoj

Niaj tradicioj kaj niaj luktoj, inkluzive de la mocioj kaj rezolucioj de la Monda Kongreso de Libera Penso en Romo en 1904, estas la promeso kaj promeso de niaj devontigoj.

Laŭ la tradicio de la Universala Kongreso en Romo en 1904, la ĉeestantoj aŭ reprezentitaj en la Universala Kongreso en Oslo la 12-an de aŭgusto 2011, fondante la AILP (Internacia Asocio de Libera Penso) decidis efektivigi du kampanjojn, nome la vero pri la financado de religioj kaj justeco por viktimoj de Eklezioj.

Ĝar ni estas por la libereco de konscio, kiu implicas la Apartigon de Eklezioj kaj ŝtato, ni volas, ke oni donu klarecon pri la financado de religioj, pri ĉi tiu "purpura ekonomio", kiu ŝarĝas ŝtatajn buĝetojn koste de Sano, de Edukado, por la profito nur de ricevantoj kiuj kvalifikas sin kiel "spiritaj"

Ni volas, ke justeco estu farita al la viktimoj de la Eklezioj.

Justeco ne estas pento.

Pento estas religia fakto, kiu koncernas nur la Ekleziojn, metante sin super homaj leĝoj.

Ni volas justecon, kiu implicas, en la okazo de agnoskita kulpo, sankcioj, inkluzive jurajn, financajn kaj moralajn.

Justeco por viktimoj de preĝeja seksa misuzo; la seksmisuzo de la Eklezioj rivelante sin esti institucio de la Instituto.

Justeco por la viktimoj de diskriminacio, de la Kvara Laterana Koncilio de 1215, kondamnante judojn porti la rulon, de la Inkvizicio frapanta judojn, islamanojn aŭ "herezulojn".

Justeco por koloniigitaj kaj "evangeligitaj" popoloj, senposedigitaj de siaj rajtoj kaj siaj teroj en Afriko, Azio, Latin-Ameriko, Nordameriko. Por citi J. Kenyatta, "Kiam la blankuloj venis al Afriko, ni havis la teron kaj ili havis la Biblion. Ili instruis nin preĝi kun fermitaj okuloj: kiam ni malfermis ilin, la blankuloj havis la teron kaj ni havis la Biblion. »

Ni volas plenan liberecon de scienca esplorado, respektante ĉies konsciencon.

Ni volas la rajton de virinoj kontroli iliajn korpojn.

Ni volas plenan apartigon de edukado kaj religio. Familioj estas liberaj instrui siajn infanojn tion, kion ili konsideras bona, sed edukado povas esti nur laboro de publikaj lernejoj.

Ni ne riproĉas virojn pro iliaj opinioj.

Ni kritikis instituciojn, ke ili volas trudi opiniojn

Perspektivo

Ni, ĉeestantaj aŭ reprezentitaj ĉe la Monda Kongreso de Libera Penso en Oslo, alfrontitaj, kaj per niaj esploroj kaj de la situacio, kun la decida demando pri libereco de konscio, sen anstataŭigi la naciajn kaj internaciajn asociojn kaj organizojn, kiuj kiajn ili estas, lasu ni asertas: - libereco de konscio estas konstitua de demokratio - libereco de konscio estas konstitua de la liberigo de la Homaro

Ni entreprenas: - defendi ĉi

tiun liberecon ĉie kaj por ĉiuj - frate kaj solene pravi

nian solidarecon kun ĉiuj persekutantoj kaj persekutuloj.

por iliaj opinioj.

- petu ĉiujn, kiuj rekonas sin en ĉi tiu Manifesto, aliĝi al tiu ĉi batalo.

Acuna Laura Cecilia, Grand Mistress of the Grand Orient Ecuadorian New Era, Ekvadoro - Abgottspon Valentin, profesoro de Valezo, Svislando - Al Ali Sami, Queer Arabic Foundation (QAF) Jordanio - Albaran Misael, Gvadalaharo, Meksiko - Alves Ricardo, laika gvidanto, Portugalio - Amorim Pedro, profesoro, Lisbono, Portugalio - Amorim Teresa, liberpensulo, membro de la Asocio "Republica & Laicidade", Portugalio - Anor Albert, liberpensulo, instruisto kaj sindikatisto, Svislando - Araceli Juez, ateisto, Argentino - Arce Helena, Urugvajo - Arias José, liberpensulo, Francio - Civila Asocio de Ateistoj, Argentino - Assogba Innocent, liberpensulo el Benino - Avenatti José, liberpensulo, Urugvajo - Ayache Sam, franca liberpensulo, gvidanto de la delegacio de IHEU ĉe Unesko - Azem Hocine, vicprezidanto de la Amazigh Monda Kongreso, Alĝerio - Baril Daniel, ĵurnalistoj kaj antropologo, Kebekio, Kanado - Bastin Pol, Belgio - Bedu Jean-Mary, liberpensulo, ASILAH, Maroko - Benichou Daniel, prezidanto de la asocio "Le Chevalier de la Barre", Francio - Bernier Robert, Mirabel, Kebekio - Besson Philippe, fondmembro de CILALP (Internacia Liaison Committee of Atheists and Free Thinkers), Francio - Blamer Shane, Aŭstralio - Blanco y Ovando Marcelino, Hispanio - Blondel Marc, sindikatano, prezidanto de la Nacia Federacio de Libera Penso, Francio - Boska Ilona, Holando - Bouteilly-Dupont Nadine, ĝenerala sekretario de la Association Libres Mariannes, nome de la asocio, Parizo, Francio - Bouchard Jean-Michel, Urugvajo - Braun MJ Claude, administranto de la Humanista Asocio de Kebekio, Kanado - Brémond Hansi, franca gvidanto de junaj liberpensuloj, Francio - Bula Raúl, prezidanto de la Civil Association Trazos, Urugvajo - Burie Wilfred, pentristo kaj verkisto, Belgio - Cai Chongguo, filozofo, Ĉinio - Cahen Guy, Belgio - Chambard Patrick, prezidanto de la Asocio de Lokaj Elektitaj Oficistoj de Libera Penso, Francio - Charry Coralie, juna liberpensulo, Francio - Coignaud Guy, administranto de la Humanista Asocio de Kebekio, Kanado - Coll Anna Maria, ateisto, Barcelono,

Hispanio - Corsetti Renato, eksprezidanto de Universala Esperanto Asocio - Crépeau Yanik, membro de la Humanista Asocio de Kebekio, Kanado - Dandoy Danièle, liberpensulo kaj libera ekzamenanto, Belgio - Darthe-Payan Fabre Fabien, Jakobena Manifesto por la Respubliko kaj Socialismo, Francio - De Benito Ana Maria, ateisto, Argentino - Del Castillo Valades Eduardo, Fronto por Sekulara Kulturo de Meksiko - Delgado Francisco, laika aktivulo en Hispanio - Demeautis Christian, sindikatiso, mutualisto kaj filozofia aktivulo, Francio - De Menten Philippe, Belgio - Dhif Kamal, profesoro ĉe la Franca Komunumo, Belgio - Diaz Carlos, ateisto, membro de la Internacia Konsilio de Ateista Alianco Internacia, Argentino - Dimon Philippe, Belgio - Dival Costa, liberpensulo, Brazilo - Dotta Ostria Mario, historiisto, Urugvajo - Draco Marc, Middlesborough, Unuiĝinta Reĝlando - Duranona Gonzalo, membro de la Civila Asocio de la 20-an de septembro, Urugvajo - Deruette Serge, Profesoro ĉe UMONS, FUCaM kaj HEFF, Belgio - D'Hoop Fabienne, ateisto, Bruselo, Belgio - Dohogne René, Verviers, Belgio - Donaldson John, Kanado - Embleton Mark, ateisto, Britio - Erbeta Jean-Louis, Sherbrooke, Kebekio, Kanado - Erofeev Andrei, artkritikisto kaj kuratoro, Moskvo, Rusio - Escudero Silvero Enrique, ĵurnalisto, Argentino - Estrella Hugo, fondinto de la humanisma kaj laika asocio "Deodoro Rocca", prezidanto de la Centro por Libera Esploro ONLUS (Argentino, Italio) fondinto de CILALP - Eyschen Christian, ĝenerala sekretario de Franca Libera Penso, fondinto de CILALP, Francio - Fabre Gilles,

Jakobena Manifesto por la Respubliko kaj Socialismo, Francio - Fassaneli Marcello, ateisto, Argentino - Ferreyra Cristina, prezidanto de la Civila Asocio de Ateistoj en Argentino - Fernandez Miguel, membro de Europa Laica, Hispanio - Fischer Jean-Louis, membro de la Internacia Akademio de Historio de Scienco, liberpensulo - Foerst Heinke, membro de la SPD, Berlina grupo Gesprächskreis Laizistinnen und Laizisten in der SPD, Germanio - Forgesu Philippe, filozofo, Francio - Liberigita Ali, ateisto, Britio - Frerk Carsten, publicisto, verkinto, Berlino, Germanio - Frerk Evelin, artistfotisto, "Vizaĝoj de ateistoj, humanistoj kaj agnostikuloj hodiaŭ", Berlino, Germanio - Garcia Ernesto, ateisto, Argentino - Garcia Lecy, sendependa liberpensulo, Urugvajo - Gasperi Gian Maria, reprezentanto de la UAAR por la provinco de Foggia, Italio - Godicheau Michel,

sindikatiso, liberpensulo, Francio - Gontard-Zelinkova Dagmar, humanisto, Ontario, Kanado - Gilbert Philippe, instruisto, Laŭzano, Svislando - Girollet Anne, docento ĉe la Universitato de Burĝonjo, Francio - Gomez Lopez Sergio Germano, inĝeniero, Ekvadoro - Gozlan David, ĝenerala vicsekretario de Libre Pensée, Francio - Grandazzi François, vicprezidanto de Libre Pensée, Francio - Granier Marie-France, Troz, Belgio - Grégoire-Nagant Chantal, prezidanto de la Maison de la Libre Pensée Sekularismo de Alembert - Braine-l'Alleud, Belgio - Grzelak Czeslaw, sekularisto, Pollando - Guerra Victor, kunfondinto de Europa Laica, Hispanio - Gusev Alexei, prezidanto de Praxis, Centro por Esplorado kaj Edukado, Moskvo, Rusio - Gutiérrez Jacinto, liberpensulo, Hispanio - Hartikainen Erkki, Ateisma Asocio, Finnlando - Hébert Maïté, emerita, anarki-sindikatiso, Francio - Hotte Réjean, sekretario de la asocio de Ateistoj Liberpensuloj, Kebekio, Kanado - Hyunsoo Jung, Seulo, Koreio - Igwe Leo, humanisto, fondinto de CILALP, Niĝerio - Kalaĵi zis Efstratios, liberpensulo, Grekio - Jakubowska Theresa, vicprezidanto de RACJA, antiklerikala maldekstra partio, Pollando - Johnson Ellen, Enlighten the Vote, fondinto de CILALP, Usono - Johnson Peter, Kanbero, Aŭstralio - Kalwasinski Tomasz, pola raciisto - Kawakibi Iyad, liberpensulo, Alepo, Sirio - Kerrigan Michael D, Brownington, Usono - Kober Peter, Slovakio - Konašev Miĥail B., membro de Russian Humanist Society, Sankt-Peterburgo, Rusio - Kovach Matthew, Usono - Kowalczyk Marta, ateisto, Sosnowiec, Pollando - Kramer Christa, Hamburgo, Germanio - Marek Król, Łódź, Pollando - Kurek-Tyrlik Alicja, Pollando - Kurtz Paul, filozofo, Usono - Lafontaine Jean, Asocio Humanisto el Kebekio, Kebekio - Lafouge Jacques, humanisto, vicprezidanto de Franca Libera Penso, fondinto de CILALP, Francio - Laguna Pablo,

laika aktivulo, Granado, Hispanio - Lamolda Manuel Navarro, laika aktivulo, Granado, Hispanio - Lavaillante Renée, laika aktivulo, Kebekio - Laxalte Elbio, liberpensulo, direktoro de la Civila Asocio de la 20-an de septembro, Urugvajo - Ledesma Diaz Ana Angelica, psikologo, liberpensulo, Urugvajo - Leduc Hélène, Kanado - Le Fur Catherine, vicĉefredaktoro de La Raison, recenzo de Franca Liberpensulo, Francio - Léger Marc-Antoine, Montrealo, Kebekio - Lepeix Roger, liberpensulo, membro de la Komitato-Oficulo de la IHEU, persona kapablo, fondinto de CILALP, Francio - Libon Luc, prezidanto de la Rondo de Liberpensulo de Jodoigne, Belgio - Lopes Joaquim, Libera Homo de Bona Moralo, Portugalio - Loskutov Artiom, organizanto de la Spektaklo, Rusio - Love Murray, Leonay, Aŭstralio - Lozada Fernando Esteban, direktoro de la Nacia Kongreso de Ateismo, Argentino - Lubomir Janco, Slovakio - Lux Serge, Brazilo, Brazilo - Lysuniec Marcin, prezidanto de la Ateisma Asocio de Pollando - Mc Arthur Ed, Freethought History Research Group, Britio - Machui-Telus Beata, Pro Humanum Association, Pollando - Mailloux Louise, profesoro pri filozofio en Montrealo, Kebekio, Kanado - Mainil Pierre-Jean, Belgio - Manavatavani Satya Nandan, laika humanisto, fondinto de CILALP, Barato - Mantello Maria, prezidanto de la itala Libera Penso "Giordano Bruno", Italio - Marsot Bruno, membro de la Nacia Administra Komisiono de Libera Penso, Francio - Martinez Luis Miguel, sendependa liberpensulo, Meksiko - Martinez Miguel L., Kantabrio, Hispanio - Martinez Perez Adriana, psikiatro, Urugvajo - Massa Jorge, liberpensulo, direktoro de la Civila Asocio de la 20-a de septembro, Urugvajo - Masson Henri, Esperanto, fondinto de CILALP, Francio - Mateus Luis Manuel, laika aktivulo, fondinto de CILALP, Portugalio - Mavromatti Oleg, artisto Rusio, Bulgario, Usono - Mille Martin, prezidanto de Libera Penso de Kamerunio, fondinto de CILALP, Kamerunio - Meaden Terence, Oksfordo, Unuiĝinta Reĝlando - Mezzo Giovanni, konsultisto pri laikeco de Institucioj, Italio - Micheletti Oscar, ateisto, Argentino - Midavaine Sylvie, liberpensulo, membro de la delegacio de IHEU al la Komisiono pri Homaj Rajtoj de UN en Ĝenevo, Francio - Miller Loren C.,

Cleveland (Ohio), Usono - Minones Lucio Andrés, sekretario de la Ateista Asocio de Argentino - Mohedano Fabian, sekretario de la Sekulara kaj Progresema Movado Katalunio, Hispanio - Molina Vicenc, profesoro, Francisco Ferrer Foundation, Hispanio - Mollés Dévrig, humanisto, libera pensulo, Argentino - Moreno-Ruff Pierre-Yves, eldonisto de Ferdinand Buisson, internaciisto, Francio - Mroz Krzyszto, membro de Pola Libera Penso, Pollando - Mudly Kuven, Sudafriko - D-ro Mueller Volker, prezidanto de Asocio de Liberpensuloj kaj Humanistoj de Brandenburg, fondinto de CILALP, Germanio - Munar Carlos, kolombia-kanada liberpensulo - Nacciariti Fiorenzo, ateisto, kontraŭfaŝisto, Italio - Namazie Maryam, preparolanto de la Konsilio de Eks-Islamanoj de Britio kaj por unu leĝo por ĉiuj, Londono, Britio - Nasreen Taslima, naskiĝinta en Bangladeŝo, sveda civitano, Svedio - Neyeloff Alejo, Argentino - Nkunzimana Paul, profesoro en la Universitato, fondmembro CILALP, Burundo - Nuarte Rolando Daniel, ateisto, Argentino - Oriol Illa, ĝenerala direktoro de la Francisco Ferrer y Guardia Foundation Barcelona, Katalunio, Hispanio - Ottonello Eduard Adrian, ateisto, Argentino - Overton Nancy, Usono - Padovan Manlio, Papozze (Ro), Italio - Parada Jan, redaktoro E-zine Humanisti.sk, Slovakio - Parizhskiy Yuriy, membro de la Rusa Humanista Societo, Sankt-Peterburgo, Rusio - D-ro Pataki Tamas, Melburno, Aŭstralio - Pecker Jean-Claude, astrofizikisto, membro de la Instituto, raciisto, Francio - Pena-Ruiz Henri, filozofo kaj verkisto, Francio - Pérez Echinope, liberpensulo, Urugvajo - Perruchoud Eric, liberpensulo, Svislando - Pion Michel, prezidanto de Humanista Asocio de Kebekio, Kanado - Piraux Morgane, aktorino, Belgio - Podesta Alicia, liberpensulo, Urugvajo - Pokorska Hanna, ŝĉetino Pollando - Polo Gaona Isabel, sendependa ĵurnalisto el Peruo - Ponce Muriel Alvaro, historiisto, Kolombio - Pont-Clemente Joan-Francesco, prezidanto de la Fondacio Francisco Ferrer, Hispanio - Porrati Sergio, ateisto, Barcelono, Hispanio - Pouloart Thierry, librovendisto Saint-Gilles -Lez-Bruselo, Belĝujo - Ramadan Mario, Alianco de

Libanaj ateistoj, liberpensuloj kaj agnostikuloj, Libano - Rampp Gerhard, Bund Für Geistesfreiheit (BFG) Augsburg, Germanio - Rayski Mieczyslaw, Pollando - Read Clive, Sudafriko - Reis Manuel, humanisto, kuracisto, Portugalio - Rivière Christian, esperantisto, prezidanto de ATEO - Rizzuti Bruno, ateisto, Argentino - Riba Albert, por la Unio de Ateistoj kaj Liberpensuloj de Hispanio, fondinto de CILALP, Hispanio - Rietschj Monteiro Eugénio, universitata profesoro, Portugalio - Roller Miente Mario, vicgrandmajstro de la Konstitucia Granda Logia de Peruo, Peruo - Rooke Dieter, membro de ATEO, Svislando - Rosso Pereira Nelly, liberpensulo, Urugvajo - Roy Pierre, prezidanto de la Franca Federacio de Asocioj de Pacaj kaj Sekularaj Monumentoj, Francio - Saad Georges, sekularisma aktivulo, Libano - Salamero Joachim, honora prezidanto de Franca Libera Penso, fondinto de CILALP, Francio - Salguero Mariano, sociologo, Argentino - Salustri Filippo A., Ph.D., P.Eng. Mekanika kaj Industria Inĝenierado Toronto, Ontario, Kanado - Sanderson Terry, liberpensulo, Britio - Sangiovanni Mostarda, Urugvajo - Sankari Nina, prezidanto de la Eŭropa Feminisma Iniciato de Pollando, Rationalist Association, Pollando - Sassi Bruna, liberpensulo, St Pieters Leeuw, Belgio - Stachurska Teresa, Bjalistoko, Pollando - Schiappa Jean-Marc, prezidanto de la Instituto por Esploro kaj Studo pri Libera Penso, Francio - Schrouff Rosa-Marita, Aachen, Germanio - Seccombe Ralph, prezidanto Aŭstralianoj por Disigo de Eklezioj kaj Ŝtato, Aŭstralio - Skoda Rastislav, Slovakio - Silveyra Silvia, liberpensulo, Urugvajo - Silverman David, prezidanto de Usonaj Ateistoj, Usono - Siméone Dominique, estro de la Komisiono de Libera Penso "Esperanto", Francio - Kantistino Claude, direktoro de Idée libre, kultura revuo de Libre Pensée, Francio - Sousa Belmiro, Asocio Ara Solis, Portugalio - Stanosz Barbara, profesoro, filozofo, plena membro de la Scienca Societo de Varsovio, Pollando - Statz Rainer, Germanio - Steinbach Margit, Germanio - Susanne Charles, profesoro en la Libera Universitato de Bruselo, Belgio - Tampieri Susana Elisa, prezidanto de Humanista Etika Asocio "DEODORO ROCA", Argentino - Tanto Luciano, Argentino - Telegin Vladimir Vladimirovitch, Sankt-Peterburgo, Rusio - Teliz Norma, liberpensulo, Urugvajo - Ter-Ogania Avdei, artisto, Ĥeĥio - Tehrani, Dabir Pr., nederlanda liberpensulo, loĝanta en Britio - Thain Réjeanne, humanisto en Ontario, Kanado - Thain Richard, humanisto en Ontario, fondinto de CILALP, Kanado - Tietze Ulrike, Bund Gegen Anpassung, fondinto de CILALP, Germanio - Tosti Luigi, ateisto, magistrato, Italio - Touzani Sam, artisto, liberpensulo, ateisto, Belgio - Thullen Gabriel, liberpensulo, instruisto kaj sindikatisto, Svislando - Tyrlik Stanislaw, profesoro, Pollando - Varela Rosa,

liberpensulo, Urugvajo - Vazquez Juan, Argentino - Ventura Rodrigo, ateisto, Argentino - Vijayam G. Ph.D., Administra Direktoro Atheist Center, Hindio - Verton Luc, redaktisto, direktoro de Memogrames-eldonoj, Belgio - Villanueva Joffre, ĝenerala sekretario de Laika kaj Progresema Movado de Katalunio, Hispanio - Villareal Cristina Alicia, liberpensulo, Urugvajo - Vincent Michèle, vicprezidanto de Libera Penso, Francio - Waldorf Peter, Steyr, Aŭstrio - Wallace Max, ANZSA, fondmembro de CILALP, Aŭstralio - Wallace Meg, ANZSA, Aŭstralio - Wauters Myriam, profesoro Franca Komunumo de Belgio - Wendrychowicz Andrzej, Pola Rationalist Society, Pollando - Wallace Stephen, Queen Creek, Arizono Usono - Wendt Joachim, Germanio - Whitehead Fred, liberpensulo, historiisto, fondmembro de CILALP, Kansasurbo, Usono - Wood Keith Porteous, liberpensulo, fondmembro de CILALP, Britio.

Tiu ĉi Manifesto estis adoptita de la Internacia Asocio de Libera Penso en Oslo la 10-an de aŭgusto 2011.

Rezolucio

AILP alparolas hispanajn aŭ toritatojn okaze de la vizito de la Papo

La Internacia Asocio de Libera Penso, kunveninta en sia fonda kongreso, adoptis la jenan rezolucion:

Antaŭ la venonta vizito de s-ro Ratzinger, estro de la Katolika Eklezio, al Hispanio de la 19-a ĝis la 21-a de aŭgusto, ni protestas al la hispanaj aŭtoritatoj, ke ili kompromitas kun individuo, kiu estas ĉe la kapo de aŭtoritata, mizogina kaj kontraŭdemokratia grupo. Ni ankaŭ protestas kontraŭ la fakto, ke la hispanaj aŭtoritatoj havas lian vojaĝon financita de civitanoj kiuj ne kunhavas ĉi tiujn ideojn, kio estas pligravigita de la fakto, ke ĉi tiu lando travivas krizan situacion.

profunda ekonomia.

Ni subtenas ĉiujn protestajn agojn okazantajn en multaj urboj, malgraŭ la kontraŭstaro de la aŭtoritatoj, kiuj ne respektas la nekonefesan karakteron de la Ŝtato antaŭ viditan de la Hispana Konstitucio.

Oslo, la 10-an de aŭgusto 2011

